

Là Ai Dụ Ai

Contents

Là Ai Dụ Ai	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 8	14
8. Chương 9	16
9. Chương 10	19
10. Chương 11	21
11. Chương 12	23
12. Chương 13	28
13. Chương 14	31
14. Chương 15	33
15. Chương 16	35
16. Chương 17	37
17. Chương 18	39
18. Chương 19	41
19. Chương 20	44
20. Chương 21	46
21. Chương 22	50
22. Chương 23	54
23. Chương 24	57
24. Chương 25	60
25. Chương 26	63
26. Chương 27	66
27. Chương 28	68
28. Chương 29	72
29. Chương 30	74

Là Ai Dụ Ai

Giới thiệu

Truyện Là Ai Dụ Ai lấy bối cảnh thời Khánh Nguyên vương triều, nơi mà người với 2 giới tiên, yêu c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-ai-du-ai>

1. Chương 1

Khánh Nguyên vương triều

Người với 2 giới tiên, yêu cùng tồn tại song song.

Người làm chủ nhân gian, sinh sống và tồn tại bình thường qua ngàn năm. Tiên không hỏi đến thế sự, tung tích mờ mịt. Yêu số lượng ngày càng ít, cũng giống như những người tu đạo ở trần gian khổ luyện để được thăng tiên.

Mọi việc vốn đang yên ổn, thế gian yên bình. Nhưng năng lực của yêu giới vốn đã mạnh hơn người phàm lại luôn tự kiêu về yêu lực của bản thân, hơn nữa thường xuyên thích gây rối cho loài người. Trong một khoảng thời gian ngắn, yêu nghiệt hoành hành khắp nhân gian.

Mọi người bắt đầu e ngại yêu ma cho nên quyết định trừ yêu. Vì vậy những ai có năng lực trừ yêu được gọi là pháp sư trừ yêu.

Người cùng yêu bắt đầu lâm vào thời kì hỗn loạn.

Dịch tộc là Pháp sư thế gia ở vương triều Khánh Nguyên.

Nghe nói, nguyên là một vị đạo sĩ khổ tu không muốn nhìn thấy yêu nghiệt hoành hành bạo ngược nhân loại cho nên bắt đầu trầm yêu trừ ma. Vốn không nghĩ chiếm được bất kỳ thanh danh nào nhưng yêu ma được tiêu diệt rất nhiều cho nên tự nhiên bị mọi người hết lời ca tụng.

Tổ trạch của Dịch gia nằm ở phía tây bắc kinh thành. Phong thủy cực tốt, tổ tiên của Dịch gia tuyển chọn rất nhiều năm mới quyết định được nơi kiến trạch. Diện tích của nó rất lớn, trừ một vài vương phủ cùng với nơi ở của các quan lớn thì còn lại đều là sở hữu của Dịch gia.

Phía trên Đại sảnh đường có vài vị trưởng lão đang nói chuyện.

” Nghe nói Lục bộ thượng thư mới nhận chức rất coi trọng việc trừ yêu.” Đương gia đời thứ nhất của Dịch gia – Dịch Thiên vượt vút chồm râu dài nói. Vì vị Lục bộ thượng thư tiền nhiệm không quan tâm lắm tới việc trừ yêu nên có thể nói trong vòng hai mươi năm qua địa vị của Dịch gia trong triều đình không có gì đặc biệt.

Đương nhiên cũng có nguyên nhân khách quan. Trải qua mấy trăm năm trừ yêu, số lượng yêu ma trên thế gian càng ngày càng thưa thớt. Những yêu ma có đạo hạnh thấp rất ít khi xuất hiện ở nơi đông người, thông thường đều tìm một nơi vắng vẻ ít người để tiếp tục tu hành.

Mà những yêu ma có chút đạo hạnh thì đều e ngại các Pháp sư trừ yêu cho nên bọn chúng luôn trốn tránh trong các sơn lâm, không để người ta phát hiện.

” Ta cũng nghe đồn về việc này, không biết có thật hay không.” Một vị trưởng lão khác là Dịch Đức tiếp lời.

” Chắc là thật, hôm qua ta có gặp thái phó, lúc ấy hẳn cũng có nhắc tới chuyện trừ yêu.” Dịch nhân ở bên cạnh nói, gương mặt không thể che hết vẻ đắc ý. Dù sao có thể khiến cho thái phó hèn gặp cũng xem là chuyện cực có mặt mũi rồi.

” Vậy ý của thái phó là?” Dịch Thiên, Dịch Đức cùng nhau nhìn về phía Dịch Nhân.

” Ý của thái phó là, trước tiên Dịch gia chỉ cần làm được một việc lớn thì tương lai Dịch gia sẽ được triều đình trọng dụng, cũng có thể nở mày nở mặt.” Dịch Nhân nhớ lại những lời đã nghe hôm qua.

Dịch Thiên thoáng trầm ngâm một chút : ” Vậy thái phó có nói chuyện mà Dịch gia cần xử lý là chuyện gì không?” Thái phó đặc ý triệu kiến nhất định sẽ không đơn giản như thế.

” Phải...” Dịch Nhân hơi ngáp ngừng, sắc mặt không nhẹ nhàng như lúc nãy mà có vẻ ngưng trọng : ” Hiện nay ở Khánh Nguyên vương triều, yêu ma làm cho dân chúng sợ hãi nhất chính là đông Cường Nguyệt và tây Sở Trần. Thái phó nói, nếu có thể trừ khử một trong hai yêu ma này thì Dịch gia sẽ được vào triều, thăng quan tiến chức.”

” Cường Nguyệt và Sở Trần?” sắc mặt của Dịch Thiên lập tức trắng bạch. Hai tên yêu ma này yêu lực rất mạnh, rất hiếm thấy, Pháp sư trừ yêu tầm thường căn bản không đủ khả năng trừ khử chúng.

Cũng vì trừ hai yêu ma này mà có rất nhiều Pháp sư bị giết chết, số lượng không sao đếm hết, dần dà Cường Nguyệt và Sở Trần đã trở thành cấm kỵ trong miệng của các Pháp sư trừ yêu. Không phải bất đắc dĩ thì không ai đi trừ chọc hai tên yêu ma này.

Dịch Thiên nghiêng đầu, nhìn Dịch Đức ở một bên, sắc mặt cũng một mảnh tái nhợt.

Dịch Nhân gật đầu : ” Đúng là rất khó, nhưng mà Đại ca, Nhị ca, nếu chúng ta không tiêu diệt được một trong hai tên yêu ma này thì sợ rằng Dịch gia rất khó hồi phục được sự phồn hoa.” Một câu Vinh hoa phú quý đối với những người trong Dịch gia mà nói thủy chung chưa bao giờ tồn tại.

Dịch Thiên mấp máy môi : ” Vậy phải ai đi trừ yêu đây?”

” Cái này...” Dịch Nhân muốn nói lại thôi, ở Dịch gia, người có năng lực đi diệt trừ yêu ma cỡ này chỉ có một người, chỉ là... Ánh mắt hơi hơi hướng về phía Dịch Đức, lại phát hiện vẻ mặt của đối phương cũng đang muốn nói rồi lại thôi nhìn hẳn.

Hắng giọng, vẫn là Dịch Đức mở miệng nói với Dịch Thiên : ” Đại ca, ta thấy, ở Dịch gia cũng chỉ có một người còn có thể thử một lần.”

” Nhưng mà, nói thế nào thì nàng cũng là người của Dịch gia, còn là nữ nhi của người!” Ở Dịch gia thì Thiên Thiên là người có năng lực trừ yêu cao nhất thế nhưng nàng chỉ là một thiếu nữ 16 tuổi.

” Ta còn có biện pháp gì đây, chẳng lẽ còn muốn ta kéo cái gương mặt già này đi cầu nàng?”

” Nhưng...”

” Đợi một chút, nếu như thực sự phải nhờ nàng đi diệt trừ nhị yêu này thì có lẽ nên để An Nhai đi nói là tốt nhất.”

” An Nhai?” Dịch Thiên nhíu mày, ” Hẳn có chịu không?”

” Chỉ cần đại ca có thể đáp ứng yêu cầu của hẳn, sợ rằng hẳn cầu còn không được.” Dịch Đức nói.

Dịch Thiên trầm mặc một lát, rốt cục dường như đã hạ quyết tâm khẽ gật đầu, ” Vậy chuyện này để An Nhai đi làm là tốt nhất.”

2. Chương 2

Thành Phương Châu là một thành nhỏ ở phía đông của kinh thành, dân phong thuần phác, so với kinh thành phồn hoa thì thành Phương Châu giản dị tự nhiên hơn.

Ngoại ô, có một ngôi nhà rách nát.

Ngôi nhà này vốn rất lớn, lơ mờ còn có thể nhìn thấy một đoạn phong quang trước kia, nghe nói 70 năm trước do một vị quan lớn nào đó trong triều đình đặc biệt xây dựng cho ái thiếp dưỡng bệnh. Chỉ là không bao lâu sau, ái thiếp qua đời vì vậy vị quan lớn kia cũng không lui tới đây nữa để tránh thương tâm, ngôi nhà không được chăm sóc nên dần dà cỏ dại sinh trưởng thành một khu nhà hoang.

Mãi cho đến hai năm trước, một thiếu nữ mười bốn tuổi mang theo hai tì nữ xinh đẹp dùng 100 lượng bạc mua ngôi nhà hoang này, bắt đầu từ đó nó mới có lại nhân khí.

Tuy bề ngoài của ngôi nhà không thay đổi bao nhiêu nhưng mà kiến trúc bên trong nhờ có sự khéo tay của hai tì nữ mà đã rực rỡ hẳn lên. Không thể nói là tráng lệ nhưng chí ít cũng sạch sẽ.

Ánh mặt trời tháng bảy oi bức làm người ta khó chịu.

Tà tà tựa vào trên tấm nệm êm ái, thiếu nữ bên trong trường sa mỏng nhìn nam nhân trung niên ngồi ở ngoài đường, nhin không được ngáp một cái.

Thanh âm cũng không quá to nhưng lại kinh động đến nam nhân đang ngồi trên ghế khiến hắn nhất thời đứng lên, khấn trương nói : " Ta biết rõ mạo muội tới quấy rầy Đại sư thật sự là đại đại bất kính..."

Ai, đại sư? Cách rèm, thân thể của thiếu nữ phất chốc ngoe sang một bên. Nàng... Nàng già như vậy sao?

" Nhưng mà... Ái nữ của ta hôm qua bị yêu ma bắt đi, hiện tại sinh tử chưa biết." Nam nhân tiếp tục nói, vốn khấn trương giờ phút này đã chuyển qua lo lắng, " Mà ở trong thành Phương Châu vốn có rất ít Pháp sư trừ yêu, bởi vậy ta nghe ngóng khắp nơi mới nghe đồn về Đại sư, thế nên đã mạo muội đến đây, chỉ hi vọng Đại sư có thể cứu được một mạng của tiểu nữ. Tiểu nữ của ta năm nay mới vừa tròn 15 tuổi, lại có chút xinh đẹp nên chắc yêu ma đã nhìn trúng mỹ mạo của tiểu nữ nổi lên ý đồ xấu, ta làm sao có thể đối diện với người nương đã mất của nàng a!" Nói xong lời cuối cùng, cơ hồ còn thiếu điều kêu trời kêu đất.

Thiếu nữ nhăn nhu mi.

Ý đồ xấu? Thông thường, yêu ma bắt người ngoại trừ để ăn ra chưa từng nghe nói có ý đồ khác.

Bên trong yêu giới luôn luôn tín phụng thái âm bổ dương. Nói đơn giản là nam yêu ăn nữ nhân, nữ yêu ăn nam nhân.

Về phần hành vi nam nữ giao hợp này không phải nói yêu ma cùng với con người không thể mà là yêu ma luôn luôn khinh thường nhân loại sao lại có thể làm hành vi này.

Nhìn không được nâng tay lên, thiếu nữ xoa xoa lỗ tai, " Vậy là nữ nhi của ngươi bị yêu ma bắt đi, đúng không?" Nàng tổng kết ý tứ chủ đạo trong những lời nói dư thừa của đối phương.

" Đúng vậy." Nam nhân gật đầu như già tôi.

" Sau đó ngươi hi vọng ta đi cứu nàng?"

" Đúng thế." Hành động già tôi tiếp tục được tiến hành.

" Nhưng mà hôm nay rất nóng a." Cầm lấy cây quạt, nàng bắt đầu tự quạt cho bản thân.

" Hả?" Nam nhân sững sốt.

Mà hai tì nữ xinh đẹp đứng sau lưng nàng sớm biết chủ tử của các nàng sẽ có biểu hiện như thế của. Sở dĩ nói trời nóng nực thực chất là nàng lừa!

Không có tư tưởng cao thượng trừ ma vệ đạo, trong đầu chủ tử của các nàng chỉ có tư tưởng ăn no ngủ kĩ, ngủ đủ rồi lại ăn no như lợn.

Trở mình một cái, thiếu nữ hơi hơi nhắm mắt lại tựa hồ quyết định tiếp tục nghỉ ngơi.

Một trong hai tì nữ – Tiểu Mai vén rèm bước ra, đi tới trước mặt nam nhân, " Cao viên ngoại, ý tứ của tiểu thư nhà chúng ta là hôm nay nàng không muốn trừ yêu, cho nên sợ rằng viên ngoại đi một chuyến uống công." Khom người xuống, nàng thể hiện tư thế "Tiễn khách".

” Nhưng... Nhưng mà...” Nam nhân còn muốn tiếp tục nói gì đó nhưng mà thân thể đã bị Tiểu Mai kéo ra phía bên ngoài thính đường : ” Ta... Ta...” Đáng thương hẳn là một đại nam nhân nhưng khí lực thua một nữ nhân niên kỷ thấp hơn mình cùng lắm thì chỉ mới 18 tuổi.

” Cao viên ngoại, người đừng hy vọng nữa, tiểu thư nhà chúng ta luôn luôn nói một không nói hai.” Tiểu Mai vừa kéo đối phương đi vừa nói. Tuy rằng đồng tình với nữ nhi của Cao viên ngoại, có điều ai bảo hôm nay chứng làm biếng của chủ tử nhà nàng lại phát tác chứ.

Cho nên... Ai... Không thể trách nàng được, nàng là người vô tội.

“Ta... Ta...” Cao viên ngoại nói năng lộn xộn, trong đầu đột nhiên hiện lên lời của một người đã từng mời được vị Pháp sư trừ yêu này, ” Nếu như... Nếu như Đại sư chịu ra tay cứu tiểu nữ, ta có thể tặng cho Đại sư mười hộp bánh ngọt Phù Dung ở Thụy Phương trai!”

Xoát!

Rèm nghe tiếng trả lời mà kéo ra.

Một bóng dáng vụt ra như ánh chớp từ sau bức rèm, nam nhân kia chưa phản ứng kịp thì một thiếu nữ chừng mười lăm, mười sáu tuổi đã đứng ở trước mặt hắn, vẻ mặt chờ mong nhìn hắn nói : ” Người nói bánh ngọt Phù Dung ở ‘ Thụy Phương trai ‘?” Nàng đặc ý cường điệu ba chữ Thụy Phương trai. Muốn nếm thử hương vị của bánh ngọt Phù Dung ở Thụy Phương trai? Có tiền chưa chắc sẽ mua được. Mỗi ngày đều bán với số lượng có hạn, một khi bán xong thì thỉnh sáng sớm ngày mai quay lại.

“Đúng... Đúng vậy.” Nam nhân ngơ ngác gật gật đầu.

” Thật sự?”

“A... A... Đúng là thật.” Hắn lại ngơ ngác gật đầu một cái.

Thiếu nữ gục đầu xuống, hai hàng lông mày co rút giống như đang tự hỏi vấn đề một vấn đề rất nghiêm trọng.

Ừng ực!

Nam nhân nhin không được nuốt nước miếng xuống cổ họng, khẩn trương chờ đợi đối phương hồi đáp.

Thật lâu sau, thiếu nữ rốt cục nâng tay phải lên, rất gian nan đưa ra hai đầu ngón tay : ” Ta... Ta muốn hai mươi hộp.”

“...” Cảm giác khẩn trương nhất thời biến mất không có tung tích, nam nhân chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt hết thấy chỉ là một hồi náo kịch.

” Như thế nào?” Lần này đổi lại thành thiếu nữ đang khẩn trương chờ đợi đối phương trả lời.

” Không... Không thành vấn đề.”

” Quá tốt!” Gương mặt tràn đầy sự cao hứng, thần tình phấn chấn, thiếu nữ thậm chí không cố kị nắm chặt tay của nam nhân : ” Cao viên ngoại, người thật sự quá khảng khái, người có biết đã một tháng rồi ta không có ăn bánh ngọt Phù Dung ở Thụy Phương trai, là bánh ngọt, bánh ngọt đó...”

” Vậy thì, người thật sự có thể cứu được nữ nhi của ta?” Hắn hoài nghi khả năng của thiếu nữ trước mắt, dù sao vốn ban đầu hắn tưởng tượng là một Đại sư trung niên nhưng bây giờ thật sự quá đả kích!

” Không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề.” Khoát tay, thiếu nữ thoải mái nói, trong đầu bây giờ còn đắm chìm suy tưởng sắp tới được ăn hai mươi hộp bánh ngọt Phù Dung.

Mà hai mỹ tử đứng ở bên cạnh chỉ có thể đau đầu nhìn hình tượng bây giờ của chủ tử.

Chủ tử như vậy... Thật không cứu chữa được!

” Tiểu thư, người thật sự muốn đi trừ yêu?” Đưa Cao viên ngoại đi xong, Tiểu Mai hỏi vị chủ tử đang tự tay cởi áo ngoài ra.

” Việc này còn có thể giả?” Dịch Thủy Phong dương mi, như chuyện đương nhiên gật đầu, ” Hai mươi hộp bánh Phù Dung của Thúy Phương trai đó, không nắm bắt cơ hội thì thật quá lãng phí.”

” Nhưng mà lúc trước không phải tiểu thư nói hôm nay trời quá nóng hay sao?” Tỳ nữ Tiểu Lan ở bên cạnh cũng mở miệng nói.

” Ha ha...” Dịch Thủy Phong cười gượng hai tiếng, ” Ta có nói như vậy sao?”

Có ! Hai tỳ nữ cùng nhau nhất trí gật đầu, trong lòng âm thầm nói.

” Được rồi, được rồi, không cần làm khuôn mặt trang nghiêm đó, già rồi sẽ không xinh đẹp.” Nàng nhanh chóng cười làm lành nói. Ai, có chủ tử nào đáng thương như nàng không? Còn phải xem sắc mặt của nha hoàn.

” Cũng bởi vì tiểu thư luôn không biết kiềm chế, không yêu quý tánh mạng của bản thân.” Tiểu Mai quả trách.

” Đúng vậy, mỗi lần tiểu thư xuất môn trừ yêu ta đều lo lắng đến ngủ không yên.” Đối lập với vẻ mặt tức giận hai mắt trừng thẳng của Tiểu Mai là vẻ muốn rơi nước mắt nhưng cố kiềm chế của Tiểu Lan.

Trời ơi! Tha cho nàng đi!

3. Chương 3

Đối với hai tỳ nữ tính tình như tỷ muội này Dịch Thủy Phong luôn luôn bế tắc. Thở dài một hơi, nàng giơ tay phải chỉ lên trời phát thệ : ” Ta cam đoan, ta nhất định sẽ rất rất rất yêu quý tánh mạng của ta, sau đó sẽ bình bình an an trở về.” Nếu không làm bộ như thế thì nàng rất có thể sẽ bị nước miếng của Tiểu Mai cùng với nước mắt của Tiểu Lan làm chết đuối.

” Thực sự?” Mâu quang hoài nghi đảo qua người nàng mấy lần.

” Thật, thật!” Sau khi gật đầu liên tục, Dịch Thủy Phong nhanh chóng chạy ra khỏi nha.

” A, tiểu thư!” Tiểu Lan nhớ đến một chuyện chạy đuổi theo ở phía sau hỏi: ” Tiểu thư trưa mai muốn ăn cái gì đây?”

” Bánh táo, như ý quỳên, cháo đậu đỏ, nấm đông cô xào rau chân vịt...” Một chuỗi món ăn được liệt kê, tiếng nói càng ngày càng nhỏ theo tiếng bước chân ngày càng xa...

Giữa trưa là lúc yêu ma có yêu lực mạnh nhất trong ngày cho nên nếu muốn trừ yêu nguyên tắc cơ bản nhất là đừng bao giờ đi vào buổi trưa, mà hãy lựa lúc yêu lực của chúng yếu nhất, đó là khi nhật nguyệt giao thế để đánh bại ma vật. (Năm : động vật trong thế giới chia làm 3 loại động vật, thực vật và khoáng vật, ở đây chắc ý của tác giả ví yêu ma cũng là một loại)

Ngẩng đầu nhìn mặt trời đã xuống núi, Dịch Thủy Phong đi về phía yêu ma bỏ trốn mà Cao viên ngoại nói —— núi Thiên Nguyệt.

Núi Thiên Nguyệt là một núi nhỏ ở ngoại thành Phương Châu, tuy chỉ là núi nhỏ nhưng cực thích hợp cho yêu ma tu luyện, bởi vậy có nhiều yêu ma ẩn náu ở chỗ này, về tình có thể tha thứ.

Hoang sơn dã ngoại tự nhiên không thoải mái như ở nhà.

Tùy ý lau mồ hôi trên trán, Dịch Thủy Phong vừa ăn lương khô vừa tìm kiếm địa phương mà yêu ma có khả năng chạy trốn.

Nàng đoán không sai thì nếu yêu ma muốn ăn Cao gia tiểu thư phải đợi đến chính Ngọ mới ăn vì ăn người vào lúc đó là lúc tăng cường yêu lực nhiều nhất.

Đêm qua ma vật bắt Cao gia tiểu thư, hiện tại chỉ có thể hi vọng trưa nay hán không đói bụng nên chưa ăn Cao gia tiểu thư. Bằng không sợ rằng nàng chỉ có thể cứu một đồng bạc cốt trở về đưa cho Cao viên ngoại.

” Ai, trời cũng sắp tối rồi phải lấy dạ mình châu ra thôi.” Nàng thì thảo tự nói, híp mắt nhìn ánh hồng tịch dương.

Hồng như màu máu. Tịch dương như vậy khiến nàng có dự cảm xấu, giống như sắp có chuyện gì xảy ra.

Phút chốc, một cửa động bí mật làm nàng chú ý.

Có chút kỳ quái là nàng chỉ cảm thấy trong động truyền ra yêu khí mỏng manh, về phần nhân khí thì không cảm ứng được chút nào hết.

Không phải đi! Yêu ma không phải đã ăn Cao gia tiểu thư rồi chứ !!!

Vừa nghĩ tới điều này Dịch Thủy Phong không ngừng chạy vào sơn động. Trong động tối đen, thậm chí ánh chiều tà bên ngoài cũng không thể chiếu vào. Nàng thở dài một hơi, nâng tay lấy ra một viên dạ minh châu, lập tức ánh sáng nhu hòa tỏa ra xung quanh.

Có ánh sáng soi đường nàng tiếp tục đi sâu vào sơn động.

Yêu khí yếu ớt, lại còn đứt quãng, có chút hỗn loạn. Giống như là...

“Ân... Ngô... A...” Sâu bên trong động truyền ra từng đợt rên rỉ mơ hồ.

Xem ra nàng thật sự đã tìm được yêu ma, chẳng qua ”yêu” này không phải ”yêu” kia thôi.

Bỗng dưng một đạo bạch quang phát ra từ sâu bên trong động, đột nhiên phát sáng sau lại như Phù Dung sớm nở tối tàn vậy lập tức tắt lịm.

Dịch Thủy Phong nhanh chóng cất bước vào phía trong.

Ánh sáng của dạ minh châu cũng không thể chiếu tới sâu bên trong.

Một tiểu hài tử bảy tám tuổi nằm trên mặt đất, tóc dài màu bạc như bạc bở (bạc bở : Nước dổc, suối, nước chảy trên ghềnh xuống trông như tấm vải gọi là bạc bở) bao phủ thân thể trần truồng.

Trong lòng Dịch Thủy Phong âm thầm nói yêu này phải mạnh lắm mới hóa thân thành hình người được.

Nhân nhi trên mặt đất hơi động đậy lập tức cảm nhận trong động có quang mang không tầm thường, nhanh chóng chống người đứng lên, cảnh giới nhìn nguồn gốc của quang mang —— nàng.

Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn a!

Tuy rằng đối phương chỉ là một yêu ma nhưng đã huyền hóa thành hình người, cũng chỉ là thân thể của tiểu hài tử 7,8 tuổi nhưng mà... Nói thế nào thì cũng là nam nhân cho nên... Không xem vẫn tốt hơn.

Đương nhiên, tuy nói như thế nhưng Dịch Thủy Phong vẫn đỉnh đặc nhìn đối phương, thậm chí trên môi còn hiện ra tiểu ý.

”Người là hồ yêu!” Nàng một câu nói toạc ra chân thân của đối phương.

Hai mắt của nam hài nhíu lại, bắt đầu điều động yêu lực toàn thân giống như đã hạ quyết định.

”Người có biết không đây là lần đầu tiên ta thấy nam hồ yêu.” Không để ý đến thần tình cảnh giới của đối phương, Dịch Thủy Phong trên dưới đánh giá đối phương : tiểu hài này có gương mặt mượt mà, da thịt trắng đến nỗi gần như trong suốt, nhân tình long lanh lại có thêm sự thâm trầm không nên có.

Cũng đúng. Tuy nói yêu ma trước mắt mới nhìn thì chỉ là nhân loại hình dạng tiểu hài bảy tám tuổi nhưng mà muốn tu luyện thành hình người chỉ ít cần đạo hạnh hai trăm năm trở lên.

”Người —— là ai?” Thanh âm tuy rằng băng lãnh lại mang theo sự non nớt của tiểu hài.

”Ta ấy à...” Quơ quơ ngón tay, Dịch Thủy Phong quyết định nói thật, ” Ta là một Pháp sư trừ yêu.”

Máu quang càng lạnh thêm vài phần: ” Người không sợ ta giết người sao?”

”Giết ta?” Dịch Thủy Phong “Xì” cười: ” Ta tin rằng với yêu lực của người chỉ có khả năng là ta giết người, huống chi người vừa mới huyền hóa thành hình người nên rất suy yếu, nghe nói lông hồ rất ấm, không biết có phải thật hay không. Kỳ thật ta vẫn mơ ước có một cái áo khoác, nhất là vào lúc giá rét của mùa đông.”

”Người ——” Nam hài hiển nhiên bị chọc tức không nhỏ, đôi mắt mở thật to nhìn chằm chằm nàng.

4. Chương 4

Phút chốc, gót chân của Dịch Thủy Phong vừa động thì người đã đến trước mặt nam hài: " Di, đồng tử của người có màu vàng này! Thật xinh đẹp, đây cũng lại là lần đầu tiên ta thấy đồng tử màu vàng của mắt hồ yêu." Mang theo ánh mắt hiếu kỳ nàng tò mò nhìn đôi đồng tử có màu vàng mà nàng chưa bao giờ thấy.

" Buông tay!" Trên người nam hài xuất ra hồ hỏa, cố gắng bức lui nàng.

" Ai, không phải ta đã nói rồi sao, yêu lực của người không đối phó với ta được đâu." Nàng vừa nói vừa nâng tay phải lên, nhẹ nhàng bắt quyết làm ngũ mang tinh trong không trung, hồ hỏa do nam hài phát ra chỉ nháy mắt đã hóa thành hư vô.

" Người... Người không phải là Pháp sư bình thường." Bàn tay siết chặt thành quyền, hàm răng trắng cắn cắn môi.

" Rất nhiều người cũng nói với ta như vậy." Nàng nhún nhún vai. Có chút... Khả ái a ~ Dịch Thủy Phong nhìn chằm chằm nam hài trước mắt, trong lòng đột nhiên có một cảm giác khó hiểu: " Đúng rồi người có muốn làm sủng vật của ta không?" Nàng hỏi.

" Sủng vật?" Cái từ này hiển nhiên đối với nam nhân mà nói là đại vũ nhục, tức sùi bọt mép cũng không đủ để hình dung sự phẫn nộ của nam hài.

" Người lại..." Tiếng nói phát run, phẫn nộ tới cực điểm, " Lại đánh đồng ta với ái cầu." Mấy quả cầu ánh sáng hung hăng bắn về phía Dịch Thủy Phong.

" Người không thích sao?" Thoải mái tránh thoát được công kích của phương, nàng thật thành khẩn nhận lỗi, " Vậy lần sau ta sẽ chú ý. Còn có, người tên là gì?"

Hắn không thèm để ý đến lời của nàng tiếp tục tiến hành công kích.

Than nhẹ một tiếng, hai tay Dịch Thủy Phong vẽ một vòng tròn trong không khí, miệng hét một tiếng: " Phá!"

Tất cả công kích lập tức biến mất, nam hài thở hồng hộc dựa vào vách đá. Nếu như không phải có nghị lực cùng với sự tự tôn để duy trì chỉ sợ hắn sớm đã quỳ rạp trên mặt đất.

" Nhìn đi, ta đã nói với người rồi, hiện tại là lúc người suy yếu nhất, người còn hao tổn nhiều yêu lực như vậy để công kích ta. Nếu như ta thật sự đánh trả thì người đã mất mạng rồi."

Nam hài mấp máy môi, không nói gì thêm. Nữ nhân trước mắt này tuyệt đối không giống với những Pháp sư bình thường, nàng thậm chí không cần dùng đến phù chú mà đã có thể phá vỡ sự công kích của hắn.

" Người tên là gì?" Nàng tiếp tục cố chấp hỏi vấn đề lúc này.

Nam hài quay đầu đi, cự tuyệt trả lời câu hỏi của nàng.

" Vậy thì sau này ta sẽ gọi người là Tiểu Hồ." Nàng tự tiện đặt cho hắn một cái tên.

" Người dám!" Kim quang trong mắt hắn chợt lóe, nếu như không phải không còn khí lực, rất có thể lại có thêm một đợt công kích nữa.

" Hoặc là người tình nguyện nói cho ta biết tên của người?" Nàng ngồi xuống trước mặt hắn, mặt mang ý cười mà hỏi. Tên của sủng vật là " Dưỡng sủng đệ nhất đại sư" a ~.

" Hừ!" Nam hài hừ lạnh một tiếng: " Người chẳng phải đã biết rõ tên của ta sao?"

" Đương nhiên." Nàng khẳng định mà gạt đầu.

" Người biết tên của ta mà còn sống trên đời này không vượt quá năm người." Hắn lạnh lùng cao ngạo nói.

" A?" Nàng hơi nhướn mày, " Vậy ta là người thứ sáu. Có chút hơi đáng tiếc, vốn ta muốn mình là người đầu tiên." Nàng nói, nhẹ đưa tay vuốt ve mái tóc dài màu bạc rối tung của hắn, mềm mại trơn bóng, cảm giác rất thích, " Có thể nói cho ta danh tự của người không?"

" Phân Huyễn." Giống như khiêu khích, hắn nói ra danh tự của mình cho nàng.

” Phân Huyền sao...” Nàng nhắm đôi mắt lại, thì thào niệm danh tự của hân.

Hân yên lặng nhìn nàng. Đây là lần đầu tiên có một nữ nhân loại không hề phòng bị gọi tên của hân. Một loại cảm giác khó tả chậm rãi nổi lên rồi khếch tán vào lòng hân...

Phút chốc, cổ tay của hân chẳng biết lúc nào đã bị nàng bắt lấy, sau đó một dòng khí lưu từ cổ tay truyền tới toàn thân hân.

” Cho dù ngươi làm như vậy ta cũng sẽ không cảm kích ngươi.” Mặt không biểu tình hân cố ý nói với nàng.

” Thực là không thể yêu được mà.” Dịch Thủy Phong lẩm bẩm một tiếng, ” Điều nói, ngươi là sủng vật của ta, chăm sóc sủng vật là trách nhiệm của chủ nhân.” Cuối cùng còn nhẹ nhàng vỗ vỗ vào đầu hân giống như đang an ủi hân.

Quá thời gian một chén trà, Dịch Thủy Phong nhìn Phân Huyền đã khôi phục được không ít liền đứng dậy, phải phải bụi bặm bám vào váy, hơn nữa còn tiện tay cởi áo ngoài của nàng ra ném cho hân.

” Mặc cái này trước đi, thời tiết lạnh, ở trần không tốt đâu.”

” Ngươi không giết ta?” Thông thường sau khi Pháp sư trừ yêu giết yêu ma xong có thể lấy được nội đan của yêu ma do đó có thể gia tăng đạo hạnh.

” Vì sao ta phải giết ngươi?” Nàng tươi cười ôn nhu.

” Chẳng lẽ ngươi không muốn lấy nội đan của ta sao?”

” Hoàn toàn không nghĩ đến.” Nàng gầy gầy trên trán nói, ” Bởi vì ta đã đủ mạnh rồi. Đương nhiên...” Ngữ khí thay đổi, nàng nhìn hân, ” Nếu như có một ngày ngươi muốn giết ta thì để bảo vệ tánh mạng của mình ta thực sự sẽ giết chết ngươi.”

Gió đêm khiến cho thanh âm chân thật vô cùng.

Hân biết rõ nàng đang nói thật.

Phân Huyền nhẹ khép hai mắt nhìn hai tay của mình. Tạm thời không có biện pháp giết nàng. Tối thiểu, lúc thân thể vẫn chưa hoàn chỉnh trở lại thì vẫn chưa giết nàng.

” Được rồi, hiện tại ta còn phải đi tìm một yêu ma khác, ngươi thì sao? Có muốn đi với ta không?” Quay đầu lại, nàng hỏi hân. Mà lúc này, gương mặt của nàng lại hiện ra nụ cười biếng nhác mà vô hại.

‘
‘
‘

Chờ đến lúc Dịch Thủy Phong tìm được tên yêu ma muốn tìm thì đã là giờ Mão.

Trời đã tờ mờ sáng, mà Dịch Thủy Phong bắt đầu đeo hai mắt gấu mèo, không ngừng ngáp ngáp dài. Ngô... Bánh ngọt Phù Dung của Thúy Phương trai quả nhiên không phải dễ dàng được ăn.

” Cứu... Cứu mạng a, cầu xin các người cứu...cứu ta!” Cao gia tiểu thư bị yêu ma trói vào cột nhìn thấy cứu tinh liền lều lều mạng la lớn.

” Đương nhiên, đương nhiên, ta nhất định sẽ cứu ngươi.” Dịch Thủy Phong vừa ngáp vừa an ủi Cao gia tiểu thư. Thật sự bội phục nghị lực muốn sống của vị tiểu thư này, đã ở cùng một chỗ với yêu ma hai ngày vậy mà còn chưa bị yêu ma hù cho chết khiếp.

Tên yêu ma kia đã sớm đỉnh đặc đứng trước mặt Dịch Thủy Phong: ” Ngươi là Pháp sư do Cao lão nhân mời tới?”

” Hình như là vậy.” Nàng gật đầu.

” Ha ha!” Yêu ma càng cười to nói, ” Ta còn cho rằng Cao lão đầu sẽ mời nhân vật lợi hại nào, không ngờ rằng lại mời đến một nhóc con!”

” Nhóc con?” Dịch Thủy Phong nhăn mi, cúi đầu đánh giá bản thân một chút. Nhìn nàng nhỏ như vậy sao?

” Nói cho người biết, ta sẽ không giống tên đang đứng bên cạnh dễ dàng bị người làm cho đầu hàng khuất phục!” Vung tay lên, hất chỉ vào Phân Huyền đang đứng dựa vào thân cây.

” Không phải hất đầu hàng khuất phục ta.” Nàng khoát tay, uốn nắn sai lầm của đối phương, ” Hất là sủng vật ta mới nhận nuôi đấy!”

” Hừ!” Phân Huyền hừ lạnh một tiếng, đối với hai từ sủng vật cực kỳ bất mãn.

” Sủng vật? Thực sự buồn cười, yêu ma lại đi làm sủng vật của con người.” Đối phương lại có một trận cuồng tiếu.

Xoa xoa lỗ tai, Dịch Thủy Phong đã bắt đầu chịu không nổi tiếng cười kia, ” Người là Thổ yêu? Nhìn dáng vẻ của người tối đa chỉ có năm trăm năm đạo hạnh.” (Thổ = thổ)

” Người nhìn ra được?” Tiếng cười lập tức im bật, Thổ yêu kinh ngạc nhìn Dịch Thủy Phong.

” Ân, ta nhìn ra được.” Nàng gật đầu.

” Xem ra người không phải là nhóc con bình thường.”

Dịch Thủy Phong thở dài một hơi: ” Không phải đã nói sao, ta là Pháp sư trừ yêu. Nhìn dáng vẻ của người, nếu như ta nói ta muốn đem Cao tiểu thư về Cao gia chắc người sẽ không đáp ứng.”

” Đương nhiên sẽ không đáp ứng!” Thổ yêu khẳng định. Lần đầu tiên đụng tới một Pháp sư khó lường khiến hắn có dự cảm xấu.

” Ai, lại muốn đầu vô.” Gãi gãi đầu, Dịch Thủy Phong tùy ý nhặt lên một nhánh cây, vẽ ra trên mặt đất một đồ hình bát quái đơn giản.

” Người cho rằng ta sẽ để cho người vẽ xong?” Thổ yêu bật người dậy, công kích về phía nàng.

” Không cần phải vẽ xong, nếu vẽ xong thì chẳng phải rất lãng phí tinh lực sao.” Thân thể nhẹ cúi xuống, bàn tay Dịch Thủy Phong vẽ một đồ hình đơn giản trên không trung, trong miệng thì thào: ” Nhật phá nguyệt trầm, kiếp đoạn kiếp thăng, hóa!”

5. Chương 5

Đồ hình bát quái mơ hồ lộ ra quang mang màu vàng, sau đó ngay sau đó, cát vàng trong đất đã hóa thành lợi kiếm đâm về phía Thổ yêu.

Một chiêu đoạt mạng, Thổ yêu thậm chí không có cơ hội hoàn thủ.

” Vì sao... Người lại có... thực lực lớn nhường này?” Thổ yêu vừa hỏi vừa ngã xuống đất, có điều hắn không còn thời gian để nghe câu trả lời.

” Cái này ta cũng không biết.” Cho dù biết rõ Thổ yêu không nghe được hồi đáp của nàng nhưng Dịch Thủy Phong vẫn trả lời, ” Có những thứ lúc người sinh ra đã phải nhận lấy, bất kể người có muốn hay không...”

” Hừ, không gì hơn cái này.” Bên kia Phân Huyền lãnh nhàn nhìn một màn trước mắt, bĩu môi nói.

” Đúng vậy, đích xác không gì hơn cái này.” Không có phản bác Dịch Thủy Phong gật đầu nói.

Cao gia tiểu thư đang bị trói nhìn thấy một màn vừa diễn ra đã sớm ngất đi từ lúc nào.

Đỡ Cao gia tiểu thư trên lưng, Dịch Thủy Phong đi về phía con đường núi mà Phân Huyền không nói một câu nào theo sát phía sau nàng.

” Phân Huyền.” Nàng không quay đầu mở miệng nói, ” Nếu như có một ngày, người có đầy đủ sức mạnh, mạnh đến mức có thể đánh bại ta thì người có thể tự do. Nhưng trước đó, trừ phi ta không cần người nữa nếu không người vẫn là sủng vật của ta.”

Đáp lại nàng là tiếng rì rào của gió núi thổi qua ngọn cây.

” Ta ấy mà là một nữ nhân cực kì ích kỷ.” Nàng tiếp tục nói, ” Cho nên đối với những thứ mình thích tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay.”

” Ích kỷ sao...” Phân Huyền thì thào.

Thực là trùng hợp bởi vì hắn cũng là một kẻ cực kì ích kỷ!

.....

Đình đài lầu các, tiểu kiều lưu thủy.

Phong cảnh tao nhã cộng thêm tiếng đàn như một nét chấm phá của bức tranh truyền thần khiến người ta có cảm giác như tiên cảnh.

Bạch y nữ tử trong lương đình vỗ vỗ cây đàn, mà ngồi bên cạnh là một thanh niên anh tuấn nho nhã, chú tâm lắng nghe tiếng đàn.

Bực!

Đột nhiên, dây đàn lên tiếng trả lời mà đứt. Trên ngón tay ngọc thon thon có một vết máu dài.

” Thủy Vũ!” Nam tử trẻ tuổi nhanh chóng đứng dậy, nôn nóng nắm lấy tay nữ nhân, xem xét thương thế, ” Sao người lại không chú ý vậy?”

” Khi đàn hơi dùng lực quá thôi.” Khuôn mặt của Dịch Thủy Vũ đỏ bừng rút tay lại, nhẹ nhàng đem đầu ngón tay bị rách da đưa tới miệng mình mút, ” Không có trở ngại gì lớn, đáng tiếc hôm nay không thể lại vì biểu ca đàn một khúc.”

” Không có chuyện gì thì tốt.” Trác An Nhai thở dài nhẹ nhõm một hơi.

” Biểu ca...” Nhẹ nâng mi mắt, nàng muốn nói lại thôi.

” Người muốn nói cái gì... Hoặc là...” Ngưng giọng một chút, hắn chăm chú nhìn nàng, ” Hoặc là người muốn hỏi cái gì?”

Răng ngà của Dịch Thủy Vũ nhẹ cắn cắn môi, có chút do dự hỏi: ” Nghe phụ thân nói ngày mai người sẽ xuất phát tới Phương Châu thành gặp Thủy Phong phải không?”

” Ừ.” Hắn hơi gật đầu.

” Nhất định phải đi sao?” Giọng nói đượm chút u buồn lại càng kích thích người khác muốn giang tay ra bảo hộ.

” Nhất định phải đi.”

” Vì sao? Dịch gia có nhiều người như vậy vì sao nhất định phải là người đi?” Bước chân lão đảo lui về vài bước, nàng dùng ánh mắt bất an hỏi hắn.

Tại sao... Đáp án này tựa hồ vĩnh viễn cũng không thể nói rõ được.

” Bởi vì Đại bá hi vọng Thủy Phong có thể lần nữa ra mặt vì Dịch gia trừ yêu cho nên quyết định phái ta đi khuyên Thủy Phong.” Hắn nói không phải là đáp án.

” Vậy vì sao người lại đáp ứng?” Ánh mắt nàng như lợi kiếm đang không ngừng chỉ trích hắn.

” Bởi vì Đại bá đã đồng ý nếu như lần này ta có thể khuyên Thủy Phong thành công, sau khi trở về ta có thể cưới người.”

” Thực sự?” Mâu quang nàng lộ ra sự nghi ngờ không dám tin.

” Thiên chân vạn xác.” Hắn cất bước về phía trước ôm nàng vào trong ngực, ” Thủy Vũ, tin ta, ta sẽ không phụ người.”

” Biểu ca.” Dịch Thủy Vũ dúi đầu vào ngực của Trác An Nhai, ” Hiện tại, ta chỉ có người mà thôi cho nên ta không muốn buông tay, vĩnh viễn không muốn buông tay.” Nàng ngập ngừng.

Nếu như hắn cũng bỏ rơi nàng như vậy nàng sẽ mất tất cả, không còn gì nữa.

Tất cả tự tôn của nàng đều thua muối muối nàng... Dịch Thủy Phong!

Dem Cao gia tiểu thư đưa về Cao gia xong Dịch Thủy Phong dẫn Phân Huyền trở về nhà.

" Trời ă, tiểu thư, người cuối cùng về... A! Chuyện này là sao?" Tiểu Mai ra nghênh đón thì chứng kiến chủ tử nhà mình một thân chật vật, không thể ức chế hét lên.

Tuy rằng tóc của chủ tử không rối, tuy rằng chủ tử nhìn chung không có thương tích gì, nhưng mà... Nhưng mà... Quần áo của nàng áo ngoài không có, chỉ áo trong. Tuy rằng không có lộ da thịt, nhưng mà... Nhưng mà...

Nháy mắt trong đầu Tiểu Mai đã liên tưởng đến ngàn vạn trường hợp có thể đã xảy ra, khả năng cao nhất chính là: " Tiểu thư, người không phải đã bị yêu ma đó..." Đáng thương cho nàng tuổi còn nhỏ cho nên không có cách nào nói ra hai từ cường hiếp.

" Không nghiêm trọng như ngươi nghĩ đâu." Liếc mắt một cái đã hiểu Tiểu Mai đang nghĩ gì, Dịch Thủy Phong khoát tay nói, " Chẳng qua ta đem áo ngoài cho hấn mặc thôi." Nàng duỗi ngón tay chỉ Phân Huyền đang đứng phía sau mình.

" Hấn?" Tiểu Mai nhìn theo ngón tay của chủ tử.

Một nam hài bảy tám tuổi, trên người chỉ khoát áo ngoài của chủ tử. Khuôn mặt tuấn mỹ, ngũ quan xinh xắn, dung hợp tất cả sự mỹ lệ của thể gian, tóc dài màu bạc đến eo, một đôi con ngươi màu vàng băng lãnh như không có bất cứ tia tình cảm nào.

Về ngoài như vậy tuyệt đối không phải nhân loại nên có.

" Tiểu thư... Hấn, hấn có phải..."

" Sủng vật mới của ta, rất xinh đẹp đúng không?" Dịch Thủy Phong tự hào giới thiệu.

Sặc? " Sủng vật?" Tiểu Mai ngây người nửa ngày sau mới phản ứng kịp, " Tiểu thư, người nói hấn là sủng vật?" Không phải nàng đang nằm mơ chứ.

" Đúng vậy." Dịch Thủy Phong gật đầu: " Chỉ là một tiểu hồ yêu nhưng tuổi tác rất hợp làm sủng vật của ta."

Tuổi tác? Tiểu Mai bị dọa ngây ngốc đến nỗi không thể nói chuyện bình thường.

" Thực là vô dụng!" Phân Huyền nhìn thoáng Tiểu Mai đang đứng si ngốc khinh thường nói.

" Không phải vậy đâu, Tiểu Mai rất hữu dụng." Cười khoát tay, Dịch Thủy Phong ngồi xổm người xuống, tầm mắt ngang nhau mà nhìn Phân Huyền: " Nếu như không có Tiểu Mai sinh hoạt của ta khẳng định sẽ rối tinh rối mù."

Hấn không vui trừng mắt nhìn nàng: " Người nói cái này với ta làm gì?"

" Không biết." Nàng nhún nhún vai: " Tự dưng muốn nói với ngươi thôi."

" Nhưng mà ta không muốn nghe một chút nào hết." Ngữ khí lạnh lùng tuyên bố hấn không có chút hứng thú nào với nàng.

" Phải không?" Nàng chăm chú nhìn vào mắt hấn sau đó khen: " Ta nghĩ, sau này lớn lên ngươi nhất định sẽ nghiêng nước nghiêng thành. Bởi vì, ngươi rất đẹp. Nam hồ yêu ai cũng đẹp như ngươi vậy sao?" Tuy rằng trước đây nàng từng thấy mấy nữ hồ yêu, đẹp thì có đẹp nhưng vẫn khiến nàng cảm thấy thiếu cảm giác mỹ hoặc nhiếp nhân.

6. Chương 6

Mà hấn chỉ cần lạnh lùng đứng đó đã làm cho nàng không thể dời mắt.

Không trả lời câu hỏi của nàng, Phân Huyền quay đầu đi, lười nhìn lại đôi mắt mang theo ý cười của nàng.

" Đúng rồi, ngươi có đói bụng không?" Đứng thẳng người lên nàng hỏi.

” Không đói.” Lúc trước hần ăn không ít lương khô mà nàng mang theo. Tuy rằng không ngon lắm nhưng ít ra có thể lấp đầy bụng.

Nàng cầm tay hần: ” Ta đói sắp chết rồi cho nên chúng ta cùng đi ăn cơm đi!”

Gương mặt của nàng có vui sướng mà nhiều hơn là sự mới mẻ.

Đưa cho Phân Huyền một bộ quần áo mới xong Dịch Thủy Phong liền kéo hần cùng đi ăn cơm. Đương nhiên, chỉ có hai người bọn họ dùng cơm. Tiểu Mai không thể tin được là chủ tử lại đem một con hồ yêu về làm sủng vật, còn Tiểu Lan sau khi biết Phân Huyền là hồ yêu xong hai mắt trợn ngược bị dọa ngất.

” Há miệng ra.” Dịch Thủy Phong dùng đũa gấp bánh nhân táo đưa tới khóe miệng của Phân Huyền: ” Ăn ngon lắm, người ném thử đi.”

Hần chán ghét liếc nhìn miếng bánh nhân táo trên tay nàng, đưa tay ra gạt đũa của nàng đi: ” Không muốn làm những chuyện vô nghĩa này.”

” Sao lại vô nghĩa?” Nàng vội vàng kẹp chặt bánh nhân táo kéo nó rơi mất: ” Người có biết không ta luôn mơ ước mình có thể tự tay dứt cho sủng vật ăn.” Mà bây giờ đã có cơ hội đương nhiên nàng sẽ nỗ lực thực hiện mộng tưởng này.

Hần nhìn chăm chăm nàng, chậm rãi xê dịch miệng: ” Nếu ta đủ mạnh, mạnh đến mức đủ để giết người, người thật sự sẽ không hối hận?”

” Sẽ không.” Nàng cười, cười đến nỗi có chút mờ mịt: ” Bị chính sủng vật mà mình thích giết chết cũng là một chuyện vui, tối thiểu cũng không phải bị một người xa lạ hoặc yêu ma giết.”

” Nữ nhân kỳ quái.” Lông mi dài nhẹ nhàng hạ xuống, hần thì thào.

” Có sao?” Nàng gãi gãi đầu: ” Có lẽ đối với người khác ta thật sự rất kì quái.”

” Sau này người sẽ hối hận vì những câu nói của mình.” Hần nhẹ nhàng học ra một câu sau đó vươn cổ ra ăn miếng bánh táo nàng kẹp giữa hai chiếc đũa.

” Ngon không?” Nhìn thấy hần ăn bánh táo nàng có chút hưng phấn hỏi han.

” Rất khó ăn.” Hần không khách khí bình luận. So với sơn hào hải vị mà trước kia hần thường ăn thì ăn miếng bánh táo này y như nhai cặn vậy.

” Sao lại như thế được.” Dịch Thủy Phong gấp một miếng bánh bỏ vào miệng mình, vừa nhai vừa khen lấy khen để, ” Đâu có đâu, ăn rất ngon mà.”

Phân Huyền nhảy xuống ghế không muốn tiếp tục tranh cãi với nữ nhân này nữa.

Cứ một miếng bánh táo rồi tới một miếng bánh cuốn như ý, sau đó lại là cháo đậu đỏ lần lượt được cho vào bụng nàng, Dịch Thủy Phong ăn đến lúc bụng không thể nào chống đỡ được nữa mới ngừng lại.

Không có chút hình tượng nào nàng ợ một cái rồi cầm lấy khăn tay lau lau khóe miệng rồi đưa ra kết luận: ” Chắc là người mới huyền hóa thành hình người nên không quen ăn thực vật. Vậy người nói đi, người muốn ăn cái gì ta có thể chuẩn bị cho người, đương nhiên là không thể ăn thịt người được.” Cuối cùng nàng vẫn không quên thêm một ghi chú.

” Có thể khiến ta nuốt trôi trên đời này không còn mấy người.” Hần cao ngạo gờ cằm, ánh mắt khinh miệt bảo.

Xem ra nàng đã nhặt được một sủng vật cá tính không được tốt lắm rồi. Dịch Thủy Phong quơ quơ đầu, ” Người không muốn ăn thịt người vậy thì tốt. Bình thường người thích ăn cái gì? Thịt cá? Hay là rau quả? Hoặc là một loại điểm tâm đặc biệt nào đó?”

Hần liếc nàng một cái, đột nhiên trong tay phóng xuất một dùm hồ hỏa ném về phía nàng.

” Oa, không phải chứ.” Nàng có chút chật vật thối lui thân thể, sau khi ăn uống no say nàng thường lười vận động.

Hồ hỏa đập lên cái ghế bên cạnh, nháy mắt cái ghế tựa như được bao bọc bởi một lồng sưởi màu đỏ. Một lát sau thì chỉ còn lại một đồng tro tàn.

“Haiz...” Dịch Thủy Phong nhăn mày, lẩm bẩm, “ Thế này thì thảm, Tiểu Mai nhất định sẽ giận điên mất.” Vốn là trong nhà có mấy cái ghế, bây giờ thì hay rồi càng thiếu.

Không để ý đến nàng đang ca thán, Phân Huyền đi qua cửa, đến dưới một gốc đại thụ ở tiền viện khoanh hai chân ngồi xuống.

Không sai! Nhìn cử động của đối phương Dịch Thủy Phong âm thầm gật đầu. Chỉ một thời gian ngắn mà hắn có thể phát hiện cây này chứa tất cả tinh hoa của nhật nguyệt trong trạch tử.

” Người quyết định ở đây tu luyện sao?” Đứng trước mặt hắn, nàng liên tưởng đến một con hồ ly đang khoanh chân ngồi trước mặt mình khiến nàng xúc động muốn cười to.

” Tránh ra.” Hắn nhắm mắt giống như không muốn nhiều lời với nàng.

” Không bằng chúng ta trao đổi đi, ta để người ở đây rồi mấy canh giờ nữa người hãy bồi ta.” Nàng móc từ trong vạt áo ra một viên nội đan để trước mặt hắn.

Phân Huyền chậm rãi mở mắt ra, dùng ánh mắt xem thường mà nhìn viên nội đan màu xanh trước mặt, ” Cũng chỉ là một viên nội đan năm trăm năm tu vi của Thổ yêu mà muốn thu phục ta thì không có công dụng đâu.”

Đúng là nói khoác không biết ngượng! Nàng giơ tay lên nắm lấy cằm của hắn, nhanh chóng nhét viên nội đan vào trong miệng hắn. Nhất thôn nhất yết cứ như thế mà viên nội đan đã xuống bụng hắn, ” Người nhiều lắm cũng chỉ có tu vi hai trăm năm tu vi thôi!” Còn đi cười người khác.

Hắn bĩu môi, không nói gì thêm, chỉ nhắm mắt khoanh chân vận khí, chậm rãi tiêu hóa viên nội đan trong bụng.

” Vì sao người không ăn mà đưa cho ta?” Một phút đồng hồ sau hắn mở mắt ra lần nữa hỏi.

” Bởi vì ta cảm thấy bản thân đã đủ mạnh rồi.” Nàng cười, là sự tự tin nhưng cũng là vô nại.

” Chỉ dựa vào bản lĩnh của người mà cũng bảo là đủ mạnh sao?” Hắn dùng giọng điệu khinh thường nói.

” Tối thiểu cũng mạnh hơn người.” Nàng vò rối mái tóc bạc của hắn sau đó ôm hắn vào trong ngực, ” Thân thể người rất ấm áp.” Nàng úp mặt vào giữa mái tóc của hắn mà thì thầm.

” Cút ngay!” Hắn không vui nói, vặn vẹo thân thể, cố gắng thoát ra khỏi cái ôm của nàng.

7. Chương 8

Đầu hơi hơi nâng lên, con người màu vàng nhìn chằm chằm nụ cười thoáng qua của nàng.

Gặp hắn sao?

Nàng là người đầu tiên nói gặp hắn thật tốt.

Nhưng mà... Chỉ sợ một ngày nào đó nàng sẽ hối hận, hối hận đã gặp hắn, càng hối hận đã mang hắn theo bên mình.[Năm 's Blog]

Ngón tay chậm rãi di chuyển đến cái cổ nhỏ của nàng, móng tay vốn trơn nhẵn của Phân Huyền phút chốc trở nên dài ra, bén nhọn.

Chỉ cần... Chỉ cần khẽ vạch một đường vậy thì lập tức nàng sẽ chết.

Có điều... Như vậy đã xong thì hơi chán.

Bĩu môi một cái, hắn nhẹ nhàng hạ mắt xuống, móng tay nháy mắt lại khôi phục như cũ.

” Người không giết ta?” Tiếng nói của nàng lại như có như không bay tới.

” Tối thiểu hiện tại không muốn giết người.” Hắn bấu môi, trượt từ trên người nàng xuống, ngã bên cạnh nàng, ” Ta không thích thân thể của mình bị máu tươi nhân loại làm bẩn.”

” Hử... Thật không?” Nàng lẩm bẩm một tiếng, ” Đúng là sủng vật không đáng yêu chút nào.”

Một sủng vật cá tính không thể yêu quý chỉ thuộc về nàng.

” Aaaaaaaaaaaaaaa!” Một tiếng thét chói tai cắt ngang buổi sáng yên tĩnh.

” A... Có chuyện gì thế?” Người nằm trên giường xoa xoa đôi mắt lim dim, nửa ngồi dậy nhìn về nơi phát ra tiếng thét chói tai vừa rồi, ” Tiểu Mai à, thật ra người chỉ cần kêu nhẹ nhàng thì ta sẽ dậy mà.” Dịch Thủy Phong vừa ngáp vừa nói.

” Tiểu... Tiểu thư...” Toàn thân của Tiểu Mai vẫn run, sau đó chậu nước đang bê trên tay cũng rớt xuống đất phát ra tiếng vỡ loảng xoảng.

” Tiểu Mai, người không có chuyện gì chứ?” Cuối cùng tinh thần của Dịch Thủy Phong cũng tỉnh táo hơn một chút, nhíu mày hỏi.

” Vì sao... Vì sao... Con hồ yêu này...này lại nằm chung giường với tiểu thư?” Ngón tay chỉ lên trên giường, hai mắt của Tiểu Mai rưng rưng. Trời ạ... Không giống như nàng tưởng tượng chứ? Tiểu thư nhà nàng vẫn là hàng hoa khuê nữ chưa xuất giá nếu thật sự bị con yêu quái này cưỡng bạo, vậy nàng làm sao dám đi gặp mặt phu nhân quá cố đây?

” Hồ yêu?” Dịch Thủy Phong chớp mắt mấy cái, cuối cùng cũng rõ nguyên nhân thất thường của mỹ tử, ” Người nói Phân Huyền hả? Hôm qua ta để hắn ngủ với ta.” Nghiêng đầu, nàng nhìn tiểu nhân nhi đã mở mắt ra nói.

” Ai?” Tiểu Mai sững sốt. Vậy... là Tiểu thư đã cưỡng bạo hồ yêu? ” Tiểu thư, chẳng lẽ người không biết hắn là yêu sao?” Nàng cảm thấy giờ phút này bản thân như đang dạy dỗ cho Tiểu thư một vấn đề hiển nhiên vậy.

” Biết rõ chứ.” Gãy gãy mái tóc có chút hỗn độn, Dịch Thủy Phong gật đầu nói, ” Có điều Phân Huyền cũng là sủng vật của ta, ôm sủng vật ngủ có gì không đúng?” Nàng nói như việc lý đương nhiên phải như vậy.

Đương nhiên là —— rất rất rất không đúng! ” Hử... Hử là nam nhân!”

” Chỉ có thể xem như nam hài thôi.” Dịch Thủy Phong lại nhìn Phân Huyền nói. Chỉ là biểu tình của đối phương hiện giờ càng lúc càng không bình tĩnh, như sắp không chịu nổi cuộc đối thoại của hai chủ tớ các nàng.

Tiểu Mai liếm liếm môi, ” Xem như nam hài thì cũng là nam, nam nữ bảy tuổi đã bất đồng, chẳng lẽ Tiểu thư không biết sao?” Khó có được cơ hội đối mặt với hồ yêu vậy mà nàng chỉ có thể dùng phương thức rỗng to để nói chuyện.

“A! Hình như có câu nói như vậy.” Dịch Thủy Phong vỗ tay nhận ra, ” Nhưng mà ngủ thì cũng đã ngủ rồi vậy nhưng có làm sao đâu.”

Cười ngất!

Giờ phút này nước mắt của Tiểu Mai chỉ thiếu điều cuồng rơi thôi! (cuồng rơi = rơi, tuôn dữ dội, tính ghi ra luôn nhưng thấy từ cuồng rơi nó thể hiện ý mạnh mẽ hơn =))) Vì sao chủ tử của nàng lại không xem trọng chuyện nam nữ thể này cơ chứ?

Hít một hơi thật sâu, Tiểu Mai đến bên giường, nhìn chằm chằm Phân Huyền, ” Người... Ách, nếu như không được sự cho phép của Tiểu thư nhà ta thì người không được phép làm bất kỳ chuyện vượt rào với nàng!” Tuy nàng rất sợ tên hồ yêu trước mắt này nhưng mà vì sự trong sạch của Tiểu thư, sợ nữa cũng phải nói.

” Vượt rào?” Hấn cười nhạo một tiếng, lơ đãng uể oải liếc mắt nhìn Tiểu Mai, ” Đối với nữ nhân như vậy ta không có hứng thú.”

” Vậy ý của ngươi là...”

” Ta cũng không thích cùng giường với người khác.” Hấn nhẹ nhàng xoay người xuống giường, híp đôi mắt lại xem sắc trời ngoài cửa sổ, ” Hai người cùng một giường, chen chúc quá chật.” Hơn nữa nàng còn thích ôm hấn ngủ.

8. Chương 9

Sáng sớm, ánh rạng đông chiếu lên trên gương mặt non nớt của hấn sinh ra một không khí kỳ dị, nói không ra mỹ cảm.

Dịch Thủy Phong nghiêng đầu cười một cái nhìn Phán Huyền nói: ” Nhưng mà ta lại rất thích ngủ cùng giường với người.” Tuy rằng chen chúc nhưng lại phong phú, ” Đừng quên, ngươi là của ta.”

” Chỉ là —— tạm thời mà thôi.” Khóe miệng của hấn thoáng hiện lên một ý cười khiêu khích.

Tiểu thư... Rốt cuộc có đưa lời nói của nàng vào lỗ tai hay không a!

Nhìn một người một yêu trước mắt Tiểu Mai ai thán ôm lấy đầu, cuộc đời này của tiểu thư còn có thể gả được ra ngoài sao? Nàng thật sự rất hoài nghi.

” Đúng rồi, Tiểu Mai.” Dịch Thủy Phong giống như nhớ đến cái gì kêu nàng.

” Tiểu thư có gì phân phó?” Nàng đáp nhưng không có chút sức lực nào.

” Hôm nay đừng quên đến nhà của Cao viên ngoại lấy hai mươi hạp bánh ngọt Phù Dung của Thúy Phương trai đấy.”

” Vâng.”

Quả nhiên có thể khiến chủ tử nhớ tới cũng chỉ có đồ ăn mà thôi.

Bánh ngọt Phù dung, sắc vàng, hương vị ngọt ngào.

Tựa vào nệm êm, Dịch Thủy Phong mỉm cười nhắm nhắm món bánh ngọt mà mình sáng tư chiều tưởng.

” Tiểu thư, ngươi thực sự quyết định giữ hồ yêu lại trong nhà?” Tiểu Lan đến gần hỏi. Nàng đã nghĩ mấy ngày nay, bởi vì trong trạch tử đột nhiên thêm một yêu ma làm hại nàng ngủ không ngon giấc. ” Đúng vậy.” Nàng hàm hồ nói, hớp một ngụm nước trà nuốt bánh trong miệng xuống.

” Nhưng mà...” Tiểu Lan muốn nói rồi lại thôi.

” Đừng sợ.” Xem ra Tiểu Lan đang nghi ngờ, Dịch Thủy Phong nói, ” Phán Huyền sẽ không ăn con người.”

” Yêu ma đều ăn người, làm sao Tiểu thư chắc chắn rằng hấn sẽ không ăn.” Tiểu Lan vẫn lo lắng.

” Không biết vì sao nhưng ta cảm thấy hấn sẽ không ăn người.” Nhún nhún vai, nàng nói. Hoặc giả nên nói là hấn khinh thường ăn người.

Tuy rằng lời nàng nói không có lực cam đoan nhưng Tiểu Lan vẫn cảm thấy an tâm.

” Phán Huyền đâu? Còn ở dưới gốc cây tiền viện tu hành sao?” Giải quyết xong một hạp bánh ngọt, Dịch Thủy Phong đứng dậy vươn cái lưng mỏi.

” Dạ.” Tiểu Lan khẽ gật đầu.

Đứng thẳng người, nàng đi về phía tiền viện.

Cây đại thụ ở tiền viện bốn mùa xuân hạ thu đông đều xanh tốt. Cành lá xanh biếc, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá mà xuống khiến cho nam hài đang khoanh chân ngồi dưới tàng cây như bạch ngọc trong suốt vậy.

” Bụng không đói sao?” Nàng đến gần hắn hỏi. Từ sáng sớm đến giờ hắn chỉ uống một ít nước mà thôi.

Mấy ngày sống chung nàng phát hiện hắn rất ít ăn cơm. Nếu đói thì cũng chỉ ăn ít hoa quả mà thôi.

” Không đói.” Chậm rãi mở mắt ra, mặt hắn không biểu tình trả lời nàng.

” Vẫn không có hứng thú với thức ăn của nhân loại sao?” Nàng ngồi xổm người xuống, thưởng thức mái tóc bạc của hắn. Sợi tóc của hắn rất nhẹ rất mềm cho nên nàng rất thích vắn tóc vào ngón tay tinh tế vuốt ve, cứ mấy ngày liền như thế nên đã thành thói quen.

Phân Huyền không đáp lời nhưng mà nhìn ánh mắt hắn đã đủ để hiểu, hắn vẫn không có chút hứng thú nào với thức ăn của nhân loại.

Haiz... Không biết cái gì mới làm hắn hứng thú đây. Cảm thán xong nàng ngồi xuống bên cạnh hắn. Trên người hắn mặc quần áo trước kia nàng giả nam nhân. Vốn quần áo không lớn nhưng khi hắn mặc lại có vẻ rất rộng.[Năm ‘s Blog ’]

” Không bằng chúng ta ra đường đi dạo đi.” Nàng dùng mu bàn tay chống cằm, cảm thấy vui vẻ vì mình đã nghĩ đến đề nghị này.

” Có ý gì?” Hắn nghi ngờ mà nhìn nàng một cái.

” Ý tứ chính là nên mua vài bộ quần áo mới cho người.” Nàng cười với hắn, ” Có điều nếu như người muốn đi trên đường phố thì cần phải thay màu mắt với màu tóc đi chứ không sẽ làm ọi người rối loạn đó.”

Hắn nhìn chằm chằm vào miệng nàng đang cười, trầm mặc trong khoảnh khắc, ” Người đang lấy lòng ta sao?”

” Lấy lòng?” Nàng nghiêng đầu suy nghĩ, ” Không đúng, phải nói sủng ái.”

Sủng ái? Đôi đồng tử màu vàng hiện lên tia không đồng tình. Hắn bĩu môi, sự không đồng tình hiện ra rõ ràng trên mặt.

Nàng muốn mơ tưởng sủng ái hắn?

Thực là —— một Pháp sư không biết tự lượng sức mình!

Mái tóc màu bạc, con người màu vàng đều biến thành màu đen bình thường. Nhưng mà cho dù có màu đen không khác người bình thường nhưng vẫn không che đi được ánh sáng tỏa ra từ người hắn.

Nắm tay Phân Huyền, Dịch Thủy Phong dắt hắn đi dạo trên con phố phồn hoa của thành Phương Châu.

Nhốn nha nhốn nháo, người qua lại rất nhiều.

Phân Huyền nhăn mi tỏ vẻ chán ghét, hình như không thích sự náo nhiệt của nơi này, ” Người nhiều quá.” Hắn không vui nói.

” Đúng là nhiều người thật.” Dịch Thủy Phong đồng ý gật gù đầu, ” Có điều như vậy thì mới gọi là phố xá chớ, đi dạo mới vui.”

” Chơi vui?”

” Ừ, rất thú vị, có thể xem đủ loại đồ chơi.” Nàng cuối người xuống gần hắn nói, ” Trước đây ta rất thích lén lút chuồn ra khỏi phủ đi xem các loại đồ chơi trên phố nhưng mà đáng tiếc lúc đó có thấy cái gì đẹp cũng không thể nào mua được vì không có bạc mà mua.”

Hắn nghiêng người liếc mắt nhìn nàng một cái: ” Vậy hiện tại người đã có bạc mua?”

” Chỉ cần không phải thứ quá xa hoa thì ta nghĩ là đủ.” Nàng cười cười, đứng thẳng người lên, kéo hắn vào một cửa hiệu trang phục lớn.

Vừa nhìn thấy khách tới cửa chương quày nhanh chóng tiến lên: ” Vị tiểu thư với vị tiểu công tử này muốn mua quần áo hay là may xiêm y?”

” Mua quần áo.” Dịch Thủy Phong nói. May đồ phiên toái quá không giống như trực tiếp mua.

” Vậy vị nào muốn mua ạ?” Chưởng quầy tiếp tục hỏi.

” Hắn!” Chỉ chỉ vào Phán Huyền đang không có gì biểu tình, nàng nói.

” Thì ra là vị tiểu công tử này muốn mua y phục.” Chưởng quầy cười lấy lòng, trong lòng âm thầm tán thưởng đối phương xinh đẹp. Mặc dù đã gặp rất nhiều người nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ông nhìn thấy một đứa bé phần điêu ngọc trác như thế này. Tuy rằng hiện tại ăn mặc quần áo sơ sài nhưng lại không thể che hết một cổ khí độ xuất trần. Nếu như được ăn mặc đàng hoàng thì không biết sẽ khiến người ta kinh diễm như thế nào nữa. ” Ở đây có vài bộ y phục rất thích hợp cho tiểu công tử mặc.” Chưởng quầy nói, liền dẫn Dịch Thủy Phong đi vào một gian phòng trong cửa hàng.

Có rất nhiều bộ y phục của tiểu hài đồng 7,8 tuổi được trưng bày.

Dịch Thủy Phong vui vẻ chọn đông chọn tây mất nửa ngày mà Phán Huyền chỉ đứng tại chỗ, vẻ mặt không bình tĩnh. Kiểu dáng, màu sắc của mấy bộ y phục này căn bản hắn không để ý.

Một lúc lâu sau, nàng nhìn thấy một Phán Huyền đã rực rỡ hẳn lên mới vừa lòng gật đầu.

Bộ quần áo được làm bằng vải màu xanh, trên thêu họa tiết hoa sen trắng làm nổi bật thân hình bé nhỏ của hắn càng đẹp mắt. Đường nhiên...điều kiện tiên quyết là hắn không bày ra bộ mặt đờ đẫn đó.

Hình như từ lúc nàng kéo hắn tới phố xá sắc mặt của hắn đã không tốt.

Có lẽ hắn thật sự không thích nơi đông người, Dịch Thủy Phong âm thầm nghĩ. Thường thường yêu ma hay chọn tu luyện ở hoang sơn dã lĩnh rời xa con người. Hiện tại lại tiếp cận với nhiều người không quen là đương nhiên .

” Tiểu thư, không bằng thuận tiện vấn tóc cho vị tiểu công tử này luôn đi.” Chưởng quầy càng nhìn Phán Huyền trong bộ y phục mình chọn càng vừa lòng, chỉ hận không thể lập tức vẽ lại người ở trước mắt.

” Vấn tóc?” Dịch Thủy Phong ngẩn ra, liếc qua mái tóc đen rối tung của Phán Huyền.

Bây giờ mà tóc hắn đã như thế này rồi nhược bằng hắn là người thành niên nếu dùng một cây trâm phi thúy bích lục cài trên mái tóc màu bạc kia thì sẽ phong hoa tuyết đại đến mức nào nữa... Mà bây giờ hắn chỉ là một tiểu hài tử...

” Không cần, như vậy được rồi.” Đạm đạm nhất tiểu, nàng thanh toán ngân lượng, nắm tay hắn rời cửa hiệu.

” Người không thích ta vấn tóc?” Vừa ra khỏi cửa hiệu Phán Huyền đã thành linh hỏi.

” Tối thiểu bây giờ ngươi xoa tóc đẹp là được rồi.” Nàng trả lời.

Hai người một lớn một bé đi trên phố xá.

Phán Huyền xinh đẹp xuất trần tựa như không phải phàm nhân mà Dịch Thủy Phong tuy rằng chỉ thanh tú mà thôi nhưng khuôn mặt của nàng mang nét cười cùng với cảm giác xa cách tản ra từ cơ thể ngược lại hình thành ý nhị đặc biệt.

Không ít ánh mắt người ta nhìn bọn họ, trong đó có một vài người nhỏ giọng nghị luận, hình như đang phán đoán thân phận của hai người.

” Hình như có rất nhiều người đang nhìn người đấy.” Dịch Thủy Phong cười nói, hồn nhiên không nhận ra bản thân cũng đang bị người ta nhìn.

” Vậy thì chỉ cần móc mắt bọn họ ra thì sẽ không tiếp tục nhìn nữa.” Trong mắt Phán Huyền hiện lên thị huyết quang mang.

” Thực tàn nhẫn.” Nàng nhăn nhó mi, không đồng ý với ý kiến của hắn, ” Nhìn người là bởi vì người rất xinh đẹp.”

” Hừ, nông cạn!” Hắn hừ lạnh một tiếng nói.

” Ta còn cho rằng ngươi sẽ vui sướng vì mình xinh đẹp chứ.” Nàng nói rồi mua một chuỗi hô lô đường ở ven đường, vừa ăn vừa tiếp tục nắm tay hắn đi.

” Muốn ăn không?” Quơ quơ mút quả trước mắt hần, nàng hỏi.

” Lấy ra!” Hần chán ghét quay đầu đi chỗ khác.

” Haiz, không biết là mùi vị của nó rất tuyệt sao?” Nàng nhún nhún vai, lại cắn một viên nhai.

9. Chương 10

Hần không để ý tới nàng chỉ là ánh mắt lờ mờ nhìn về phía trạch lâu cách bọn họ không xa xa, trên tấm bảng ghi ba chữ, rõ ràng là ” Diêm xuân lâu”.

” Người có hứng thú với thanh lâu?” Dịch Thủy Phong nhìn theo ánh mắt của Phân Huyền, lập tức hỏi.

Hần hơi mím môi, chỉ chỉ đám người trước lâu, ” Có mùi máu.” Tuy rằng rất ít nhưng quả thật là máu.

” Máu?” Nàng nhướn mày, nghe thấy một tiếng gầm, xen lẫn vào đó là tiếng khóc nỉ non của nữ nhân. Đám người vây quanh ồ lên rồi lùi ra hai bên, một nữ nhân bị một nam nhân khoẻ mạnh đánh đến quỵ rạp trên mặt đất.

” Tướng công... Về...về nhà đi, oa... Oa ta đang chờ chàng mà.” Nữ nhân kia lại ói ra vài búng máu khiến cho lời nói gián đoạn.

” Trở về?!” Nam nhân dựng chân mày, ” Đáng chết, người đến quấy rầy Lão Tử không thể tìm thú vui lại còn dám kêu ta trở về?” Giơ chân lên, hần lại đá nữ nhân thêm vài cái.

Người xem chung quanh ngay từ đầu chỉ là vô giúp vui, thấy cảnh này xong có vài người đã không thể nhìn được nữa mà bỏ đi nhưng cũng có vài người còn ở một bên ồn ào giống như họ xem còn chưa đã ghiền.

” Thực bẩn.” Phân Huyền thì thào.

” Bẩn?” Nàng không rõ hần nói là hoàn cảnh nơi này bẩn hay là máu của nữ nhân kia phun ra bẩn.

” Người không đi cứu người sao?” Đuôi mắt vừa nhấc, hần ngửa đầu nhìn nàng hỏi.

Dịch Thủy Phong chậm rãi lắc đầu, ” Không đi.”

” Ta cho rằng người sẽ cảm thấy nữ nhân kia đáng thương!” Hần đánh giá biểu tình của nàng, chăm chú như đang tìm tòi nghiên cứu giờ phút này nàng có bao nhiêu thật lòng.

” Nàng cũng không có kêu ta cứu nàng.” Nhìn nữ nhân đang quỵ rạp trên mặt đất Dịch Thủy Phong thần nhiên nói, ” Huống hồ, người đáng thương tất có chỗ đáng hận.” Nếu quá cường cầu lãng tử hồi đầu thì đến cuối cùng chỉ có thể là đầy đoạ chính mình.

” Nhìn không ra người còn có thể nói như vậy.”

” Vậy chỉ có thể nói là người không hiểu rõ ta thôi.” Nói xong nàng nắm tay hần, không tiếp tục nhìn tràng náo kịch trước mắt nữa, xoay người bỏ đi.

” Không ăn mút quả sao?” Hần nhìn thấy mút quả trên tay nàng còn ba khóa chưa ăn.

Nàng nhún mày, sau đó cười một cái: ” Không được, trong miệng quá ngọt, ngọt đến có chút phát ngán.”

Hần liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó phóng ra một đạo hỏa cầu rụi ba khóa mút quả nàng chưa ăn xong.

” Phân Huyền, ta rất ích kỷ?” Nàng ngửa đầu nhìn ánh sáng mặt trời hỏi.

” Ích kỷ —— lại còn vô tình.” Hần kết luận ngay.

Nở một nụ cười duyên dáng nàng quay đầu lại, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của hần: ” Đúng vậy, ta cũng nghĩ thế!”

Cho nên người ích kỷ lại vô tình chắc sẽ không thể có hạnh phúc.

Bởi vì nàng đã không còn cái gọi là hạnh phúc.

Trong trạch tử ở ngoại ô Tiểu Mai mở cổng lớn, nhìn chằm chằm vào người đang đứng trước cửa, lập tức kêu lên: " Cao... Trác thiếu gia, sao người lại tới đây?"

Mỹ thiếu niên nho nhã khe khẽ mỉm cười: " Đã vài năm không gặp, Tiểu Mai, các người nơi này thật khó tìm."

" Người... À, Trác thiếu gia tới tìm tiểu thư?" Trừ lúc gặp hồ yêu còn ra rất ít khi Tiểu Mai nói năng lộn xộn.

" Uhm." Trác An Nhai gật đầu.

" Tiểu Mai, sao người lại mở cửa ra lâu vậy, tiểu thư về rồi?" Tiếng của Tiểu Lan vang lại từ xa tới gần.

" Không phải...phải..."

" Cao... Trác thiếu gia?" Nhìn rõ người đứng trước cửa Tiểu Lan lúng ta lúng túng, há hốc mồm nửa ngày không khép được.

Vẫn là Tiểu Mai phục hồi tinh thần lại trước, nhanh chóng mời Trác An Nhai vào trong.

" Trác thiếu gia, nếu tiểu thư thấy người tới nhất định sẽ rất vui." Bưng chén trà lên xong Tiểu Lan nhìn không được nói.

" Thật không?" Khóe miệng nổi lên một nụ cười khổ, Trác An Nhai khép mi mắt nhìn lá trà xanh biếc trong chén, " Thủy Phong đâu? Nàng ấy không có ở đây sao?"

" Dạ, tiểu thư với hồ... À là một đứa trẻ mới nhận nuôi đi dạo phố rồi." Lời vừa đến môi Tiểu Lan kịp thời sửa lại.

" Nàng nhận nuôi một đứa trẻ?" Trong mắt hiện lên tia kinh ngạc, hẩn hoi.

" Đúng vậy, cũng không biết tiểu thư nghĩ thế nào mà lại đi nhận nuôi như một 'Người' như thế." Tiểu Mai tiếp lời.

Không phải ai cũng có thể đi nhận nuôi một yêu ma mà càng làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi là tiểu thư lại là một Pháp sư trừ yêu!

Rõ ràng là trời sinh tử địch mà tiểu thư lại còn nhận nuôi như chuyện ấy là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

" Vậy..." Trác An Nhai hơi trầm ngâm, " Thủy Phong có nói bao giờ về không?"

" Tiểu thư không nói ạ." Tiểu Mai ngẩng đầu, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, " Có điều chắc cũng sắp về rồi. Không bằng Trác thiếu gia đến thiên sảnh chờ một lát, ở đó an tĩnh hơn."

" Cũng được." Trác An Nhai gật đầu. Hiện tại đích thực hẩn cần an tĩnh, an tĩnh suy nghĩ một chút, đợi lát nữa nên làm sao đối mặt Thủy Phong.

Lúc Dịch Thủy Phong nắm tay Phân Huyền về tới nhà thì câu đầu tiên nghênh đón nàng là của Tiểu Mai: " Tiểu thư, người về rồi!"

Sau đó câu thứ hai là của Tiểu Lan: " Trác thiếu gia tới, vẫn đang đợi tiểu thư."

Hẩn...tới? Nam nhân mà nàng nên gọi là biểu ca...tới đây? Tâm đột nhiên bối vì câu này mà nhảy lên kịch liệt, tay của Dịch Thủy Phong khẽ run lên nhưng sau khi thở sâu mấy cái đã khôi phục lại bình tĩnh.

" Thì ra là biểu...biểu ca tới." Nàng cố gắng để tiếng nói của mình nghe bình tĩnh nhất.

Phân Huyền đứng bên cạnh kỳ quái nhìn Dịch Thủy Phong. Nàng luôn luôn bình tĩnh, phảng phất đối bất kỳ chuyện gì cũng không để ý trong tích tắc lại kích động thực khiến người khác kinh ngạc.

" Đúng vậy, hiện tại Trác thiếu gia đang ở thiên sảnh chờ tiểu thư." Tiểu Lan vui sướng nói.

" Thế à?" So với vẻ mặt vui vẻ của hai mỹ tử thì sắc mặt của Dịch Thủy Phong có chút tái nhợt. Nàng tay lên ngáp một cái, nàng lơ đãng uể oải nói: " Nhưng mà hiện tại ta mệt lắm."

” Ai?” Tiểu Mai Tiểu Lan ngẩn ra, ý của chủ tử không phải là...

” Ta về phòng nghỉ ngơi chút đã.” Xoay người, nàng nắm tay Phân Huyền đi về khuê phòng của mình.

” Tiểu... Tiểu thư!” Tiểu Mai nhanh chóng hô, ” Tiểu thư quyết định không gặp Trác thiếu gia sao?” Vốn nàng cho rằng Trác thiếu gia tới sẽ làm tiểu thư vui vẻ nhưng mà... Theo tình hình hiện tại thì hình như suy nghĩ của nàng đã sai rồi.

” Chờ ta nghỉ ngơi xong sẽ đi gặp hần.” Lười nhát phát phát tay, nàng không muốn nói thêm gì nữa.

10. Chương 11

Trầm mặc đi về đến khuê các, Dịch Thủy Phong buông tay Phân Huyền, nằm lên giường êm nệm ấm, tùy tay cầm một quyển sách vừa mới mua trên phố lên xem.

Phân Huyền đánh giá Dịch Thủy Phong, từ nãy đến giờ hần có thể cảm giác nàng rất bất bình tĩnh, thậm chí ngay cả khí tức cũng lo lắng vô cùng. Là bởi vì “Trác thiếu gia” trong miệng các nàng sao? Nàng —— cũng bởi vì một nam nhân mà dao động lớn như vậy sao?

Màu mắt với màu tóc phút chốc lại biến lại hai sắc vàng, bạc, hần bước đến trước mặt nàng, mâu quang nhìn thẳng vào nàng hỏi: ” Trác thiếu gia là ai?”

Không giương mắt lên, Dịch Thủy Phong vừa lật sang trang vừa cười nhạt nói: ” Thế nào, rốt cục người bắt đầu cảm thấy hứng thú với ta sao?”

Hần chớp máy môi: ” Ta chỉ muốn biết vì sao người lại để ý tới người này như vậy?” Để ý đến không giống với người mà hần nhận thức mấy hôm nay.

” Trác An Nhai, biểu ca của ta, cũng là người mà ta đã từng thích.” Khép quyển sách trong tay lại, nàng nhìn hần, ” Thế nào, đáp án này đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người chưa?”

” Người đã từng thích?” Hần nhún mi: ” Cũng có thể nói là hiện tại người không thích nữa?”

“Có thể nói như vậy.” Nàng gật đầu.

” Như vậy——” hần ngừng một chút, hơi hơi nâng tay phải lên, năm ngón tay mở ra, móng tay trơn nhẵn phút chốc trở nên bén nhọn như đao phong, ” Thì để ta đi giết hần người cũng không sao cả.”

” Giết hần? Vì sao?” Nàng không hiểu hỏi lại.

” Không vì sao cả.” Hần bĩu môi, không muốn giải thích.

” Vậy ta sẽ ngăn cản người.” Nàng nói, đưa tay bắt lấy tay phải của hần, móng tay dài cắt qua đầu ngón tay của nàng, máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra.

Hương vị huyết tinh kích thích giác quan.

” Người đã nói hiện tại người đã không thích hần nữa.” Hần nhìn chằm chằm nàng, trong con ngươi màu vàng hiện lên sự bạo ngược.

” Là không thích nhưng không nói không thềm để ý.” Nàng cười nhưng ý cười lại chưa từng chạm đáy mắt, ” Dù sao, hần vẫn là biểu ca của ta, dù thế nào cũng xem như là người nhà của ta.”

” Người nhà...” Trong ánh mắt hần hiện lên sự khinh thường, phúc chốc móng tay lại khôi phục nguyên trạng, hần gạt tay nàng ra, ” Thực là khó nhìn.” Hần liếc đầu ngón tay còn đang rỉ máu của nàng.

” Ai bảo người không có gì tự dừng lại đuổi móng vuốt ra.” Nàng giơ tay lên nhìn miệng vết thương trên đầu ngón tay lại giống như đang thưởng thức cái gì vậy.

Hần lại gần nàng, nắm ngón tay bị thương của nàng đưa lên miệng mút.

Hành vi này đối với nhân loại phải xưng là tán tỉnh nhưng đối với yêu mà nói thì chỉ đơn giản là cầm máu.

Sau một lát hần buông ngón tay nàng ra, miệng vết thương trên đầu ngón tay đã khép lại.

" Thấy sao? Hương vị máu của ta cũng không tệ lắm phải không?" Dịch Thủy Phong rất hưng trí hỏi han.

" Bình thường." Phân Huyền có chút không tình nguyện nói.

" Thực là kỳ quái." Nàng lấy ngón tay để lên cằm lẩm bẩm: " Ta nhớ trước kia những yêu ma chạm tới máu của ta đều rất muốn uống mà." Linh lực của Pháp sư càng cao thì máu càng đặc, với yêu ma mà nói thì chúng thích uống nhất chính là máu này, không chỉ khiến yêu ma có khả năng ngửi được khí tức của những hương vị ngọt ngào mà còn có thể tăng cường tu vi cùng với yêu lực.

Cho nên vài Pháp sư thất bại, kết cục thường thường là máu huyết toàn thân bị yêu ma hút khô mà chết.

" Đừng có so sánh ta với những yêu ma hạ đẳng trước kia người từng đụng tới." Hắc không vui nói.

" Được, được!" Nàng gật đầu giống như an ủi trẻ nhỏ, " Ta muốn chớp mắt một lúc, người thì sao, muốn ngủ với ta không?"

" Hừ, ta còn chưa quẫn." Hắc nói rồi lập tức góc phòng khoanh chân ngồi xuống, tự ý vận khí.

" Hừm, vậy thì thôi." Dịch Thủy Phong nhún nhún vai, nằm lên giường, buông bạch trướng xuống.

Màn lụa trắng như ẩn như hiện có thể mơ hồ nhìn thấy hình bóng của nhân nhi trên giường.

Con người màu vàng yên lặng ngóng nhìn tầng tầng lụa trắng, một lúc lâu sau mới nhắm lại.

Thanh thanh thúy thúy, ánh mặt trời xuyên qua cành lá chiếu lên thân thể của cậu bé.

" Người lại đánh nhau với người khác?" Nhìn rõ người đến là cô bé thiếu một chiếc răng cửa cậu bé có chút bất đắc dĩ nhẹ nhàng vuốt tóc cô bé.

" Đúng vậy, ha ha." Cô bé gãi gãi đầu, cười toe toét nói.

" Người a..." Cậu bé tuyên bố xong cẩn thận dè dặt lau mặt với vết thương trên người cho cô bé, " Vì sao người thích đi đánh nhau vậy?"

" Bởi vì ta không muốn bị người khác ăn hiếp." Cô bé trầm nghĩ.

Cậu bé yên lặng không nói gì nữa.

Đối với tình hình của cô bé cậu biết rất rõ, tuy rằng cô là nhị tiểu thư trong phủ nhưng vì mẫu thân là thị thiếp không được sủng ái hơn nữa phụ thân căn bản không quan tâm tới mẹ con hai người, chánh thất lại ghen tị cho nên bọn hạ nhân trong phủ cũng không xem các nàng là chủ nhân, dần dà thậm chí có không ít người bỏ đá xuống giếng ăn hiếp hai mẹ con cô.

Nhìn thấy cậu bé im lặng không nói gì cô bé nhẹ nhàng giặt giặt tay áo của đối phương: " Biểu ca, người không chán ghét ta sao?"

Cậu bé lấy lại tinh thần hỏi 1 cách nghi ngờ: " Vì sao lại hỏi như vậy?"

" Bởi vì nương của ta chỉ là một thị thiếp." Cô tuy tuổi còn nhỏ nhưng suy nghĩ cũng đã trưởng thành quá sớm.

" Vậy người có chán ghét thân phận của nương người không?" Cậu bé hỏi lại.

Cô bé lắc đầu: " Không biết." Đối với cô mà nói điều quan trọng nhất trên đời này chính là nương.

" Vậy thì ta cũng sẽ không chán ghét người." Cậu bé nói, rất dịu dàng cười cười.

Nụ cười của cậu khắc sâu trong lòng cô bé, là nụ cười dịu dàng duy nhất mà cô được nhìn thấy.

Mộng... Giống như một giấc mơ rất xa rất xa...

Dịch Thủy Phong chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt vẫn là tấm màn lụa trắng như trước.

Xoay người ngồi dậy, nàng ngáp một cái.

" Tỉnh?" Tiếng nói quen thuộc vang lên trong phòng.

Xoay người nhìn lại nàng thấy lộ ra bên ngoài màn lụa là Phân Huyền còn khoanh chân ngồi trên mặt đất.
” Uhm, tỉnh rồi.” Chỉnh chỉnh quần áo, nàng xoay người bước xuống giường: ” Người vẫn còn ở trong phòng bồi ta sao?”

” Bồi người?” Hắn cười nhạo một tiếng, ” Người nghĩ có khả năng này sao?”

11. Chương 12

Lúc Trác An Nhai nhìn thấy Dịch Thủy Phong đã là giờ Dậu.

Cửa thiên sảnh nhẹ nhàng đẩy ra, mặc một thân tố sắc quần áo Dịch Thủy Phong chậm rãi đi vào: ” Biểu ca.” Hơi xoay người, nàng lễ phép nói.

” Thủy Phong.” Vừa nhìn thấy mặt Trác An Nhai nhanh chóng đứng dậy tiến lên.

” Thật ngại quá người đường xa tới đây mà ta lại để người đợi lâu thế này.” Nàng nói. Lời nói tuy uyển chuyển nhưng lại có vẻ xa lạ.

Sắc mặt Trác An Nhai hơi động lại không nói gì thêm mà lại một lần nữa ngồi trên ghế.

” Người sống một mình ở Phương Châu thành có tốt không?” Thật lâu sau hắn mới ý vị sâu xa hỏi han.

” Rất tốt.” Nàng ngồi xuống cái ghế đối diện với hắn: ” Huống hồ ta cũng không phải sống một mình còn có Tiểu Mai và Tiểu Lan.” Đối với nàng thì hai người bọn họ trước giờ chưa từng là nha hoàn mà là tỷ muội.

” Đúng rồi, còn có Tiểu Mai với Tiểu Lan.” Hắn thì thào, ” Hơn nữa, nghe nói người còn nhận nuôi một đứa bé.”

” Đứa bé?” Nàng lập tức phản ứng kịp thời cười cười, ” Đúng vậy là một đứa trẻ rất đáng yêu.” Chẳng qua tính cách hơi khó chịu chút.

Nhìn nàng tươi cười, hắn giật mình sau đó gục đầu xuống.

” Thủy Vũ có khỏe không?” Nàng hỏi, đối với vị tỷ tỷ cùng cha khác mẹ này trước giờ nàng chưa từng lấy hai từ tỷ tỷ để tôn xưng. Trước đây là bị không cho phép gọi sau khi lớn lên lại là không muốn.

Thân thể hắn hơi hơi động, sau đó gật gật đầu: ” Nàng rất tốt.”

” Như vậy —— biểu ca đến chỗ ta là muốn tìm ta ôn chuyện sao?” Nhìn thấy phía trên thiên sảnh đã châm nến nàng cười khẽ hỏi .

Tiếng cười trong trẻo dễ nghe như chuông bạc lại làm cho hắn dần dần nhúu mày, hắn biết từ trước tới nay nàng đều kiên cường như vậy, cho dù có điều gì không vui cũng đều dùng nụ cười để che giấu.

Vốn hắn thích nàng ở điểm này nhưng hiện tại hắn lại không hi vọng nàng cười như thế.

Tiếng cười của nàng chỉ khiến hắn cảm thấy càng thêm quẫn bách.

” Ta tới...là vì được Đại bá nhờ vả.” Hắng giọng, Trác An Nhai lúng túng nói.

Gương mặt của Dịch Thủy Phong chưa từng có chút kinh ngạc chỉ là đạm đạm gật đầu: ” Như vậy phụ thân đại nhân nhờ người chuyện gì?”

Nàng bình tĩnh trái lại càng khiến hắn bất an.

” Thủy Phong.” Hắn không chắc chắn xê dịch môi: ” Đại bá hi vọng người có thể trợ giúp Dịch gia trừ yêu một lần nữa.”

” Vì Dịch gia trừ yêu?” Nàng giương mi, ” Sau lần trừ yêu hai năm trước ta đã từng nói rồi ta cùng Dịch gia từ nay về sau không còn liên quan gì nữa.”

Chỉ một lần vì tự do của bản thân nàng dùng hết tánh mạng trừ khử một yêu ma có tu vi 3000 năm; Một lần đó nàng hôn mê bảy ngày bảy đêm mới tỉnh lại; Cũng một lần đó cho dù ngã xuống nàng cũng vẫn cười bởi vì từ nay về sau, ràng buộc của nàng với Dịch gia coi như đứt đoạn.

” Ta biết, chỉ là hiện tại...” Trác An Nhai ngáp ngừng, ” Thái phó trong triều hi vọng Dịch gia có thể trừ khử Đông biên Cường Nguyệt hoặc là Tây biên Sở Trần một trong hai yêu ma này. Nếu có thể thành công, như vậy về sau Dịch gia sẽ có vị thế trong triều.”

” Cường Nguyệt với Sở Trần sao?” Mi mắt của Dịch Thủy Phong rủ xuống. Chỉ cần là Pháp sư trừ yêu thì ai cũng từng nghe qua hai cái tên này.

Mơ hồ trở thành lãnh tụ trong giới yêu ma, không sao đếm hết số Pháp sư trừ yêu chết trong tay hai yêu ma này, cho đến nay cũng chưa từng có Pháp sư trừ yêu nào dám mạo hiểm đi diệt trừ hai yêu ma này.

” Hai yêu ma này đều có tu vi hơn 4000 năm, cho dù là ta cũng không thể.” Hai năm trước, yêu ma 3000 tu vi đã muốn tiêu hao hết sinh mệnh của nàng huống chi là hai yêu ma lợi hại này.

” Nhưng ngươi là người có thiên phú nhất Dịch gia trong mấy trăm năm qua. Linh lực của ngươi cao như vậy nhất định có thể làm được.” Trác An Nhai vội vàng nói.

Dịch Thủy Phong hơi nâng mi, ánh mắt nhìn chằm chằm đối phương: ” Cho dù kết cục là ta chết sao?”

” A!” Hắn đột nhiên nghẹn lời, nhất thời nói không được.

Gương mặt nàng lại lần nữa hiện lên ý cười: ” Hay là biểu ca cũng hy vọng có thể có 1 chức quan trong triều?”

” Ta...ta trước giờ chưa từng nghĩ đến chuyện làm quan.” Hắn chẳng để ý tới vinh hoa phú quý, hắn chỉ là một thư sinh đều mong ước cũng chỉ là có thể cùng người mình yêu mộng làm uyên ương không làm tiên mà thôi.

” Đã như thế thì đừng nhắc đến chuyện trừ yêu nữa.” Nàng đứng dậy đến bên cửa đẩy cửa ra: ” Nếu biểu ca không còn chuyện gì nữa thì có thể ở lại đây mấy ngày, thưởng thức một chút cảnh sắc ở Phương Châu thành.”

Nói xong không để ý tới hắn muốn nói rồi lại thôi nàng cất bước rời thiên sảnh.

rừ yêu, trừ yêu, lại là trừ yêu... Cả đời nàng chẳng lẽ chỉ có thể sống vì trừ yêu, từ bỏ mọi thứ sao?

Bước ra khỏi thiên sảnh, vòng qua hành lang uốn khúc, Dịch Thủy Phong liền nhìn thấy Phân Huyễn đang ngồi trên lan can của dãy hành lang uốn khúc này.

Ánh trăng màu bạc trải dài trên người hắn, mái tóc màu trắng ánh kim của hắn hiện lộ dưới ánh trăng càng thêm chói mắt. Da thịt trắng nõn mơ hồ rực rỡ, con ngươi màu vàng như những viên ngọc châu tản ra một loại ánh sáng mị sắc nóng bỏng.

Hồ yêu vốn là chủng tộc bản chất yêu ma nhưng bề ngoài mỹ lệ. Nhất là vào đêm trăng tròn sẽ càng tản vẻ đẹp khiến trái tim con người đập thành thịch.

Phân Huyễn quay đầu lại nhìn thấy nàng đi tới liền nhảy xuống khỏi tay vịn, bước đến trước mặt nàng: ” Vốn ta nghĩ nam nhân mà người để ý hẳn mạnh mẽ cỡ nào, hiện tại xem ra không có gì hơn.” Hắn nói, vẻ xem thường thể hiện rõ ràng trên mặt.

” Thời gian sẽ làm cho con người ta thay đổi, biểu ca đã thay đổi, ta cũng thay đổi.” Nàng nhìn ánh trăng nơi chân trời, thần nhiên nói.

” Vậy ngươi định thế nào? Quyết định vì người mà mình để ý đi trừ yêu sao?” Hắn hỏi.

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng: ” Người đã nghe lén cuộc nói chuyện của ta với biểu ca vậy thì ngươi hẳn đã biết câu trả lời của ta.”

Hắn trừng mắt nhìn nàng: ” Với năng lực của ngươi căn bản không thể phá vỡ yêu pháp phòng ngự của Cường Nguyệt hoặc Sở Trần, huống chi là trừ khử bọn họ.”

” Đúng vậy.” Nàng gật đầu: ” Bọn họ đều là yêu ma 4000 tuổi.” Bốn nghìn năm, mấy kiếp của nàng rồi đây?

” Cho nên thực sự ngươi quyết định cự tuyệt việc trừ yêu?” Hấn gắt gao nhìn chăm chăm nàng hỏi.

Ý cười trên gương mặt nàng càng dày đặc, cuối người xuống, nàng lại xoa xoa mái tóc của hấn: ” Phân Huyền, ngươi đang lo lắng cho ta sao?”

” Lo lắng?” Hấn nhúu mày, nâng tay gạt tay nàng ra, ” Ta chỉ không thích ngươi chết trong tay của yêu ma khác mà thôi, ngươi muốn chết thì cũng phải chết trong tay ta.”

” Thì ta là như vậy à.” Nàng nhún nhún vai, không có biểu hiện không vui nào cả, ” Vậy thì ngươi yên tâm bởi vì ta vốn không định đi diệt trừ Cường Nguyệt với Sở Trần. Thứ nhất, hai yêu ma này rất lợi hại, ngay cả nếu ta trừ khử được một trong hai bọn họ chỉ sợ cũng mất mạng; Thứ hai, ta rất thích cuộc sống bây giờ cho nên không muốn thay đổi gì cả; Thứ ba, nếu như ta chết chẳng phải sẽ khiến ngươi đau lòng sao?”

” Hừ, ta sẽ không vì ngươi mà đau lòng.” Hấn lạnh lùng nói.

” Nhưng mà...ta lại hi vọng lúc ta chết ngươi có thể đau lòng vì ta đấy.” Nàng nói, cúi người, kéo hấn vào trong lòng.

Chết sao? Thành linh chữ đó xẹt qua đầu óc, Phân Huyền nheo đôi mắt lại. Không hiểu vì sao nhưng hấn không thích từ trong miệng nàng phát ra từ này, phảng phất như bất cứ lúc nào nàng cũng có thể đi đến nơi mà hấn không thể chạm vậy.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào, hấn mà cũng để ý đến sự sống chết của một con người sao?

Thực là buồn cười.

” A?” Tiếng kêu kinh ngạc vang lên ở phía trên đỉnh đầu, tay của Dịch Thủy Phong đặt lên trên trán của Phân Huyền: ” Sao thế này, nhiệt độ cơ thể của ngươi sao lại cao như vậy?” Tuy nàng biết nhiệt độ cơ thể của hấn luôn luôn cao hơn người thường nhưng sẽ không cao thế này.

Nếu không phải nàng ôm hấn vào lòng thì sẽ không phát hiện dị thường của hấn.

” Không có gì hết.” Hấn quay đầu, tránh đi tay nàng.

” Rốt cuộc ngươi làm sao vậy?”

” Ta đã nói rồi, không có gì cả!” Đột nhiên hấn giãy thoát ra khỏi cái ôm của nàng, nhảy cách xa nàng ba bước.

” Phân Huyền!” Nàng kêu, hấn nóng một cách bất bình thường khiến lòng nàng có mối bất an: ” Đừng quên rằng mạng ngươi là của ta!” Nàng nói.

” Ta biết.” Hấn đáp, ” Nhưng ngược lại mạng ngươi cũng là của ta.” Ngón tay hấn bắn ra một đoàn hồ hỏa màu đỏ bay về phía nàng.

Hồ hỏa mà hấn phát ra không giống với quá khứ, đoàn hồ hỏa này có yêu lực mạnh hơn rất nhiều. Trong mắt chớp lên tia nghi hoặc, hai tay Dịch Thủy Phong tạo thành hình chữ thập, miệng nhanh chóng niệm pháp ma chú, ” Phong!” Hét lớn một tiếng, giờ tay lên đánh kết diệt đoàn hồ hỏa.

Nhìn hồ hỏa bị diệt không ngoài dự đoán, Phân Huyền xoa người, tự ý bỏ đi.

Mà Dịch Thủy Phong vẫn đứng nguyên tại chỗ, chậm rãi khép năm ngón trên hai bàn tay lại. Chuyện này là thế nào? Vì sao sức mạnh của Phân Huyền lại đột nhiên tăng lên nhiều như vậy, nếu như không cẩn thận ứng phó nói không chừng nàng thật sự đã bị hồ hỏa đốt cháy thành tro rồi.

Lắc lắc đầu, nàng nhẹ nhàng cười cười, ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng: ” Hình như ta đã nhận nuôi một tiểu hồ yêu bất trị rồi.”

Nửa đêm. Trăng vẫn sáng như trước. Thân hình bé nhỏ nằm trên phiến đá lạnh như băng toàn thân cuộn tròn, da thịt vốn trắng nõn giờ phút này đã đỏ lên, mái tóc màu bạc rồi tung tán loạn trên người với mặt đất, cả thân thể sớm đã bị mồ hôi tẩm ướt.

Nóng quá!

Tim không ngừng đập gia tốc. Cố gắng cắn chặt răng, Phân Huyền ngăn tiếng rên rỉ muốn thoát ra khỏi miệng.

Không ngờ sự biến hóa trong truyền thuyết lại lợi hại như thế này. Theo lý thuyết còn một tháng nữa mới tới lần biến hóa thứ hai vậy mà đêm trăng tròn hôm nay đã khó chịu thế này rồi, vậy đêm trăng tròn tới sợ rằng sẽ càng đau đớn tới tận xương tủy.

Nhiệt độ đang không ngừng tăng lên giống như muốn làm bốc hơi hết toàn bộ nước trong người hắn vậy.

” Thật...đáng chết.” Hắn thì thào trong lòng. Hiện tại hắn có thể dễ dàng bị một nhân loại giết chết.

Thực là chật vật mà... Lần đầu biến hóa đã bị con người nhìn thấy, lại còn bị con người biến thành sủng vật mang theo.

Bây giờ, hơn một tháng nữa sẽ đến lần biến hóa thứ hai, nếu nàng thấy hình dạng của hắn sau khi biến hóa thì sẽ có biểu cảm gì đây?

Nhiệt độ cao khiến ý thức của hắn dần trở nên mơ hồ, dần dần lâm vào hôn mê.

Lúc Dịch Thủy Phong tìm thấy Phân Huyền đã thấy hắn suy yếu vô cùng.

” Thực là một sủng vật khiến chủ nhân phải quan tâm lo lắng.” Cúi người, nàng cẩn thận ôm hắn đang trong tình trạng hôn mê về khuê phòng của mình, đặt hắn nằm trên chiếc giường mềm mại.

Theo như bộ dạng của hắn giờ phút này mà nói thì tuyệt đối không thể nói là không có chuyện gì hết, nhiệt độ rất cao, sớm đã nóng hơn rất nhiều so với lúc nàng sờ trán hắn.

Dịch Thủy Phong nhanh chóng cởi bỏ quần áo của Phân Huyền để nhiệt tản bớt ra ngoài.

Nếu là con người thì với nhiệt độ này chỉ sợ đã sớm chết. Mà yêu...

Nàng theo dõi hắn, suy nghĩ. Tuy rằng nàng là Pháp sư trừ yêu nhưng đối với chuyện của yêu ma nàng lại hiểu biết không nhiều. Điều duy nhất nàng biết là nếu cứ bỏ mặc hắn sốt cao liên tục thì chỉ sợ chờ hắn tỉnh lại, không chết thì cũng mất nửa cái mạng.

Mà trên người nàng, thứ duy nhất có ích với yêu ma đó là máu của nàng.

Cười khổ một tiếng, nàng lấy một cây trâm cài tóc xuống, lặng lẽ không tiếng động rạch một vết trên cổ tay phải, dòng máu ấm áp cứ từng giọt từng giọt nhỏ vào đôi môi hắn.

” Haizz, dường sủng vật cũng thật phiền toái mà.” Vừa cho hắn uống máu nàng vừa thì thào. Xem ra ngày mai phải bảo Tiểu Lan nấu đồ bổ máu cho nàng ăn rồi.

Hương vị ngọt ngào lập tức xông vào mũi. Cho dù ý thức của hắn mơ hồ nhưng vẫn tồn tại.

Dòng khí tức mang hương vị ngọt ngào quen thuộc phảng phất không lâu trước đây hắn từng hưởng qua.

Theo trực giác và bản năng thân thể hắn hướng về nơi phát ra luồng khí tức có hương vị ngọt ngào đó.

Không đủ... Vẫn chưa đủ... Hắn còn muốn nhiều hơn nữa!

Hai tay đột nhiên bắt lấy cổ tay đặt trên môi hắn, Phân Huyền liều mạng mút nguồn máu đang trào ra từ miệng vết thương.

” Trời ạ, hồ yêu đều hấp huyết thể này sao?” Dịch Thủy Phong nhăn nhó mày lại vẫn không rút tay ra.

Nàng thấy hiện tại hắn hoàn toàn đang dựa vào bản năng của cơ thể mà làm. Mất hắn từ đầu đến cuối vẫn không có mở.

Giống như trẻ em khát vọng sữa mẹ, hiện tại hắn vô cùng khát vọng máu của nàng.

” A, không biết còn muốn uống bao nhiêu nữa đây, nếu uống nhiều quá ngày mai ta sẽ bị Tiểu Mai với Tiểu Lan mắng à xem.” Nàng lâm lâm lầu bầu, cẩn thận lên giường, ôm hắn vào trong ngực.

Đầu bắt đầu hơi mê mang, là vì máu bị hút nhiều quá sao?

Ánh vào tầm mắt của nàng toàn là mái tóc màu bạc của hắn. Nàng...thật sự rất buồn ngủ! Dịch Thủy Phong chậm rãi nhắm mắt lại, suy nghĩ cuối cùng trong đầu đó là, hồ yêu thật là khó chăn nuôi.

Thân thể nặng nề bắt đầu trở nên nhẹ nhàng, nhiệt độ cao khiến cơ thể khó chịu cũng dần dần biến mất.

Thật là thư thái, thân thể này đã lâu lắm rồi không được thư thái như vậy!

Phân Huyền nhẹ nhàng mở hai mắt, đầu tiên nhìn thấy là một khuôn mặt thanh tú: lông mày lá liễu cong cong, hai hàng lông mi vừa đen vừa dày che đôi mắt, dưới chiếc mũi khéo léo là khuôn miệng dễ thương tuy rằng không đầy đặn nhưng lại có màu tươi tắn xinh đẹp.

Hơi hơi động cơ thể lại phát hiện một cánh tay của nàng đang vắt ngang trên cổ của hắn.

"A, người tỉnh rồi!" Vì tiếng động của Phân Huyền nên Dịch Thủy Phong ngáp một cái, xoa xoa đôi mắt lim dim nói.

"Đêm qua người ôm ta ngủ?" Hắn nửa ngồi dậy, nhìn người đang nằm bên cạnh mình.

"Ừ." Nàng vẫn nằm thẳng trên giường như cũ, so với hắn thì tinh thần của nàng kém hơn cộng thêm sắc mặt tái nhợt. Nàng tay lên, nàng kiểm tra nhiệt độ cơ thể hắn, "Tốt rồi, đã hạ nhiệt." Nở nụ cười trấn an, nàng cảm thấy an tâm.

"Hừ." Hắn hơi mím môi, thu hồi ánh mắt từ cánh tay nàng, đột nhiên bắt lấy cổ tay nàng, "Chuyện này là sao?" Đôi con ngươi màu vàng gắt gao nhìn chăm chăm miệng vết thương trên cổ tay nàng, hắn lạnh giọng hỏi.

"Không có gì hết." Nàng không chút để ý nói, "Chẳng qua đêm qua ta thấy người rất khát nước nên cho người uống ít máu mà thôi."

"Người cho ta uống máu?" Biểu tình của hắn làm người khác nhìn không ra vui buồn.

Nàng cười cười, nói như vô tình một câu: "Rõ ràng là máu của ta rất ngon, hôm qua người uống rất bình thường mà." Nếu như không ngon vậy sao lúc hắn vô thức lại uống nhiều như thế.

"Người ——" Hắn trừng mắt lên nhìn nàng. Lập tức cầm cổ tay của nàng đưa lên môi, hé miệng, hai cánh môi đặt trên cổ tay nàng, đầu lưỡi tinh tế liếm loét lấy miệng vết thương của nàng.

Nàng không nói tiếng nào chỉ yên lặng cảm thụ sự ấm áp trên cổ tay.

Một lát sau hắn buông cổ tay nàng ra, miệng vết thương vốn sâu thấy thịt nay đã bóng loáng không đau.

"Sau này không cho phép người tùy tiện cho ta uống máu." Hắn cảnh cáo nàng. Bất kể là yêu hay là người, một khi lượng máu giảm đến mức nào đó thì sẽ chết.

"Người đau lòng vì ta?" Nàng mỉm cười, coi thường lời cảnh cáo của hắn.

Phân Huyền lập tức áp chế hai vai của Dịch Thủy Phong, từ trên cao trừng mắt nhìn nàng, "Sao ta lại có thể đau lòng cho người!" Tiếng nói non nớt lại có vẻ bén nhọn trong đó.

Hiếm nha, tiểu hồ yêu của nàng cũng biết giận dữ. Dịch Thủy Phong âm thầm cảm thán, sau đó nói một mạch, "Vậy người không có đau lòng cho ta, có thể đi được rồi."

Miệng hắn mở ra lại lập tức lại mím thành một đường thẳng tắp.

"Thật ra uống máu của ta có nhiều ưu đãi lắm đấy." Nàng mở miệng nói, "Tối thiểu thì thân nhiệt của người đã giảm, hơn nữa cũng có thể giúp người nâng cao yêu lực."

"Ta không cần!" Đột nhiên hắn buông tay ra bước xuống giường.

Hai bàn chân trần trĩu dẫm nát mặt đất xám, mà mái tóc màu bạc bay tán loạn vấy lấy cơ thể hắn.

Nhất thời Dịch Thủy Phong chỉ cảm thấy người trước mắt có một loại mỹ cảm nói không ra lời.

Không nhìn lấy nàng một cái, hắn cứ như vậy tự ý đi ra để lại nàng một mình trong phòng.

” Không cần sao?” Bàn tay chống cằm, nàng nhìn ra phía cửa, ” Nghe lời này cảm thấy có chút khó chịu đấy.”

Hắn không cần, không quý máu của nàng? Hay là không quý sự sống ái của nàng?

Phân Huyền một mạch ra khỏi phòng, hai chân trần trượt đạp trên mặt đất giá lạnh, hắn lại hồn nhiên không nhận ra.

Nữ nhân này lại chủ động cho hắn uống máu của nàng, đây là lần đầu tiên hắn đụng phải một Pháp sư trừ yêu như nàng. Tựa hồ những hiểu biết trước kia của hắn về con người đều không thể áp đặt với nàng.

Gương mặt của nàng có quá nhiều kiểu cười khiến người khác không cách nào đoán ra tâm tư thật sự. Hư vô mờ ảo như gió, phẳng phất như nháy mắt sẽ biến mất.

Con người màu vàng nhẹ nhàng hạ xuống, hắn nhìn đôi tay của mình. Hắn —— tốt cùng là bị sao vậy?

12. Chương 13

Lúc nghe nàng cho hắn uống máu trong nháy mắt đó, trong lòng sinh ra một loại cảm giác đau đớn.

Có lẽ nàng nói đúng, thật sự hắn đang yêu thương nàng.

” Ghê tởm!” Tiếng thì thầm phát ra từ trong miệng, đột nhiên hai tay hắn nắm thành quyền. Làm gì có khả năng hắn đi đau lòng ột con người cơ chứ! Căn bản là vớ vẩn!

Phân Huyền hít sâu một hơi rồi mới tiếp tục đi, thân thể lại đột nhiên run run.

Một trận đau đớn truyền tới toàn thân. Tất cả xương cốt cùng với da thịt giống như đang liều mạng lôi kéo, nứt ra...

“Sao lại như vậy, chẳng lẽ đã tới kì biến hóa?” Thân thể vô lực dựa vào tường, hắn cau mày nói.

Cảm giác đau đớn không ngừng lan khắp cơ thể. Theo lý thuyết, lần thứ hai biến hóa rõ ràng phải là một tháng sau, nhưng mà hiện tại lại...

Chẳng lẽ tại đêm qua hắn uống quá nhiều máu của nàng? Rất có thể là vì máu của nàng cho nên mới thúc đẩy kì biến hóa của hắn nhanh hơn trước.

Thân thể càng lúc càng đau đớn, xương cốt trong cơ thể đang không ngừng rung động.

Hắn dùng lực cắn môi, hướng về gian phòng gần nhất đi tới.

Phanh!

Cửa mở ra, Tiểu Lan vốn đang quét tước dọn dẹp trong phòng ngã ngồi trên đất.

” Người... Người... Người...” Ngón tay run rẩy chỉ vào hồ yêu ở trước mắt, nàng sửng sốt đến nỗi không nói được một câu hoàn chỉnh.

Tuy yêu ma trước mắt rất mỹ lệ, rất khả ái nhưng trong mắt hắn có bạo ngược quang mang lại làm cho người ta sợ hãi vô cùng.

Không phải là hắn đói bụng muốn ăn thịt người chứ? Giờ phút này trong đầu Tiểu Lan chỉ hiện lên một ý nghĩ này: ” Không...không được... Nếu như... nếu như người đói bụng ta có thể nấu gì đó cho người ăn.” Nàng nói một câu không đầu không đuôi, nước mắt đã bắt đầu chảy ra.

” Ra ngoài!” Hắn lạnh lùng nhìn nàng một cái, không bình tĩnh nói.

” Hả?” Nàng sửng sốt. Không phải chứ, yêu quái lại dễ dàng buông tha cho nàng như vậy?

Ngay sau đó, Tiểu Lan cùng với khăn lau của nàng đã bị Phân Huyền ném ra ngoài.

Phanh!

Hai cánh cửa một lần nữa khép lại, Tiểu Lan ở ngoài cửa không ngừng xoa cái mũi.

” Đau quá!” Nàng vừa xoa vừa ai oán.

Xem ra tiểu thư chưa giáo dục đàng hoàng cho tên yêu ma này biết thế nào là lễ nghi rồi.

Chuyện lúc sáng đối với Tiểu Lan mà nói có thể nói là kinh hãi không nhỏ.

” Người không biết ánh mắt của hắn lúc ấy khủng bố như thế nào đâu!” Tiếng lẩm nhảm trách cứ vang lên ở một góc hoa viên.

” Ta biết rõ.” Tiểu Mai thở dài một hơi, ” Chỉ cần nhìn lúc người chạy tới khóc lóc hết sức thê thảm, ta liền biết hắn có bao nhiêu khủng bố rồi.”

” Nhưng mà...nhưng mà người không có thấy tận mắt.” Tiểu Lan chép miệng.

Tiểu Mai gật gật đầu. May là không có tận mắt nhìn thấy nếu không nàng đã giảm vài năm tuổi thọ, ” Có điều, may là lúc đó vừa nhìn thấy hắn người đã không hôn mê, cũng xem như được rồi.”

” Đó là bởi vì...” Tiểu Lan cắn môi. Sở dĩ nàng không té xỉu là bởi vì cảm thấy yêu ma này ở chung với chủ tử rất bình thường, không có mới gặp một lát đã hoảng sợ.

” Sao?” Nhìn biểu tình trầm mặc của Tiểu Lan, Tiểu Mai hiếu kỳ hỏi.

” Không cái gì.” Nàng lắc đầu, ” Chỉ là tại nghĩ, vì cái gì tiểu thư đô không sợ na hồ yêu ni.”

” Bởi vì tiểu thư là một Pháp sư trừ yêu rất lợi hại cho nên căn bản không cần phải sợ hồ yêu này.” Tiểu Mai trầm nghĩ.

” Như vậy à?” Tiểu Lan có chút nghi ngờ.

” Chính là như vậy, người từng thấy tiểu thư bại dưới tay yêu ma nào chưa?” Nếu nói trên đời này có nữ nhân nào làm Tiểu Mai bội phục thì chỉ có thể là chủ tử của nàng.

” Hình như không có.” Tiểu Lan trầm ngâm nói, ” Có điều pháp sư trừ yêu lại đi nhận nuôi một yêu ma làm sủng vật, vẫn là là lạ.”

” Là thì cứ để nó lạ đi.” Tiểu Mai thản nhiên nói, dù sao có một chủ tử thế này, gặp chuyện gì kỳ quái đều chẳng có gì là lạ cả, ” Lần này Trác thiếu gia tới mà hình như tiểu thư không vui sướng gì cả.”

” Đúng thế.” Tiểu Lan rầu rĩ gật đầu: ” Trước kia mỗi lần gặp Trác thiếu gia tiểu thư đều rất vui. Mới có hai năm mà đã thay đổi lớn như vậy rồi sao?”

” Còn không phải vì đại tiểu thư sao, nếu nàng ta không nói gì thì có lẽ bây giờ tiểu thư và Trác thiếu gia sớm đã...”

” Tiểu Mai!” Tiểu Lan vốn nhu nhược mà nay khuôn mặt hiện rõ sự nghiêm nghị, cứng rắn, cắt ngang lời Tiểu Mai: ” Không phải chúng ta đã nói sau này trong ngôi nhà này không được nhắc đến đại tiểu thư sao!”

” Ta...” Tiểu Mai trầm mặc một hồi: ” Vừa rồi nhất thời nóng lòng nên...sau này sẽ không như thế nữa.” Đại tiểu thư là một điều cấm kỵ trong lòng chủ tử.

Khuôn mặt Tiểu Lan hơi giãn ra: ” Tiểu thư đâu? Bây giờ còn chưa dậy sao?”

” À, lúc sáng ta hầu hạ tiểu thư, nàng nói hôm nay muốn ngủ thêm một lát.” Tiểu Mai trả lời.

” Ngủ thêm một lát?” Tiểu Lan ngắc đầu, nhìn vầng mặt trời đã ngã về tây: ” Hình như tiểu thư ngủ quá lâu rồi.”

” Không bằng ta đi tới phòng tiểu thư xem nàng đã dậy hay chưa...”

” Tới phòng ta xem cái gì vậy?” Giọng nói biếng nhác truyền tới từ phía sau hai người.

” A!” Hai mỹ từ giật mình, lập tức xoay người, nhìn thấy chủ tử của mình chỉ khoác một chiếc áo mỏng, mái tóc đen rối tung xòa trên vai, đôi hắc mâu còn có lim dim, toàn thân trên dưới đều lơ lơ uể oải giống như vừa mới rời giường bộ vậy.

” Tiểu thư, người...sao người lại ra nông nỗi này?” Tiểu Lan nhanh chóng chạy tới trước nói. Hình ảnh của chủ tử hiện giờ hiển nhiên khiến nàng rất bất ngờ, có chút không thích ứng được.

Dịch Thủy Phong vặn eo, bẻ cổ, ngáp một cái: ” Mới vừa tỉnh, mới chạy ra ngoài đây giờ.”

” Vậy... vậy sao tiểu thư không gọi nô tì tới thay quần áo, rửa mặt, chải đầu cho người?”

” Phiền toái quá!” Nàng thờ ơ khoát tay: ” Huống hồ ở đây cũng không có ai nhìn thấy ta mà.”

Vốn không có nhưng mà hiện tại...

Hai mỹ từ không hẹn mà cùng nhú mày: ” Lỡ như Trác thiếu gia hoặc con hồ yêu kia đến đây thấy tiểu thư như vậy...”

” Haiz, đúng rồi, các người có thấy Phân Huyễn đâu không?” Dịch Thủy Phong đột nhiên bình tĩnh hỏi. Nàng còn phải xem thử cơn sốt đột ngột của hắn đã đỡ chưa.

” Tiểu thư muốn tìm con hồ yêu đó?” Tiểu Lan hỏi.

” Ừ.” Nàng gật đầu: ” Hắn đang ngồi dưới tàng cây ở tiền viện? Hay là đang ở chỗ uốn khúc của dãy hành lang nào đó? Hoặc lên ngọn núi nhỏ nào ở gần đây...”

” Không có, từ sáng sớm hôm nay con hồ yêu đó đã tự khóa mình ở trong phòng rồi.” Tiểu Lan oán giận nói. Đáng thương cho nàng đang quét tước thư phòng được một nửa đã bị ném ra ngoài, cái mông còn đau cả buổi.

” Đang ở thư phòng à?” Dịch Thủy Phong thì thào, xoay người bước về phía thư phòng.

” Không phải tiểu thư định...huống đó hình như là tới thư phòng.” Tiểu Lan ngơ ngác nhìn bóng lưng của chủ tử, lúng ta lúng túng nói.

” Hình như là như vậy.” Tiểu Mai đứng bên cạnh khước miệng run rẩy nói.

Chủ tử của các nàng quá hồn nhiên, không có chút tự giác mình là một nữ nhân gì cả.

Vòng qua dãy hành lang uốn khúc, rất nhanh Dịch Thủy Phong đã tới cửa thư phòng.

Cánh cửa khép kín, nhìn qua có vẻ yên tĩnh.

” Phân Huyễn.” Giơ tay lên, nàng gõ cửa thư phòng.

Đợi một lúc vẫn không có tiếng đáp lại nào.

Nhún vai, hai tay Dịch Thủy Phong dè lên nhau, ngón trỏ cùng ngón giữa của hai bàn tay nhanh chóng làm thành ấn kết, sau đó một tiếng ” Phá!” vang lên, cái khóa cửa nhanh chóng bị cắt thành hai đoạn.

” Haiz, chắc chắn lại sẽ bị Tiểu Mai nói à xem.” Miệng lẩm bẩm, nàng chậm rãi đẩy cửa ra, đến gần phía trong phòng.

Cả phòng tối tăm yên lặng. Nếu trong không khí không có yêu khí dày đặc thì sợ rằng nàng đã cho rằng hắn không có ở đây.

Kéo tấm rèm che lên nàng thoáng thấy một người đang nằm trên mặt đất.

” Phân...” Nàng mới há mồm rồi đột nhiên lời nói bị nghẹn lại trong cổ họng.

Nằm trên mặt đất là một thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi, mái tóc dài màu bạc bao quanh thân thể trắng trẻo, da thịt trắng nõn dưới ánh sáng mờ nhạt càng phát ra thứ ánh sáng như ngọc, mà khuôn mặt không tỳ vết kia giống như đang ngủ say vậy.

Tình cảnh này phẳng phất giống như lần đầu tiên ở trong sơn động nàng phát hiện ra Phân Huyễn. Mà giờ khắc này bên cạnh hắn còn rơi vãi quần áo lúc trước của Phân Huyễn.

Phút chốc, hình như cảm nhận khí tức của nàng, kẻ nằm trên mặt đất hơi mở hai mắt ra, đôi đồng tử màu vàng nhìn chăm chăm vào nàng đang đứng đối diện.

”Phân... Phân Huyền?” Nàng kinh ngạc kêu lên.

13. Chương 14

Ngũ quan của hắn giống như Phân Huyền đã trưởng thành bình thường vậy. Gương mặt vốn tròn mướt bắt đầu thon gọn mất đi về trẻ con, thêm vẻ ngây ngô của thiếu niên, lông mày cong như vầng trăng khuyết, đôi mắt to long lanh nay đã trở nên nhỏ và hơi dài ra, sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhuận căng mọng.

Toàn thân hắn tản ra mỹ cảm kỳ dị, dung hợp cả ba yếu tố thanh, diễm, lãnh*...khiến người khác vừa nhìn đã không dứt mắt ra được. (* tạm dịch: tươi sáng, xinh đẹp, lạnh lùng)

” Là người à.” Hắn chậm rãi mở miệng nói, giọng nói trẻ con nay cũng biến thành tiếng trầm trầm phát ra từ cổ họng thiếu niên.

” Sao người lại...” Nàng rất ít kinh hoảng thất thố nay lại vì hình dáng hiện giờ của hắn mà ngẩn ngơ.

” Chỉ là chút biến hóa trước kì hạn thôi.” Hắn thông dong đứng lên, không để ý chút nào đến bản thân đang trần trụi.

” Kì biến hóa?” Nàng nhúu đôi mắt lại. Thông thường, yêu ma muốn biến hóa đến hình dạng hiện giờ của hắn cũng phải mất bảy, tám trăm năm tu luyện.

Rốt cuộc sao hắn lại làm được? Hoặc giả nên nói là ngay từ đầu hắn vốn không phải là tiểu hồ yêu 200 năm tu luyện như nàng nghĩ?

Không để ý đến câu hỏi của nàng, hắn vò vò mái tóc hơi loạn, sau đó chậm rãi bước đến trước mặt nàng.

Trước đây nàng cần phải cúi xuống người hắn thì nay tầm mắt của hai người đã song song, hiện giờ hai người đã đứng bằng nhau.

” Thật ra người đã tu luyện bao nhiêu lâu?” Dịch Thủy Phong nhìn chăm chăm gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc trước mắt hỏi.

” Người nghĩ sao?” Phân Huyền không đáp mà hỏi lại.

Nàng mấp máy môi: ” Người thực sự là Phân Huyền?”

” Là ta.” Hắn hơi nhướn mi, nhìn kĩ phản ứng của nàng.

Khóe miệng chậm rãi thoáng hiện ra một ý cười, tay nàng vén một dùm tóc màu bạc của hắn lên đặt trong lòng bàn tay tinh tế vuốt ve: ” Tốt quá, ta cứ nghĩ cuộc đời này sẽ không có cơ hội nhìn thấy hình dạng này của người, vậy mà không ngờ đã nhanh chóng nhìn thấy.”

” Hừ!” Hắn hừ lạnh một tiếng: ” Vậy hiện tại người hãy nhìn.” Giơ tay lên, một cụm hồ hỏa màu tím hình thành ở giữa không trung.

” Oa!” Nàng không nhìn được mà sợ hãi than: ” Hồ hỏa của người lại đổi màu? Đẹp quá!”

” Người không sợ à?” Hắn quái dị liếc mắt nhìn nàng.

” Tại sao ta phải sợ, người thuộc về ta không phải sao?” Nàng cười, duỗi hai cánh tay ra ôm cổ hắn .

” Nhưng mà ta cũng có thể giết chết người.” Móng tay sắc nhọn đột nhiên thoáng hiện ra đặt trên cổ nàng.

Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, làn da trắng mịn vì bị chiếc móng tay sắc nhọn chạm vào nên hiện ra vết máu nhọt nhọt: ” Phân Huyền, người đủ mạnh sao?” Đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng vào đôi đồng tử vàng, nàng hỏi.

Hắn trầm mặc một hồi, sau đó bỏ tay ra: ” Người còn muốn để ta ở bên cạnh?”

” Vốn người nên ở bên cạnh ta.” Hoặc giả nên nói là trước giờ nàng chưa từng có quyết định khác.

Tựa hồ từ trước đến nay nàng chưa từng yêu quý tính mạng của mình. Gương mặt lạnh lùng, hần không vui nghiêng mình tới trước, cúi đầu sát vào cổ nàng sau đó duỗi đầu lưỡi hồng nhạt ra, nhẹ nhàng liếm lên vết thương trên cổ nàng.

Đầu lưỡi ẩm áp mà ướt át, đụng chạm vào cổ nàng có chút lạnh, dẫn theo một trận cảm giác tê dại.

Kỳ dị, động tác của hần bỗng dừng khiến nàng có cảm giác được che chở.

Tuy rằng hần vẫn lạnh lùng như cũ nhưng khi đầu lưỡi chạm vào miệng vết thương của nàng lại rất dè dặt cẩn thận.

Che chở, vốn phải là chủ nhân như nàng che chở sủng vật là hần mới đúng. Mới không lâu thế mà đã đổi lại.

Có điều nàng lại không có bất kỳ cảm giác chán ghét nào, ngược lại còn thấy vui vẻ: " Thì ra người không nở thấy ta bị thương." Cười hì hì, nàng nói với hần.

Đứng thẳng lên, hần nghiêng người liếc mắt nhìn nàng rồi không nói tiếng nào lướt qua người nàng, cất bước ra khỏi thư phòng.

" Ai?" Nàng nhìn thấy cơ thể trần trụi của hần bước ra từ thư phòng, lại nhìn xuống quần áo trên mặt đất sau đó gãi gãi đầu xoay người nhạt lên: " Ôi, xem này, lát nữa lại phải đi mua quần áo, không biết lát nữa Tiểu Mai, Tiểu Lan thấy Phân Huyền như vậy sẽ kinh ngạc đến thế nào đây?"

Yêu ma vốn có thói quen để thân thể trần trụi, chỉ sau khi có thể biến thành hình người mới bắt đầu mặc áo.

Bởi vậy đối với yêu ma mà nói thì thân thể trần trụi càng thoải mái thư thái.

Có điều... Nếu bị người ta nhìn thấy thì sợ rằng sẽ...

" A!" Không ngoài dự liệu, sau một lát, tiếng thét chói tai quả nhiên vang vọng cả tòa nhà.

Nàng nhún nhún vai, đi đến trước mặt hần, nâng tay vò rối đầu tóc bạc của hần, " Hừ quá, không ngoan gì hết."

" Hừ!" Hần hừ lạnh đứng người lên, vò vò tóc, " Người muốn đi gặp biểu ca của người à?"

" Đúng vậy." Nàng gật đầu.

Hần nhìn chăm chăm nàng giống như đang muốn nhìn ra cái gì vậy rồi đột ngột hỏi han: " Nếu như có một ngày ta hần bị thương người sẽ ra sao?"

Dịch Thủy Phong hơi trầm ngâm, sau lại cười cười, " Như vậy, ta nhất định sẽ không tha thứ cho người."

" Người rất để ý đến hần?" Con người nhíu lại, hiển nhiên bởi vì câu trả lời của nàng đã làm hần tức giận.

" Ta cũng không rõ nữa." Nàng ngồi trước bàn trang điểm, cầm lấy lược chải tóc. Chiếu gương đồng màu vàng mơ hồ ánh lên khuôn mặt nàng cùng bóng dáng của hần, " Cho nên á, Phân Huyền, người nhất định không thể làm biểu ca của ta bị thương, nếu không nghe lời cho dù ta có thích người đến mức nào đi chăng nữa cũng sẽ buông tay." (T_____T đau lòng quá)

Giọng nói êm ái dịu dàng phiêu tán tại mỗi một góc xó xỉnh của gian phòng.

Cho dù đã không còn yêu nhưng lại không thể không để ý bởi vì nụ cười dịu dàng của hần đã từng chiếm hết tất cả hồi ức của nàng.

Tuy rằng tình huống Phân Huyền không mặc tí quần áo nào bước ra khỏi thư phòng khiến Tiểu Mai và Tiểu Lan kinh hãi không nhỏ có điều hai vị mỹ nữ này đối với việc Phân Huyền thành hình lớn lên không có kinh ngạc gì lắm, có thể là do đoạn thời gian này kinh hãi quá nhiều cho nên niềm vui sớm đã chết lặng.

" Tiểu thư." Tiểu Lan cẩn thận bưng một ly trà lên, trong lòng vẫn còn sợ hãi ngấm Phân Huyền đang ngồi trên hai chân nhắm mắt dưỡng thần dưới cây đại thụ ở tiền viện. Hiện tại lúc này ở sảnh đường có mấy

cánh cửa để mở cho nên có thể dễ dàng thấy cảnh tượng phía trước viện: " Ta luôn cảm thấy con hồ yêu này có điểm kì quái, nếu như có thể làm cho hắc đi sớm thì có thể an tâm rồi."

" Kì quái? Thế sao?" Dịch Thủy Phong uống ngụm trà, lại cầm lấy một miếng điểm tâm nhỏ bên cạnh bàn bỏ vào trong miệng nhai.

" Chẳng lẽ tiểu thư không thấy hắc vô cùng... Âm trầm sao?" Tiểu Lan nghĩ nghĩ, cuối cùng nghĩ đến hai từ để hình dung cảm giác của bản thân.

" À..." Dịch Thủy Phong nhẹ nhàng cười một cái, " Hắc hơi lạnh lùng nhưng còn chưa đến mức âm trầm. Còn nữa, Tiểu Lan, người không thấy Phân Huyền rất dễ nhìn sao?"

" Dễ nhìn?" Tiểu Lan sững sốt. Một người bình thường nếu đứng trước mặt là một yêu ma người có chú ý đến đối phương có dễ nhìn hay không, người sẽ chỉ chú ý đối phương có bao nhiêu hung tàn thôi, " Tiểu thư, cái này..." Nàng lúng túng.

"Ta ấy à, ta rất thích Phân Huyền." Nàng nói khẽ, " Có khả năng là bởi vì hắc rất xinh đẹp, cũng có khả năng là bởi vì điều khác, tóm lại, lần đầu tiên ta nhìn thấy hắc thì đã mơ tưởng hắc rồi. Ta luôn cảm thấy hắc là lúc ta còn rất rất nhỏ đã mơ ước có yêu ma thuộc về mình, trung thành với mình, sau đó hắc đã xuất hiện, ta liền cảm thấy yêu ma mà ta muốn chính là hắc. Tuy rằng hắc không phải là chó yêu mà trước kia ta muốn nhưng mà ta vẫn cảm thấy phải là hắc, hắc chính là một yêu ma thuộc về ta."

" Tiểu thư..." Tiểu Lan lúng ta lúng túng nhìn chủ tử của mình.

Mà Tiểu Mai đứng một bên lại trực tiếp hỏi: " Tiểu thư không phải người yêu con hồ yêu đó đấy chứ?" Ngàn vạn lần cũng không muốn đâu!

" Yêu?" Dịch Thủy Phong ngẩn ra, lập tức nhin không được cười ha ha, " Trời ạ, Tiểu Mai, sao người lại có suy nghĩ đó?" Hắc với nàng chẳng qua là một sủng vật mà nàng yêu thích mà thôi.

" Chẳng lẽ không phải như vậy?"

" Đương nhiên không phải." Tiếng cười không dễ dàng ngưng, nàng đưa khăn tay ra lau điểm tâm ở khóe miệng.

" Vậy thì tốt." Tiểu Mai thả lỏng người thở ra một hơi.

14. Chương 15

Mà Tiểu Lan vỗ vỗ lồng ngực bị kinh hồn nói: " Sao có khả năng tiểu thư yêu con hồ yêu đó chứ, người mà tiểu thư yêu rõ ràng là Trác thiếu gia."

" Tiểu Lan." Một tiếng quát nhẹ nhàng vang lên đột nhiên khiến cho không khí trong phòng trở nên ngột ngạt, " Hiện tại ta không yêu bất kỳ ai cả, đương nhiên hai người các người là ngoại lệ."

Tiểu Lan ngập ngừng muốn mở miệng. Mà Tiểu Mai lại nhin không được nói: " Tiểu thư vì sao người lại luôn phủ nhận tình cảm của mình, rõ ràng người thích Trác thiếu gia..."

" Không phải phủ nhận mà là biết rõ mộng tưởng của mình là cái gì." Dịch Thủy Phong mở miệng nói, " Cái mà ta yêu là biểu ca trước đây đã thương yêu ta không phải một biểu ca sau khi lớn lên vẫn không quyết định được khi đứng giữa ta và Thủy Vũ." Đối với tình cảm của bản thân trước giờ nàng chưa từng giấu diếm hai nha hoàn tình như tỷ muội này.

" Cho nên tiểu thư mới mấy ngày liên tiếp không gặp Trác thiếu gia à?" Tiểu Mai hỏi. Vốn tưởng rằng sau khi Trác thiếu gia tới, tiểu thư nhất định sẽ thường xuyên đi đi lại lại, không ngờ rằng mấy ngày nay ngược lại tiểu thư chỉ ở cùng với hồ yêu.

" Chính ta cũng không rõ nữa." Chỉ là cảm thấy gặp mặt cũng không biết nên nói cái gì. Khoảng cách giữa biểu ca và nàng hình như càng ngày càng xa, nụ cười của hắc khắc trong hồi ức của nàng cũng càng lúc càng mơ hồ.

Thì ra... Nàng cũng là người thay đổi tính cách!

Cười giấu mình, nàng đứng lên nói: " Ta sẽ đi gặp biểu ca." Bởi vì trốn tránh không thích hợp với nàng.

Tim đập...tựa hồ kịch liệt hơn bình thường.

Ở trong lòng âm thầm đùa cợt sự để ý của bản thân, Dịch Thủy Phong chậm rãi đẩy cánh cửa mở rộng ra.

Người ở trong phòng ngược lên nhìn theo tiếng cửa mở, nhìn thấy nàng thì rất kinh ngạc nói: " Thủy Phong?"

" Là ta, biểu ca." Nàng hơi hơi cúi khễ chào, chậm rãi đi vào.

" Ta còn cho rằng người sẽ không tới gặp ta nữa." Trác An Nhai nghênh đón nàng bằng gương mặt có vui mừng cùng nghi ngờ.

" Sao lại thế, người là biểu ca của ta không phải sao?" Nàng cười nói, ngẩng đầu nhìn bốn phía của khách phòng, " Biểu ca mấy ngày nay ở chỗ này ở có quen không? Tiểu Mai, Tiểu Lan có hầu hạ biểu ca chu đáo không?"

" Ta..." Hắn nhìn thấy nàng cười tươi như hoa, há to mồm.

" Nghe Tiểu Mai nói, đã nhiều ngày nay biểu ca cơ hồ không có ra khỏi cửa phòng, kỳ thật thành Phương Châu có không ít danh thắng có thể tham quan, không bằng ta nói Tiểu Mai dẫn người đi dạo nhé?"

" Thế còn người?" Hắn buột miệng.

" Ta?" Nàng lẳng lặng cười, " Ta còn có chút chuyện nên hơi bận sợ rằng không có thời gian theo bồi biểu ca đi dạo thành Phương Châu."

" Thật thế à?" Gương mặt hắn có nỗi thất vọng mơ hồ, đôi mắt hơi hạ xuống, hắn không muốn tiếp tục nhìn thấy nụ cười của nàng, " Thủy Phong, có phải người...có người vẫn còn hận ta?" Miệng gian nan mới nói ra được những lời hắn vẫn luôn mơ tưởng hỏi.

" Hận?" Nàng ngắt ra. Nụ cười dần dần biến mất mà chuyển thành một loại biểu tình bình thản: " Ta không rõ, có điều chữ hận này quá trầm trọng cho nên ta không muốn hận." Nàng nói nhẹ nhàng.

" Là không muốn hận à?" Trác An Nhai chưa sót nói, " Cho dù người hận ta cũng phải thôi, là ta không bảo vệ được người, thậm chí vẫn cùng Thủy Vũ..."

" Điểm chính yếu là biểu ca, người thích Thủy Vũ." Nàng ngắt lời hắn, " Cho dù người có từng thích ta thì người càng thích Thủy Vũ hơn đúng không?" Đối với cảm tình biểu ca không bao giờ quả quyết, mà nàng không có cách nào thích ứng được chuyện này.

" Ta... Ta phải..." Hắn muốn nói lại thôi. Thủy Phong kiên cường, mà Thủy Vũ lại nhu nhược, nếu hai nữ tử này cùng đứng trước mặt hắn bảo hắn lựa chọn, hắn chỉ biết người kiên cường có thể một mình sống sót, mà người nhu nhược lại sẽ vô cùng đau khổ.

" Ta biết rõ." Tâm tư của hắn sao nàng lại không rõ. Cho nên nàng nhường, cho nên nàng bỏ đi. Rất nhiều chuyện chỉ cần lùi bước thì sẽ không tiếp tục bị đủ loại phiền não quấy rầy, " Hiện tại đối với ta mà nói, người chỉ là biểu ca mà thôi."

Có thể không yêu nhưng lại không thể không để ý. Cho dù có muốn che đậy hồi ức thế nào đi chăng nữa thì trong lòng vẫn tồn tại cảm giác.

Có phải chỉ là...biểu ca...mà thôi à? Lòng ngực nhói lên một cảm giác khó hiểu, là khổ, là chua xót, là đau! Trác An Nhai đột nhiên nắm lấy bờ vai người trước mắt, nói với dung nhan hắn đã từng mơ thấy vô số lần:

" Không phải! Ta..." Hắn không muốn nàng dùng thái độ xa lạ như thế kia mà quay mặt nhìn hắn.

Từ lúc nàng còn bé hắn đã làm bạn nàng. Nhìn thấy nàng học leo cây, nhìn thấy nàng học viết chữ, nhìn thấy nàng bị thương hết lần này tới lần khác, nhìn thấy nàng bức nước mắt trở về trong hốc mắt, dùng nụ cười để nguỵ trang sự kiên cường của bản thân... Tất cả thứ của nàng hắn đã từng hiểu rõ.

Nhưng mà chỉ có một khoảng thời gian hai năm nàng lại bắt đầu khiến hắn cảm thấy xa lạ.

Khẽ chau mày, Dịch Thủy Phong nhìn biểu tình kích động của Trác An Nhai. Trong ấn tượng của nàng, biểu ca rất ít khi có thần tình như thế này, phảng phất như đang muốn liều mạng bắt được thứ gì vậy.

” Ta ấy, thích nhìn biểu ca cười.” Nàng để mặc hấn nắm chắc bờ vai của mình, chậm rãi đưa hai tay lên áp vào hai gò má hấn, ” Bởi vì lúc ta còn ở nhà họ Dịch đây là thứ quý giá duy nhất ta mơ ước. Mỗi lần nhìn thấy biểu ca cười ta đều cảm thấy mọi việc dễ dàng, cho dù có không vui như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ biến nó thành nỗi buồn nhất thời. Cho nên thần tình hiện tại không hợp với người gì cả.”

” Thủy Phong!” Hấn thống khổ trầm ngâm. Hai tay vô lực rũ xuống.

Nàng thối lui từng bước, không thể tiếp tục nhìn về mặt thống khổ của hấn, ” Biểu ca người vì việc trừ yêu mới tới tìm ta là thật tâm hi vọng ta sẽ vì Dịch gia trừ yêu hay chỉ là đã lâu không gặp ta cho nên muốn tới thăm ta?”

” Ta...” Hấn hơi do dự dừng lại một lát sau đó mới trả lời, ” Chỉ là muốn đi thăm người sống như thế nào thôi.”

” Thật không?” Nàng cười, cười vô cùng thư thái. Dường như chỉ một câu nói của hấn đã lấp đầy những thiếu sót trong hai năm qua, thì ra nàng cũng là một nữ nhân dễ thỏa mãn... ” Ta ở chỗ này sống rất tự tại cho nên người có thể không cần lo lắng cho ta nữa.”

Hoài bão của hấn quá nhỏ, không thể chứa được hai nữ nhân cho nên chỉ cần một người buông tay thì có thể giúp hấn thành đạt.

Mà nàng từ đầu đến cuối chỉ muốn nhìn thấy gương mặt tươi cười hồn nhiên trong hồi ức thời niên thiếu của mình mà thôi...

Nàng cười còn hấn đứng bên cạnh ngơ ngẩn nhìn nàng.

Ngoài cửa sổ, trên nhánh cây cao cao có một hình bóng, mái tóc dài ánh bạc buông rơi trên bả vai, đôi con ngươi màu vàng nhìn chăm chú vào người trong nhà.

Thì ra nàng cũng có thể cười tươi như thế kia? Cười đến...hết sức ngọt ngào...

15. Chương 16

Giờ hội, đêm trầm dài.

Nhẹ nhàng ngáp một cái, Dịch Thủy Phong xoa xoa đôi mắt mệt mỏi chỉ muốn ngủ, nhẹ nhàng cởi quần áo, thổi tắt ngọn nến trên bàn.

Thoảng chớp gian phòng tối lại, ánh trăng bàng bạc lộ ra bên cửa sổ chiếu một ít ánh sáng vào, ” Thực kỳ quái, hôm nay muộn thế này mới muốn đi ngủ.” Nàng lẩm bầm lầu bầu bước về phía giường.

Tay vừa chạm vào màn giường màu trắng thân thể nàng đột nhiên giật mình, cảm giác được một cổ yêu khí quen thuộc.

” Phân Huyền?” Nàng mở miệng gọi.

Lặng yên không một tiếng động, một bóng dáng từ trong bóng tối bước đến bên cạnh nàng.

” Muộn thế này người mới vào phòng ta muốn ngủ cùng ta à?” Dịch Thủy Phong hỏi. Từ sau khi thân thể hấn biến hóa đây là lần đầu tiên hấn bước vào phòng nàng. Tầm mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mặt nàng nhưng vẫn không lên tiếng.

” Hoặc người quyết định sẽ đối diện với ta một đêm?” Nàng cười nói. Trong bóng tối nàng chỉ có thể mượn ánh trăng mờ mờ để nhìn rõ hình dáng của hấn.

Về phần yêu ma cho dù trong bóng tối cũng có thể nhìn rõ hết thảy.

” Ta không thích người đó.” Phân Huyền mở miệng nói. Giọng nói lạnh lùng mang theo sự chán ghét truyền rõ ràng vào tai nàng.

"Người đó?" Nàng sững sốt, trực giác suy đoán hỏi, "Người đang nói tới biểu ca?"

Hai tay hắn đè chặt hai bên cổ nàng, móng tay bén nhọn khúc xạ ánh sáng ánh lên sắc lạnh, "Ta không thích người cười với hắn." Ngực khí tuy hứng mà bá đạo.

Không thích nàng trừu ra còn mỉm cười ngọt ngào trước nay hắn chưa từng thấy với người ngoài. Hắn vẫn không rõ bản thân đến tột cùng muốn gì nhưng hiện tại hắn lại hiểu bản thân mình chán ghét điều gì.

Trong ngực phẳng phất có thứ gì đó mơ hồ nảy mầm mà hắn lại hồ đồ không biết đó là thứ gì.

"Chuyện này sợ rằng hơi khó." Nàng mỉm cười nhợt nhạt, coi thường móng tay hắn đang đè trên cổ lúc nào cũng có thể lấy mạng mình.

"Người không chịu đồng ý?" Đôi mắt hắn nhíu lại.

"Đúng vậy bởi vì ta không muốn đồng ý." Nàng vốn định gạt đầu có điều vì móng tay hắn gây trở ngại cho nên thôi.

"Vì sao?" Hắn không vui hỏi.

"Đương nhiên là bởi vì ta mỉm cười mà nhìn biểu ca." Nàng nói như chuyện đương nhiên phải thế, "Ta không thích khuôn mặt cứng nhắc càng không thích rơi nước mắt."

Hắn chậm rãi thu hồi móng tay, lòng bàn tay dán chặt vào chiếc cổ nhỏ của nàng, "Từ trước tới nay người chưa từng cười như thế với ta."

"Hả?" Nàng dương mi, buồn cười hỏi: "Vậy người muốn nhìn thấy ta cười ra sao?"

Hắn không lên tiếng.

"Hay là người đang ghen tị? Ghen tị ta cười với biểu ca?" Tiếng cười như chuông bạc tràn ngập cả gian phòng.

Hắn đột nhiên đẩy ngã nàng xuống giường, hai tay đè hai tay nàng, cắn giận nói: "Ta không có!"

"Thực không đó?" Hắn nôn nóng ngược lại nàng bình tĩnh.

Cho dù biết rõ nàng không thể nhìn thấy biểu tình bây giờ của mình nhưng hắn vẫn bịt mắt nàng, hừ lạnh một tiếng.

Hai tay bị giam cầm được tự do nàng đứng thẳng lên, đưa tay vuốt về mái tóc bạc của hắn, "Ghen tị biểu thị người quan tâm tới ta."

"Ta không có để ý người!" Hắn phủ nhận.

"Nói dối!" Nàng nắm chặt mặt hắn nói, "Có điều ta rất vui, chỉ ít người cũng vì ta mà ghen tị, đương nhiên nếu nhiều quá cũng không tốt."

"Tự mình là đúng." Hắn lạnh lùng đáp trả.

"Cứ xem như ta tự cho bản thân mình nghĩ đúng đi." Nàng nhún nhún vai, hai tay ôm eo hắn, "Ta mệt lắm rồi có thể ngủ được chưa?" Khi nói chuyện lại ngáp thêm một cái.

Đôi mắt sáng trong tựa như đang hỏi ý tứ của hắn. Lòng Phân Huyền động nhưng vẻ mặt vẫn lạnh như cũ, "Ta hiện tại đã không còn thân thể của hài đồng nữa."

"Ta biết rõ." Dịch Thủy Phong gạt gạt đầu. Nếu như trước kia thì nàng đã ôm hắn lên giường từ sớm.

"Đã biết rõ vậy mà người còn muốn ta ngủ cùng?" Giọng nói trầm thấp của hắn truyền tới. Trước mặt nàng luôn làm việc thẳng thắn, không hàm súc cũng không do dự, việc nào nàng nghĩ mình cần phải làm thì thực hiện mà thôi.

"Chuyện này có gì khác nhau sao?" Nàng hỏi ngược lại.

Chúng có khác nhau à? Hắn cũng không rõ.

"Đối với ta mà nói, người là Phân Huyền thể này là đủ rồi." Một hồ yêu mỹ lệ, một hồ yêu thuộc về nàng.

Đôi mắt hắn nhẹ nhàng nhắm lại, ôm nàng nằm trên giường. Không thể tưởng tượng rằng lời nói của nàng có thể phủ bằng tất cả những ngọn nóng trong lòng hắn.

Nàng vừa lòng cười cười, thân thể núp trong ngực hắn: "Phân Huyền, người âm thật."

"Hừ, người quá lạnh thì có." Tuy lời nói như thế nhưng tay hắn vẫn ôm nàng vào trong ngực.

Ấm áp xua tan khí lạnh đêm khuya: "Thật rất muốn nhìn thấy nguyên hình của người, nhất định rất xinh đẹp." Chậm rãi khép mắt lại, nàng nở nụ cười.

Nguyên hình à? Hắn nhìn chăm chăm dung nhan đang ngủ kia, rất lâu cũng không có lên tiếng.

Đồng tử mắt màu vàng yên lặng nhìn hai tay mình. Đôi tay này hiện tại đã có thể ôm gọn nàng có điều vẫn chưa có lực vì hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Ngồi trên nhánh cây to của cây đại thụ trước tiền viện, Phân Huyền ngắm nhìn cảnh tượng phía xa xa: bầu trời trong xanh, mặt đất xanh biếc, giữa trần thế mấy phiến thay đổi đối với hắn mà nói cũng chỉ là thoáng qua. Thời gian đối với hắn mà nói sắp biến thành lặng yên. Chỉ là vì sao trải qua có vài ngày ngắn ngủi lại bắt đầu khiến hắn cảm thấy dài lâu ni?

Là bởi vì có sự tồn tại của nàng? Sự tồn tại của một nữ nhân có những hành động khiến người khác không thể ngờ được, cũng là lần đầu tiên một nhân loại dám ở trước mặt hắn nói muốn hắn làm sủng vật.

Bỗng dưng một loại nhân khí hắn chán ghét chậm rãi tới gần sau đó thoáng hiện bóng dáng vào tầm nhìn của hắn.

"A!" Trác An Nhai ngẩng đầu nhìn Phân Huyền đang đứng trên nhánh cây phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, mái tóc bạc dài rối tung, áo bào màu lam nhạt vây lấy cơ thể hơi gầy đứng trên nhánh cây, nhẹ nhàng phiêu dật không giống phàm nhân.

"Người là ai?" Hắng giọng, Trác An Nhai ngửa đầu hỏi.

"Hừ!" Phân Huyền từ trên cao nhìn Trác An Nhai, "Người biết ta là ai thông thường không còn cơ hội tiếp tục sống trên đời, người muốn biết?"

"Người là yêu ma?" Trác An Nhai đột nhiên tỉnh ngộ kêu lên. Máu tóc thế kia không phải con người có khả năng có được hơn nữa gương mặt của thiếu niên kia có thần sắc lạnh lùng không giống với những người cùng lứa tuổi.

Khóe miệng Phân Huyền gợi một nụ cười trào phúng, đôi mắt mê người khẽ nhếch lên: "Xem ra người cũng không đến nỗi vô tri như ta tưởng."

"Vì sao người rõ ràng là yêu ma lại xuất hiện ở đây? Người có mục đích gì? Nơi này không phải là nơi người có thể tới!" Trác An Nhai nói trong khi bản thân hoảng sợ mà hắn lại không hiểu vì sao.

Thấy Trác An Nhai sợ hãi sự trào phúng bên khóe miệng Phân Huyền càng tăng: "Thực khiến người khác hoài nghi, một nam tử như người sao có thể khiến nàng để ý nhỉ?" Nàng để ý cho nên làm hắn muốn bóp nát mọi thứ.

16. Chương 17

Một cảm giác khó hiểu lan rộng trong lòng hắn, cảm giác này khó chịu vô cùng rốt cuộc nó là gì?

"Người... rốt cuộc người đi hay là không đi?" Trác An Nhai mở miệng nói, chẳng qua hắn chỉ là một thư sinh nhu nhược, tuy rằng có quan hệ thân thích với trừu yêu thế gia Dịch gia nhưng hiểu biết về yêu ma vẫn chỉ dừng lại việc nghe người khác tường thuật lại mà thôi, đây là lần đầu tiên hắn thật sự nhìn thấy yêu ma.

"Ta đi hay không đi tới phiên người hỏi à!" Tay hắn bắn ra một đốm hỏa tủa ra bốn phía xung quanh Trác An Nhai.

Dịch Thủy Phong vội vàng nhìn Trác An Nhai ở bên cạnh: " Biểu ca, ngươi không sao chứ?" Tuy vừa rồi Phân Huyền đã động sát cơ nhưng may là hấn xuống tay không nặng, trên cổ biểu ca bị trầy sơ chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là được.

" Thủy Phong, hấn...vừa rồi là..." Trác An Nhai chưa hết kinh hồn hởi.

" Hấn chính là tiểu hài mà ta nhận nuôi." Nàng nhẹ nhàng cười an ủi sự kinh hoàng của hấn.

" Nhưng mà...ngươi, không phải ngươi nói nhận nuôi một tiểu hài hay sao...càng huống chi, đó...đó là yêu ma..." Nói đến phần sau Trác An Nhai hình như đã dùng hết sức không thể nói tiếp được.

" Đúng vậy, hấn là yêu ma." Dịch Thủy Phong gật đầu, " Hơn nữa còn là một con hồ yêu đấy."

" Ngươi đã biết hấn là hồ yêu vậy mà còn để hấn ở trong nhà?"

Dịch Thủy Phong ngẩng đầu nhìn chân trời: " Biểu ca, ngươi còn nhớ trước đây ta đã từng nói với ngươi gì không? Ta nói, ta hy vọng mình có thể có một yêu ma, một yêu ma chỉ thuộc về mình." Mà trong nháy mắt nhìn thấy Phân Huyền đó nàng liền cảm thấy ước nguyện khi bé thơ đã có thể thực hiện.

" Nhưng mà...nhưng mà hấn phải..." Con người và yêu ma làm sao có thể sống chung được?

" Ta là một người không dễ dàng hạ quyết định có điều một khi đã hạ quyết định sẽ không dễ thay đổi." Mỉm cười nhạt, nàng dịu dàng nhìn hấn, " Phân Huyền là một yêu ma rất quan trọng với ta còn biểu ca là thân nhân duy nhất của ta cho nên ta sẽ không để Phân Huyền thương tổn biểu ca nữa đâu."

" Ngươi..." Trác An Nhai chần kinh nhìn nụ cười của nàng. Trong phút chốc hấn hiểu vô luận hấn có nói gì cũng không có tác dụng.

" Nếu như đây là hi vọng của ngươi vậy ta sẽ không ngăn trở." Hấn nợ Thủy Phong rất nhiều cho nên hấn thể ngăn cản cũng không có tư cách đi ngăn cản.

Nàng cười, ý cười càng sâu." Vậy biểu ca ở đây nghỉ ngơi mấy ngày đi."

" Ừ."

Hình bóng hấn xuyên qua giữa rừng núi, bóng cây từng đợt từng đợt xẹt qua cơ thể. Từ xa nhìn lại chỉ có thể thấy bóng trắng đang đung đưa.

Chán ghét tâm trạng hiện giờ, chán ghét sự tình hiện giờ thậm chí muốn hủy diệt tất cả mọi thứ xung quanh.

Hấn...rốt cuộc là hấn làm sao thế này?

" Vì sao? Người đó quan trọng với ngươi như vậy sao?" Thì thảo tự hỏi không có người trả lời.

Phân Huyền không ngừng băng giữa rừng núi. Phảng phất...trong trí nhớ của hấn đã rất lâu rất lâu không có chạy băng băng thế này.

17. Chương 18

Phân Huyền không ngừng băng giữa rừng núi. Phảng phất...trong trí nhớ của hấn đã rất lâu rất lâu không có chạy băng băng thế này.

Phút chốc một mùi máu tươi tràn ngập trong mũi hấn.

Mùi máu tanh hôi là máu của nhân loại bình thường trong đó còn có một loại yêu khí.

Là Thiên Niên Thụ Yêu...

Lông mày Phân Huyền nhíu lại, tìm kiếm nơi phát ra mùi chạy về phía nơi phát ra khí tức. Chỉ chốc lát sau một gốc cây đại thụ toàn thân xanh biếc đập vào tầm mắt hấn, nhánh cây thô to đang quấn chặt một nam nhân. Da thịt của nam nhân kia bị nhánh cây cuốn lấy bắt đầu rạn nứt còn thụ yêu ra sức hút lấy máu tươi đang trào ra.

Hiển nhiên giờ phút này nam nhân đó đã không còn chút sức lực nào để giãy dụa chỉ có thể để mặc thụ yêu mút lấy máu mình.

Vốn trời sinh cảnh giác khiến thụ yêu phát giác chung quanh xuất hiện một yêu ma khác, thoáng chốc nó biến ảo thành một nữ tử trẻ tuổi màu tóc xanh: " Là ai? Ai ở đó? Ra mau!" Lau vết máu ở khóe miệng thụ yêu hô.

Chậm rãi bước ra từ trong bóng tối Phân Huyền lạnh lùng nhìn thụ yêu: " Mỗi lần thấy thụ yêu ăn người luôn cảm thấy ghê tởm."

Thụ yêu liếc mắt nhìn hình dáng của đối phương lập tức thả lỏng cơ thể: " Khẩu khí lớn thật có điều cũng chỉ là một hồ yêu ngàn năm tu luyện chưa hoàn thiện, thế nào, người quyết định cướp người này hay là để ta giết người?"

" Người giết ta?" Hắn cười nhạt, " Người cho rằng với năng lực của mình có thể giết được ta à?"

" Người và ta cùng là yêu ma ta vốn không định giết người nhưng nếu như người khẳng khẳng muốn cướp người này thì đừng trách ta không nể tình cảm yêu ma." Đối thụ yêu mà nói nàng hiển nhiên xem đối phương là yêu ma tới cướp con mồi của nàng.

Phân Huyền dùng ánh mắt xem thường nhìn nam nhân nằm trong vũng máu: " Ta không có hứng thú ăn thịt người nhưng mà ta muốn nội đan của người." Thụ yêu thuộc loại thực vật lấy việc hút máu người để sống, trong đan chắc chắn chứa đựng không ít tinh hoa của huyết.

" Nội đan?" Thụ yêu giận dữ, " Bằng một hồ yêu nho nhỏ như người mà cũng dám muốn nội đan của ta?"

" Rốt cuộc là người đưa hay là không đưa?" Hắn lơ đãng uể oải nhìn chằm chằm nàng, hai bàn tay hơi tụ lại.

" Muốn nội đan của ta vậy thì hãy xem người có bản lĩnh đó không đã!" Bàn tay nàng vụt lên, nhất thời từ tay thụ yêu phát ra vô số trúc đào bén nhọn.

Phân Huyền lấy hồ hỏa ngăn cản, tử sắc hồ hỏa nháy mắt đốt sạch trúc đào.

" Hồ hỏa? Người có thể phát ra tử sắc hồ hỏa?" Thông thường sau khi hồ yêu tu luyện được ngàn năm đạo hạnh hồ hỏa sẽ chuyển sang màu tím, như vậy thì hồ yêu trước mắt chẳng hề nhỏ như nàng tưởng tượng.

" Người phải vui mừng mới đúng hiện tại người chỉ thấy tử sắc hồ hỏa thôi." Hắn cười trào phúng chủ động phát động công kích. Tử sắc hồ hỏa làm thành một vòng tròn đốt toàn bộ thực vật ở trong nó.

" Người..." Khí lực của thụ yêu tổn thất nặng nề. Chung quanh không có thực vật lực công kích của nàng bị giảm bớt một nửa, " Hèn hạ!" Nàng mắng.

" Hèn hạ?" Trong mắt hắn bây giờ toàn bộ là hỏa diễm: " Muốn lấy được nội đan của người có rất nhiều phương pháp, ta chỉ lựa chọn phương pháp dùng ít sức nhất." Nếu như không phải hiện tại thân thể hắn còn chưa khôi phục thì căn bản nàng không thể đỡ được một đòn của hắn.

" Nếu như...nếu như ta chịu cho người nội đan của mình người có thể buông tha cho ta được không?" Thụ yêu lão đạo hỏi, mất nội đan thì tu hành hóa thành không nhưng tối thiểu có thể giữ được tánh mạng.

" Quá muộn rồi." Khóe miệng hắn gợi lên nụ cười vô cùng lạnh lùng.

Vừa thấy khả năng sống bị cắt đứt thụ yêu biến về nguyên hình quyết định phát một kích cuối cùng. Tuy giờ phút này xung quanh đã bị tử sắc diễm vây khốn nhưng dục vọng sống lúc này đã bạo phát.

Tất cả thân cây càng thêm xanh óng ánh bức người, nhánh cây thô to không ngừng vẩy động, từng đợt thân chú kỳ quái vờn quanh thụ yêu.

" Đây là chú gì thế?" Hơi nheo mắt lại, Phân Huyền thấy thân chú này rất lạ.

" Song diệt chú, nếu như ta chết người cũng không thể sống!" Thụ yêu oán hận trả lời. Nhánh cây vũ lộng càng lúc càng mạnh còn trên mặt đất bắt đầu xuất hiện từng tầng từng tầng đất bị bốc lên tựa một quả cầu tròn dần dần vây quanh Phân Huyền và thụ yêu.

” Song diệt chú?” Mắt hắn nhìn ra bốn phía: ” Đối với thụ yêu mà nói đây là loại cấm chú lớn nhất, có điều người xác định người có thể diệt được ta?”

” Thử qua rồi sẽ biết!” Thụ yêu dùng hết toàn lực huy động tất cả nhánh cây. Tầng tầng bùn đất bao vây hai yêu ma: ” Ha ha, xem này...người cũng chết chắc rồi.”

Bờ môi chảy máu, thụ yêu vừa ho sặc sụa vừa chờ xem hình dạng của đối phương trước khi chết.

Hơi nhúu mày, Phân Huyền nhìn thân thể mình đang bị bùn đất bao phủ: ” Xem ra hiện tại hình như ta không thể đối phó với phù chú này.”

” Ha ha...người...người chờ chết với ta đi.” Thụ yêu ho ra máu cười nói.

” Tuy ta chẳng hề nghĩ mình sẽ hiện nguyên hình trước mặt một yêu ma như người nhưng hình như hiện tại không còn phương pháp nào khác.” Phân Huyền nói, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Thoáng chốc sau đó một trận cuồng phong cuộn cuộn nổi lên cuốn bùn đất bay đầy trời, từng đóm tử sắc diễm trải rộng ra xung quanh bóng dáng màu bạc.

” Người...” Ngơ ngẩn nhìn chằm chằm bóng dáng màu bạc trước mắt, thụ yêu không dám tin trọn to mắt: ” Người...làm sao người lại ở đây, rõ ràng hắn là người...”

” Người nhiều lời quá.” Đồng tử vàng đột nhiên trương lên thân thể của thụ yêu ngã xuống trong hỏa diễm.

Thân cây xanh biếc bị ngọn lửa liếm chỉ có một viên nội đan sắc vàng nhạt thoáng hiện ánh sáng nhu nhuận trong đồng tro tàn.

Trong ánh sáng bao phủ đã thú biến trở lại hình người, Phân Huyền nhặt viên đan trong đồng tro tàn rồi xoay người bước về phía bìa rừng.

Cánh rừng vẫn như cũ là cánh rừng, sau sự hủy diệt của cuộc chiến chỉ cần năm mươi năm sau đã có thể khôi phục.

Năm mươi mùa xuân rồi mùa thu qua đi đối với yêu ma mà nói quá ngắn ngủi mà đối với con người lại quá dài lâu...

Nữ tử trong khuê các Dịch Thủy Vũ bất an xoa xoa hai tay vào nhau.

Đã mấy ngày trôi qua rồi vì sao biểu ca vẫn không có tin tức gì? Biết hắn đi Phương Châu thành khuyên Thủy Phong vì Dịch gia trừ yêu nhưng trong lòng nàng vẫn luôn sợ hãi, sợ hắn với Thủy Phong tình cũ chưa dứt, sợ Thủy Phong sẽ đoạt mất nơi dựa vào cuối cùng của mình. (mình ghét bà này ghê gớm ==)

Không được, nàng không thể tiếp tục đợi thế này, thay vì ở chỗ này suy đoán lung tung không bằng trực tiếp đi đối mặt.

Đột nhiên đứng lên, Dịch Thủy Vũ lấy một ít quần áo ra khỏi tủ.

Kết!

Chưa bị đẩy ra nhẹ nhàng, nha hoàn đi vào thấy tình huống này lập tức kêu lên: ” Tiểu thư, người làm gì vậy?”

” Ta muốn đi Phương Châu thành!” Nàng nói, bỏ quần áo với ngân lượng vào một cái bao nhỏ rồi bước ra khỏi phòng.

” Nhưng mà...nhưng mà...” Nha hoàn hoảng loạn bước theo sau, ” Tiểu thư đã nói với lão gia chưa?”

18. Chương 19

Dịch Thủy Vũ không trả lời chăm chú bước tới cửa lớn.

” Tiểu thư! Tiểu thư!” Nha hoàn ở phía sau vừa đuổi theo vừa gọi, ” Tiểu thư người cứ thế này mà đi thì nô tì biết nói thế nào với lão gia!”

” Người không cần nói gì cả chỉ cần nói ta đi Phương Châu thành.”

” Nhưng...”

” Hoang đường!” Một tiếng mắng to vang lên ngắt lời chủ tớ hai người.

Dịch Thiên đứng ở khúc cua hành lang khuôn mặt bình tĩnh nữ nhi lớn nhất của mình: ” Người muốn đi đâu?”

” Thành....Phương Châu” Dưới ánh mắt của phụ thân Dịch Thủy Vũ co rúm người lại.

” Người tới đó làm cái gì?” Dịch Thiên không vui hỏi.

Dịch Thủy Vũ mấp máy khóe môi: ” Biểu ca đi đã mấy ngày rồi mà vẫn không có tin tức cho nên ta nghĩ...”

” Người đi tới đó có thể làm được gì, một nữ hài tử đi tới đó chẳng lẽ để chịu mất mặt xấu hổ à?”

” Phụ thân!” Nàng kêu to: ” Ta biết ta không có năng lực trừ yêu cho nên trước giờ người đều cho rằng ta không phải là nữ nhi của Dịch gia, từ lúc ta bảy tuổi người biết Thủy Phong có linh lực to lớn trước giờ Dịch gia chưa từng có thì ánh mắt của người chưa từng nhìn tới ta nữa!”

Hắn nhìn chằm chằm nàng: ” Người muốn nói cái gì?” Rất hiếm khi Thủy Vũ dùng khẩu khí này nói chuyện với hắn.

” Nương chỉ vì một câu nói của Thủy Phong đã bị người bỏ mặc tám năm rồi u buồn mà chết.” Đúng vậy, chỉ vì một câu nói nàng ta không muốn nhìn thấy mặt của đại nương trong nhà mà nương đã bị phụ thân đưa đến một nơi xa xôi, vượt qua tám năm cho đến chết.

Trong mắt Dịch Thiên hiện lên chút hổ thẹn rồi lập tức khôi phục như thường: ” Đó là bởi vì nương của người ghen tị.”

” Ghen tị... A...” Dịch Thủy Vũ cười khổ một tiếng, bởi vì quá yêu cho nên ghen tị có điều phụ thân thủy chung vẫn không hiểu cái gì là tình yêu. ” Ta...nhất định phải đi tìm biểu ca.” Bởi vì đây là mơ ước duy nhất mà nàng muốn có được cũng là người duy nhất nàng có thể có.

” Không được đi.” Dịch Thiên trách mắng.

” Đại ca.” Dịch Đức chẳng biết lúc nào đã ở phía đối diện nói: ” Nếu Thủy Vũ muốn đi thì cứ để nó đi đi.”

Dịch Thiên nhìn Dịch Đức dò hỏi còn gương mặt Dịch Đức đang cười cười vì dự tính trong lòng. ôi trời ơi!!! Mong dịch qua cái đoạn bọn này cho rồi, ghét quá đi >”

Tuy không hiểu ý của đối phương nhưng đã chung sống nhiều năm khiến Dịch Thiên thán: ” Nhị thúc đã nói giúp vậy thì người cứ đi đi.”

Dịch Thủy Vũ vui mừng cực độ không ngừng liên tục cảm ơn sau đó lướt qua hai người chạy ra ngoài cửa lớn.

Dịch Thiên hỏi: ” Người biết Thủy Phong và Thủy Vũ vốn bất hoà vì sao còn muốn để Thủy Vũ đi Phương Châu thành?”

” Đại ca.” Dịch Đức phát chiết phiến trong tay nói, ” Ta thấy An Nhai đi đã mấy ngày mà vẫn không có tin gì về, suy đoán là khuyên không thành. Nếu nói Thủy Phong ở Dịch gia còn có cái gì thiếu sót đáng tiếc đó chính là đại tẩu khoảng hai năm trước buồn đau qua đời. Tuy đại tẩu chết không liên quan tới Thủy Phong nhưng sự thật thì bởi vì một câu nói của nàng từ tám năm trước nên người không gặp đại tẩu lần nào. Cho nên không chừng lần này Thủy Vũ đi sự tình trái lại có thể thay đổi.”

Dịch Thiên gật đầu: “Nghe người nói cũng có lý.”

” Vì vậy đại ca à chúng ta chỉ có thể chờ đợi thôi.” Dịch Đức cười nhạt nói.

” Cũng chỉ có thể đợi.” Dịch Thiên thở dài một hơi, dù sao Dịch gia mong muốn thắng chức nhanh hiện tại chỉ chờ xem Thủy Phong có chịu lại vì Dịch gia trừ yêu hay không.

Dịch Thủy Phong ở lại phòng khách giúp Trác An Nhai xử lý vết thương trên cổ.

Cổ hắn quần đầy băng, Trác An Nhai nhìn người trước mắt muốn nói rồi lại thôi: ” Thủy Phong...”

” Sao vậy? Biểu ca muốn nói gì à?” Nhẹ nhướn đuôi mắt, nàng nhìn vào đối phương.

” Người thật sự quyết định ở chung với yêu ma đó?” Hấn dò hỏi. Trong đầu hấn vẫn không quên được hình ảnh lúc trước bị yêu ma kia bóp chặt cổ mình, ánh mắt lạnh lùng của đối phương.

” Đúng vậy.” Dịch Thủy Phong gật đầu.

” Yêu Ma đều thích ăn thịt người, lẽ như...”

” Ăn con người?” Nàng cười cười, ” Ta nghĩ Phân Huyền sẽ không muốn ăn người đâu.” Thay vì nói không nghĩ chỉ bằng nói hấn căn bản khinh thường ăn con người.

Trác An Nhai có chút nôn nóng mà lại nói: ” Yêu ma tóm lại đều là yêu ma, tuy rằng người là một pháp sư trừ yêu rất mạnh nhưng tóm lại phải luôn luôn đề phòng.”

Nàng nhẹ nhàng hạ mi mắt, trên khóe miệng hiện nụ cười hư vô mờ ảo, ” Nếu như hấn thực sự muốn ăn ta vậy thì cứ để hấn ăn.”

” Thủy Phong!” Trác An Nhai đột nhiên đứng bật dậy bắt chắp vết thương ôm nàng vào lòng: ” Không cho phép người nói những lời như thế nữa, vì sao người lại không quan tâm tới tính mạng của bản thân?” Là đau lòng, là thương tiếc, cũng là tự trách, hấn hiểu nàng sẽ như vậy, việc này nhất định có liên quan đến hấn.

Đó là bởi vì sinh mệnh của nàng đã không còn sự vật hay con người nào có thể khiến nàng nhớ thương. Dịch Thủy Phong nghĩ tình huống bị động này nàng đã từng mơ ước bao nhiêu lần.

” Biểu ca.” Một lúc lâu sau, nàng thì thào mở miệng nói, ” Trời cũng tối rồi nhỉ.”

” A?” Giọng nói dịu dàng đột nhiên đánh tỉnh thần trí của bản thân, hấn nhanh chóng buông lỏng tay ra, lui về phía sau vài bước. Trời ơi, hấn vừa rồi đã làm cái gì thế này! Hấn và nàng cũng không còn bé, bọn họ căn bản không thể làm động tác như lúc này, nếu để cho Thủy Vũ nhìn thấy thì...

Dịch Thủy Phong vẫn đứng tại chỗ từ đầu đến cuối bảo trì nụ cười yếu ớt, sự kinh hoảng thất thố của hấn, hấn bỗng nhiên hoàn hồn hoàn toàn khắc trong mắt nàng.

Khom người xuống nàng nói: ” Biểu ca nghỉ ngơi cho khỏe vài ngày đi, ngày mai ta lại đến thay thuốc.”

” Thủy...” Hấn há miệng thở dốc lại không biết nên nói gì lúc này, sau vẫn nhắm mắt lại.

Nàng liếc nhìn hấn, xoay người chậm rãi khép cửa.

Chung quy biểu ca vẫn không nói gì...mà cái ôm vừa rồi chỉ ít có thể chứng minh hấn vẫn lo lắng đến nàng.

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nàng cúi đầu nhìn hai bàn tay mình. Đôi tay này vừa rồi đã tiếp xúc với nhiệt độ cơ thể hấn...

Nụ cười trên miệng là tự giễu hay là vui vẻ cười?

” Cho người!” Một bàn tay xanh nhạt xuất hiện trước mặt Dịch Thủy Phong, trong lòng bàn tay cầm một viên nội đan màu vàng nhạt.

” Cho ta?” Hơi híp híp mắt nàng nhìn Phân Huyền ở trước mặt.

” Nội đan của Thụ yêu có công hiệu tăng máu.” Hấn bấu môi không bình tĩnh nói, ” Mau cầm lấy nuốt vào đi.”

” Nội đan của Thụ yêu à...” Nàng thì thào, cầm viên nội đan lên tò mò nhìn. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nội đan của Thụ yêu không khỏi có cảm giác mới mẻ tò mò, ” Tại sao người lại cho ta?” Hơi hơi nghiêng người nhìn hấn nàng rất hứng thú hỏi.

” Người thiếu máu nhiều quá, ta không muốn nhìn thấy người thiếu máu mà chết.” Nhất là lúc trời tối, hấn đã hút không ít máu của nàng nếu không mặt nàng sẽ không tái nhợt như vậy.

” Ha ha!” Nàng kìm không được mà bật cười, tiếng cười thanh thúy như tiếng chuông ngân, ” Phân Huyền, người đang lo lắng cho ta à?”

19. Chương 20

Sắc mặt của hắn trầm xuống, trong mắt hiện lên sắc lạnh lùng, " Người nghe cho rõ ràng từ trước tới giờ ta chưa từng lo lắng cho ngươi, càng không có để ý tới ngươi!" Đúng vậy chẳng qua vốn vẹn một nhân loại căn bản không đáng để hắn tiêu phí tâm tư.

" Thật không?" Nàng cười cười sau đó bỏ viên đan vào trong tay hắn, " Người đã không lo lắng cho ta vậy thì ta cũng không muốn ăn thứ đồ chơi này."

" Chẳng lẽ ngươi không biết nó rất có lợi ỉn à?" Lần đầu tiên có pháp sư trừ yêu coi như không nhìn thấy nội đan. Nội đan của Thụ yêu ngàn năm có biết bao nhiêu pháp sư trừ yêu mơ tưởng, trừ công hiệu tăng máu ra còn có thể giải bách độc, gia tăng linh lực.

Dịch Thủy Phong nhún vai, lạnh nhạt nói: " Có bao nhiêu lợi đi nữa thì nó cũng không quan hệ tới ta."

" Ngươi...."

" Phân Huyễn, nói cho ta biết tại sao ngươi lại cho ta nội đan?" Nàng thắc mắc nhìn chăm chú vào đôi đồng tử màu vàng ấy.

Vì sao...hắn cũng muốn biết đây! Trong nháy mắt nhìn thấy Thụ yêu hắn đã nghĩ phải lấy viên nội đan này mang tới cho nàng.

" Bởi vì ta không muốn nợ ngươi cái gì cả, ta đã từng hút máu của ngươi cho nên lần này xem như ta trả lại cho ngươi." Tất cả mọi việc đang dần dần thoát khỏi tầm tay hắn, còn nàng cũng hình như càng lúc càng có thể ảnh hưởng đến hắn.

" Trả lại?" Nàng nhướn mày, " Ta cho ngươi máu không phải muốn nhận lại cái gì cả." Chỉ là vì lúc đó thấy hắn rất đau đớn nên nàng mới làm thế.

" Nếu như ta muốn thì sao?" Hắn hung hăng nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt dường như muốn xuyên thấu thân thể nàng.

Nàng nhẹ nhàng hạ mi mắt trêu ghẹo: " Vậy thì hãy lấy máu của ngươi trả lại cho ta đi?"

Máu của hắn? Phân Huyễn nhìn người trước mắt, nàng là người đầu tiên nói muốn máu của hắn. Máu của hắn...máu của Hồ tộc thần bí, " Chưa từng có người nào... nói như ngươi vừa rồi."

" Như vậy ta chính là người đầu tiên?" Nàng cười hỏi ngược lại.

" Người thật sự muốn uống máu của ta?" Hắn nhìn chằm chằm nàng hỏi.

" Nếu như...ngươi khẳng định muốn trả lại cho ta." Vốn đây chỉ là một câu nói đùa, nhân loại có thể uống máu của yêu ma à?

" Vậy thì được!" Đột nhiên hắn nắm chặt tay bóp nát viên nội đan màu vàng nhạt, nháy mắt nó đã biến thành cát bụi.

Phân Huyễn giơ ngón trỏ của bàn tay phải lên, đầu ngón tay trơn nhẵn trở nên dài mà sắc bén. Sau đó đầu ngón tay xẹt qua cổ tay trái thoáng chốc cắt thành một miệng vết thương, hắn đưa cổ tay phun đầy máu đến bờ môi nàng: " Trả cho ngươi, sau này sẽ không thiếu ngươi cái gì nữa."

Hắn không muốn nàng tiếp tục ảnh hưởng tới bản thân, không muốn tiếp tục có bất kỳ ràng buộc nào với nàng, càng không muốn bị tâm trạng lo lắng phiền nhiễu.

" Người cứ muốn định rõ quan hệ với ta như vậy à?" Dịch Thủy Phong hít một hơi thật sâu, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy miệng vết thương của hắn, " Người là sủng vật của ta không phải sao? Ta cho ngươi máu của mình, điều này không làm ta thấy ngươi thiếu ta cái gì cả."

Đầu lưỡi thô nhám khẽ chạm vào miệng vết thương lại khiến hắn có cảm giác tê dại. Phân Huyễn mờ mịt ngơ ngẩn đứng nhìn.

Miệng vết thương chẳng hề sâu, nàng dùng linh lực khiến nó ngừng đổ máu sau đó lấy hòm thuốc ra, dùng thuốc trị thương xoa lên miệng vết thương của hắn, " Mặc dù biết ngươi liếm liếm miệng vết thương thì nó đã khỏi hẳn nhưng mà ta vẫn muốn giúp ngươi băng bó." Nàng vừa quần băng vừa nói.

Giọng nói nhẹ như không ấy cứ vương vấn vờn quanh hắn, Phân Huyền nhắm mắt lại rồi mở ra: " Rốt cuộc ngươi muốn cái gì?"

" Muốn ngươi luôn ở bên cạnh ta." Nàng nói như chuyện đó là đương nhiên.

" Ta là yêu ma không thể ở chỗ này mãi được." Hắn không thể nào hiểu nổi suy nghĩ của nàng, người bình thường thì sẽ không bao giờ muốn ở chung với yêu ma.

" Tuổi thọ của con người quá ngắn so với yêu ma cho nên ta muốn dựa vào cách của bản thân để sống, làm việc theo ý mình." Dịch Thủy Phong lẩm bẩm lầu bầu, " Ta rất thích ngươi, Phân Huyền, ngươi là yêu ma duy nhất mà ta muốn, ta muốn sống cùng với ngươi, mãi cho đến lúc tóc ta trắng xoá vẫn còn có thể có ngươi ở bên cạnh, nếu được như thế ta nghĩ ta nhất định sẽ rất hạnh phúc."

" Thích..." Hắn thì thào. Nàng thích hắn? Vì sao khi nghe hai chữ này tim hắn lại đập nhanh dồn dập thế này?

" Đúng vậy, thích đó." Nàng gật gật đầu, quần xong vòng băng cuối thất lại.

Tim hắn càng đập nhanh hơn, phảng phất như có thứ gì đó muốn nhảy ra ngoài. Cảm giác kỳ quái này là cảm giác gì vậy, thậm chí hắn còn muốn ôm nắn vào lòng!

Đột nhiên rút tay mình về, Phân Huyền nhìn chằm chằm Dịch Thủy Phong.

" Ngươi làm sao thế?" Nàng nhìn khó hiểu trước phản ứng kì quặc của hắn.

" Ta..." Hắn hít sâu một hơi, há to mồm lại không biết nên nói gì rồi lại ngậm miệng lại.

" Thân thể không khỏe à? Hay là..." Nàng nâng tay lên chạm vào trán hắn.

Hắn gạt tay nàng ra, hơi lão đảo lui về sau hai bước, " Đừng chạm vào ta!" Thân thể khô nóng, tâm tình phiền muộn, hết thấy đều khiến hắn không biết phải làm sao, hắn đang làm sao thế này???

Không thể tiếp tục nhìn đối phương, Phân Huyền xoay người bỏ chạy ra ngoài cửa.

Mà Dịch Thủy Phong vô cùng kinh ngạc nhìn bóng lưng hắn khuất dần sau cánh cửa sau đó di chuyển mắt đến bàn tay bị hắn gạt ra. Một nụ cười khổ mớ hồ ẩn hiện nơi khóe miệng: " Vừa rồi ta có nói gì sai à?" Hay là vì hắn vốn không muốn nàng yêu thích hắn?

Hai ngày sau, Dịch Thủy Vũ tới Phương Châu thành khiến cho tòa nhà vốn yên bình thêm vài gợn sóng.

" Ta tới tìm biểu ca." Dịch Thủy Vũ dùng ánh mắt kiên định đứng ở ngưỡng cửa yên lặng nhìn Dịch Thủy Phong nói.

" Vậy à..." Nhợt nhạt nở nụ cười, Dịch Thủy Phong xoay người nói với Tiểu Mai bên cạnh, " Tiểu Mai, đi mời biểu ca đến tiền sảnh."

" Tiểu thư!" Tiểu Mai kêu lên, trong ánh mắt lộ rõ sự bất mãn.

" Đi nhanh!" Nàng hạ lệnh ngắn gọn sau đó mời Dịch Thủy Vũ vào tiền sảnh ngồi.

Tiểu Lan nhanh chóng bưng trà lên. Ngửi mùi thơm ngát của nước trà Dịch Thủy Phong nhìn vị tỷ tỷ lâu nay mình không gặp. Hai năm không gặp, nàng trở mã càng thêm mỹ lệ mà toàn thân tản ra khí tức nhượng người khác phải bảo vệ, so với thân muội muội như nàng cách biệt một trời một vực.

Khẽ cười một tiếng, nàng dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc, mở miệng nói: " Chúng ta đã hai năm không gặp rồi nhỉ."

" Ừ." Dịch Thủy Vũ khẽ gật đầu. Lúc Dịch Thủy Phong đánh giá nàng nàng cũng đang đánh giá đối phương. Thời gian hình như đã làm thay đổi khí chất của nàng ta, từ một nữ hài hoạt bát nay càng lúc càng thâm trầm nội liễm, ẩn chứa vô số ánh hào quang khiến người khác không thể dời mắt.

Trong lòng u ám hoảng hốt, Dịch Thủy Vũ ra vẻ trấn định liếm liếm môi, đột ngột mở miệng nói: " Ta...ta và biểu ca sắp thành thân."

Tay Dịch Thủy Phong đang nâng chén trà đột nhiên run lên, nước trà trong chén đổ hơn phân nửa, " Thành thân?"

" Đúng vậy, thành thân, ta với biểu ca về sau nhất định sẽ rất hạnh phúc." Nàng giống như một nữ hoàng cao cao tại thượng thưởng thức sự kinh ngạc của muội muội.

Cười cười tự giễu, Dịch Thủy Phong lấy khăn tay ra lau lau làn váy bị nước trà làm ướt. Cho dù sớm đã tự nói cho bản thân biết rằng sớm hay muộn gì thì Thủy Vũ cũng thành thân với biểu ca nhưng khi thật sự nghe tin này vẫn khiến nàng thất thần.

Thì ra...biểu ca ở trong lòng nàng vẫn chiếm cứ một vị trí quan trọng, thì ra...nàng vẫn không có tiêu sái như bản thân tưởng.

Trấn định tinh thần một lúc, nàng nói: " Vậy thì chúc mừng tỷ."

" Người..." Dịch Thủy Vũ oán hận cắn chặt răng, nàng ta phải khóc rống lên mới đúng chứ, phải vô cùng không cam mới đúng chứ, không thể cứ nhẹ nhàng nói một câu "Chúc mừng" thế được.

20. Chương 21

Hai nữ nhân một người hạ mi mắt tựa như đang chuyên tâm uống trà còn một người thì gắt gao nhìn chăm chăm đối phương.

" Thủy Vũ!" Giọng nói của nam nhân vang lên trong sảnh cũng khiến cho ánh mắt của hai nữ nhân ấy đồng loạt nhìn về phía người tới.

" Biểu ca." Dịch Thủy Vũ đứng lên nhanh chóng nghênh đón hân.

Trác An Nhai nhìn Dịch Thủy Phong đang ngồi lại quay sang nhìn Dịch Thủy Vũ đứng trước mặt: " Sao người lại tới đây?"

" Vì người vẫn không có tin tức gì nên ta lo lắng, vì thế..." Nàng muốn nói rồi lại thôi, không có nói hết câu.

Trác An Nhai thở dài một hơi, " Ta không có chuyện gì." Thủy Vũ tới đây chỉ sợ mọi việc sẽ càng rối loạn.

Dịch Thủy Phong lẳng lặng buông chén trà trong tay xuống, đứng dậy lặng lẽ rời khỏi tiền sảnh. Không gian nơi này không thể chứa được ba người cho nên thay vì ở chỗ này làm một cái bóng đèn nàng đi thì tốt hơn.

Nàng đi dạo đến bờ ao nhỏ ở hậu viện. Thân ảnh màu bạc ấy đang dựa lưng vào thân cây bên hồ nhắm mắt dưỡng thần.

Dịch Thủy Phong phóng nhẹ bước chân, gần như không tiếng động đến bên cạnh Phân Huyền. Khuôn mặt thanh tú khuynh thành, có sự ngây ngô của thiếu niên, thân thể gầy ốm cũng tựa như thiếu niên đang ở giai đoạn phát triển.

Vốn đang phiền não suy nghĩ nhưng khi nhìn thấy hân liền phảng phất như không cánh mà bay.

" Phân Huyền, có người thật là tốt." Khóe miệng nhẹ nhàng giương lên ý cười, Dịch Thủy Phong nói, nằm lại bên cạnh hân nhắm mắt ngủ.

Mà người bên cạnh lại chậm rãi mở mắt ra, trong đôi đồng tử hoàng sắc là dung nhan người đang ngủ ngọt ngào bên cạnh...

" Biểu ca." Trong sảnh, Dịch Thủy Vũ dụi dụi đầu vào lòng Trác An Nhai, " Thế chuyện kia người đã nói với Thủy Phong chưa?"

" Chuyện gì?" Hân hỏi.

" Chính là chuyện diệt trừ yêu ma ấy."

” Chuyện này...” Giọng nói hơi ngập ngừng, Trác An Nhai do dự trả lời.

Dường như cảm nhận thấy khẩu khí chần chờ của hắc Dịch Thủy Vũ ngắc đầu, quan sát biểu tình trên gương mặt của Trác An Nhai, ” Biểu ca...không phải chưa nói đây chứ.”

” Không phải, ta...đã nói với Thủy Phong rồi.” Mắt hắc nặng trĩu nhìn chằm chằm người trước mắt phảng phất như đang tìm kiếm một bóng dáng khác nơi một dung mạo giống nhau này.

” Vậy nàng ta đã đáp ứng?” Nàng khẩn trương hỏi.

Hắn thở dài nói, ” Không có.”

” Chưa?” Nàng cả kinh kêu lên, ” Sao lại không đồng ý? Vô luận người đề xuất yêu cầu gì Thủy Phong cũng đều đáp ứng mà không phải sao?” Trước kia đều thế cả!

” Thủy Vũ!” Sắc mặt hắc trầm xuống, ” Thủy Phong hôm nay đã không còn là Thủy Phong của hai năm trước nữa.” Thời gian hai năm đủ để khiến người ta thay đổi.

” Nhưng mà...”

” Hay là người hi vọng Thủy Phong sẽ chết vì đi trừ yêu?”

” ...” Cấn cấn môi, Dịch Thủy Vũ không trả lời. Tính mạng của Thủy Phong ở trong mắt nàng căn bản vốn không đáng trân quý. Nếu như không phải do Thủy Phong thì nương thân của nàng...đâu có mất sớm cơ chứ.

” Thủy Vũ, ta hi vọng người có thể hiểu được tình cảnh của Thủy Phong.” Trác An Nhai giảm nhẹ âm giọng, ” Mỗi lần trừ yêu Thủy Phong đều đang lấy tánh mạng bản thân đánh đổi, nếu như nàng không có cách nào để trừ yêu vậy đổi lại sẽ là cái chết của bản thân. Vì Dịch gia nàng đã trả giá quá nhiều rồi.” Có được bao nhiêu nữ nhân giống như nàng từ lúc còn nhỏ tuổi đã bắt đầu diệt trừ yêu mà chứ.

Trước hôm gặp Phân Huyền hắc căn bản không biết rằng thì ra yêu ma là một loại sinh vật đáng sợ như thế, trong nháy mắt đã có thể lấy tánh mạng người ta.

Dịch Thủy Vũ hỏi với vẻ u buồn: ” Biểu ca vẫn còn thích Thủy Phong à?”

Hắn sững sốt, buồn bã hạ mi mắt, duỗi tay nắm lấy tay nàng, ” Không phải, ta đã nói người mà ta thích là muội, Thủy Phong đối ta mà nói cũng chỉ là biểu muội mà thôi.” Đúng vậy sau này hắn vẫn vẹn chỉ có thể làm biểu ca của Thủy Phong.

” Đã như thế vì sao huynh còn do dự, chỉ cần huynh bảo Thủy Phong đi trừ yêu nàng ta hắt định sẽ đáp ứng.” Nàng vội vã đáp.

” Không phải nói, Thủy Phong nàng sẽ không đáp ứng đâu.” Trác An Nhai cau mày.

” Vậy thì nói thêm lần nữa nhé?” Dịch Thủy Vũ vội vàng đề thêm, ” Huynh biết chỉ cần huynh yêu cầu Thủy Phong không bao giờ cự tuyệt mà.”

” Thủy Vũ!” Hắn thống khổ nói, ” Chẳng lẽ muội thật sự không có một chút quan tâm nào tới tính mạng của Thủy Phong sao?”

” Muội...” Nàng nhìn thấy sự khiển trách trong mắt hắn. Không muốn, không muốn! Không muốn hắn nhìn nàng như vậy! Giống như trong lòng hắn nàng không còn là con người hoàn mỹ nữa. Cấn cấn môi, nàng mở miệng nói: ” Nếu như huynh không muốn nói vậy thì muội sẽ nói thay!”

Nói xong Dịch Thủy Vũ chạy ra khỏi tiền sảnh.

Nàng muốn hạnh phúc, nàng nhất định phải sống hạnh phúc, bất luận thế nào cũng phải sống hạnh phúc hơn muội muội Dịch Thủy Phong của nàng!

Dịch Thủy Vũ chạy thẳng một đường ra khỏi tiền sảnh, vòng mấy gian nhà tìm Dịch Thủy Phong.

” Nàng ta ở đâu?” Nàng chặn hỏi Tiểu Lan đang đi qua trước mặt.

“Ai?” Tiểu Lan giật mình, không phản ứng kịp.

” Dịch Thủy Phong đang ở đâu?” Nàng lặp lại câu hỏi.

” Tiểu thư đang ở bên bờ ao hậu viện...” Tiểu Lan nói chưa dứt lời Dịch Thủy Vũ đã xoay người chạy về phía hậu viện.

Tiểu Lan buồn bực nhúc đầu, ” Kỳ quái nàng ta hỏi cái này làm gì?”

” Cái gì kỳ quái?” Ở xa xa, Tiểu Mai bước tới gần hỏi.

” Đại tiểu thư chứ còn ai vào đây, mới vừa rồi vội vàng chạy tới hỏi ta tiểu thư ở chỗ nào.”

” Vậy người trả lời sao?”

” Thì có sao nói nấy, bảo tiểu thư đang ở bờ ao hậu viện!” Lúc này vô tình đi ngang qua thấy tiểu thư nhà mình với hồ yêu đang nằm dưới gốc đại thụ cạnh bờ ao ngủ.

Tuy rằng không được lịch sự cho lắm nhưng hình ảnh như thế nàng nhìn thấy nhiều lần nên sớm không còn cảm giác bất ngờ nữa.

Tiểu Mai nóng nảy, ” Tại sao người lại nói thật, cũng không phải người không biết mỗi lần đại tiểu thư tìm tiểu thư chắc chắn không có chuyện gì tốt hết.”

” Ta...” Tiểu Lan ngập ngừng một lát.

Hiện tại chỉ có thể hi vọng đại tiểu thư đừng làm khó dễ tiểu thư!

” Thủy Phong!” Chạy tới hậu viện Dịch Thủy Vũ liền nhìn thấy người đang nằm dưới tàng cây.

” Hửm...” Chậm rãi mở mắt, Dịch Thủy Phong nhóm dậy, biếng nhác ngáp một cái, ” Thủy Vũ?” Nàng ta chạy tới đây tìm nàng làm cái gì? Hiện tại không phải nàng ta ở chung với biểu ca tại tiền thính à?

” Người...” Dịch Thủy Vũ đứng trước mặt nàng, ” Không đồng ý chuyện đi trừ yêu?”

” Người đang nói chuyện Dịch gia phải trừ khử Cường Nguyệt hoặc Sở Trần à?” Đứng thẳng người lên, nàng hơi nghiêng đầu hỏi.

” Đúng vậy.”

” Ừ ta không đồng ý.” Dịch Thủy Phong gật gật đầu.

” Vì sao?” Dịch Thủy Vũ không vui, ” Chẳng phải từ nhỏ đến lớn biểu ca nói cái gì người cũng đồng ý à?”

” Đó là vì chuyện này ta không muốn đáp ứng.” Nụ cười như có như không ẩn ẩn trên gương mặt, nàng nói nhẹ nhàng.

Ghe tởm! Dịch Thủy Vũ cắn chặt cánh môi, ” Bất kể thế nào người cũng không đồng ý?”

” Đúng vậy, vô luận ra sao cũng không thể đáp ứng.” Bởi vì một khi đáp ứng đồng nghĩa với việc nàng sẽ chết.

” Người...” Nàng oán hận nói, ” Dịch Thủy Phong, người họ Dịch, nếu người không chịu vì Dịch gia trừ yêu vậy tại sao lúc trước gây ra nhiều thị phi ở nhà họ Dịch thế kia! Nếu như không phải người, nếu như không phải vì một câu nói của người thì sao nương của ta phải ra đi sớm như thế?” Tất cả mọi chuyện đều do nàng ta gây ra vậy mà hiện tại nàng ta lại phải tay sạch sẽ hết như thế.

Nụ cười trên khóe miệng Thủy Phong cứng đờ, nàng khép hàng mi.

” Ôn ào quá!” Giọng nói trong trẻo mà lạnh giá đột nhiên vang lên cạnh hai người.

Thân thể mảnh khảnh đứng lên, mái tóc màu bạc nhẹ nhàng bay trong gió.

” Người...người là ai?” Dịch Thủy Vũ giật nảy mình, lúc này mới chú ý còn có người đứng bên cạnh. Có điều...hắn ta là con người? Không có người nào lại có màu tóc và màu mắt như thế cả.

Nhiều mày, Phân Huyền mắt bình tĩnh nhìn Dịch Thủy Vũ, gương tay phải lên theo trục giác, một khối hỏa hỏa hiện trên đầu ngón tay.

” Ngươi là yêu ma?” Thấy hồ hỏa thì ngay cả một Dịch Thủy Vũ đơn thuần cũng đoán ra được thiếu niên ở trước mắt tuyệt đối không phải nhân loại.

” Phân Huyễn!” Dịch Thủy Phong kêu lên, giơ tay chỉ giữa không trung vẽ một vòng ngũ hành diệt khối hồ hỏa kia, ” Không thể làm nàng ta bị thương.”

” Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, hần hỏi, ” Nàng ta cũng là người ngươi để ý?”

” Không phải nhưng cũng không thể làm nàng bị thương được.”

” Nàng ta quá ồn ào.” Đôi mắt lạnh liếc nhìn Dịch Thủy Vũ mới bị dọa si ngốc bên cạnh.

” Chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.” Dịch Thủy Phong nhẹ nhàng trả lời. Trong ấn tượng của nàng vị tỷ tỷ này luôn lẳng lặng chờ đợi, giống như đại số tiểu thư khuê các vậy, yên lặng đến mức khiến người khác dường như quên đi sự tồn tại của họ.

” Thủy Vũ!” Trác An Nhai chạy vội tới, sau khi nhìn thấy Phân Huyễn đang đứng bên cạnh Dịch Thủy Phong thì dừng sững.

” Biểu ca!” Giống như vớ được tấm bèo gỗ, Dịch Thủy Vũ trốn sau lưng Trác An Nhai.

” Sao vậy?” Thấy vẻ mặt bị dọa hoảng sợ của Thủy Vũ lập tức quay sang phía Dịch Thủy Phong, ” Thủy Phong, Thủy Vũ thế này là thế nào?”

” Không sao cả, chỉ là thấy Phân Huyễn nên bị dọa sợ thôi.” Ánh mắt nàng có chút mờ mịt.

Trác An Nhai gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Dù sao lần đầu tiên nhìn thấy Phân Huyễn hần cũng bị dọa không ít. Ôm Thủy Vũ, hần quyết định mang nàng ra khỏi chỗ này trước.

Nhưng Thủy Vũ lại đứng tại chỗ không chịu đi, ” Biểu ca.” Nàng nhẹ nhàng giật tay áo của hần, trong ánh mắt có sự khẩn cầu.

Sống chung với nàng từ bé đến giờ nên hần hiểu rất rõ hàm ý trong ánh mắt đó, thở dài một hơi, Trác An Nhai nói: ” Thủy Vũ, đừng nói gì nữa, lần trừ yêu này để Thủy Phong tự quyết.”

” Nhưng...” Thủy Vũ không cam lòng nhăn nhu mày.

Dịch Thủy Phong ở bên cạnh nhìn, cười một tiếng nói: ” Thủy Vũ, ngươi ở đây bao lâu cũng được nhưng chuyện trừ yêu ta hi vọng không phải nghe thêm lần nào nữa được chứ?”

” Dịch Thủy Phong!” Dịch Thủy Vũ giống như chịu kích thích ngẩng đầu lên, ” Ngươi biết rõ nếu như lần này ngươi không chịu đi trừ yêu thì phụ thân sẽ không đồng ý để ta và biểu ca thành thân nên mới cố ý đứng giữa cản trở chứ gì!” Nàng hận, nếu như nàng có năng lực trừ yêu thì đã không cần phải tới đây cầu xin sự giúp đỡ của người khác!

Thân thể đột nhiên cứng đờ, Dịch Thủy Phong cố gắng tiêu hoá tin tức vừa mới nhận được. Thủy Vũ mới nói gì vậy? Nếu như nàng đồng ý đi trừ yêu đồng nghĩa với việc phụ thân đồng ý Thủy Vũ và biểu ca thành thân?

” Thủy Vũ, mọi người đừng nói nữa!” Trác An Nhai trách mắng, lập tức có chút khẩn trương nhìn phản ứng của Dịch Thủy Phong.

” Lời mọi người nói đều là sự thật, nàng ta không đồng ý rõ ràng là cố ý gây chuyện.” Dịch Thủy Vũ căm giận hét lên.

” Cho dù nó là sự thật thì mọi người cũng không nên...”

” Ha ha ha!” Tiếng cười vang lên cắt đứt đoạn đối thoại của hai người, Dịch Thủy Phong xoay người bước đi, vừa đi vừa cười, cười tươi như đóa Mẫu Đơn nở rộ, cười đến nước mắt cũng muốn trào ra.

” Thủy Phong!” Trác An Nhai ngạc nhiên, nhìn nàng cười một cách khó hiểu còn Phân Huyễn lại nhăn nhu mày.

Sau khi cười một lúc lâu, dường như cảm thấy đã đủ Dịch Thủy Phong đứng thẳng người lên, lặng yên nhìn Trác An Nhai, " Biểu ca, huynh tới đây là vì chuyện chung thân cả đời của mình, vì nó nên mới muốn muội đồng ý chuyện trừ yêu sao?"

" Ta..." Lồng ngực hắn đột nhiên cứng lại không biết trả lời nàng thế nào. Nụ cười vừa rồi của nàng khiến hắn hoảng hốt, sự bình tĩnh trên khuôn mặt nàng giờ phút này càng làm cho hắn loạn ý.

" Chỉ cần là lời huynh nói muội điều tin." Vì thế cho dù là lời nói dối nàng cũng chọn cách tin tưởng.

" Thủy Phong, huynh..." Sự thống khổ khó nói thành lời và nỗi hổ thẹn hiện rõ trên gương mặt hắn.

" Biểu ca, huynh tới đây thật ra chỉ để biết muội có được bình an đúng không?" Dịch Thủy Phong lặng lẽ hỏi. Chỉ cần hắn gạt đầu một cái thì nàng sẽ tin.

Thân thể cứng ngắc, Trác An Nhai hiểu rõ chỉ cần hắn nói một tiếng " Đúng vậy" thì có lẽ tất cả mọi chuyện đều tốt. Có điều...đứng trước ánh mắt lạnh lùng của nàng hắn không thể mở lời lừa gạt. Ngay từ đầu mục đích tới nơi này của hắn là vì chuyện chung thân của bản thân và Thủy Vũ.

Nàng thờ dãi đợi hắn đã lâu cũng không đưa ra lời giải đáp, không còn lời nào để nói nàng xoay người bỏ đi.

Bước đi thong dong giống như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì, chỉ có hai hàng lệ chảy dài trên mặt đang cáo tố bản thân, thì ra chân tướng sự thật lúc nào cũng đã thương người khác.

" A! A! A!" Tiếng khóc than vang vọng cả núi rừng.

Dịch Thủy Phong chạy thẳng vào sâu bên trong khu rừng tối tăm.

Thì ra đây là cái được gọi tên chân tướng sự thật, thì ra chỉ có nàng là vẫn còn tình cảm như trước.

" Vì sao? Vì sao lại đối xử với ta như vậy? " Nàng hét khàn cả giọng nhưng không ai đến trả lời vấn đề này, " Nương, chẳng lẽ chỉ một hạnh phúc nho nhỏ đối với con lại khó nhường này sao?" Ngửa đầu, ánh mắt nàng nhìn lên tầng tầng lớp lớp cây cối bên trên hướng về phía chân trời xanh thẳm.

Lúc nàng sinh ra đã bị cả nhà lạnh nhạt, trong thế giới trẻ thơ kia chỉ có nương và biểu ca. Nhưng năng lực trừ yêu mà mọi người mong đợi lại không ở trên người vị tỷ tỷ cùng cha khác mẹ kia mà lại nằm trên người Nhị tiểu thư không ai chú ý.

Thế là sau đó, nàng chỉ biết đối mặt không ngừng với việc trừ yêu. Sau khi Nương qua đời toàn bộ thế giới của nàng chỉ còn lại có biểu ca nhưng mà ngay cả biểu ca cũng ruồng bỏ tình cảm của nàng, ngược lại yêu Thủy Vũ.

Nàng không oán, không hận, dùng thời gian hai năm để chữa lành vết thương trong lòng.

Nhưng... Vì sao...vết thương sắp bình phục này lại vì chuyện xảy ra bất thành linh mà lại máu tươi đầm đìa.

" Hóa ra tất cả đều là ta tự mình đa tình, hóa ra...người đáng buồn cười nhất là ta!" Thân thể nàng vô lực tựa vào một bên thân cây, chậm rãi ngồi

21. Chương 22

Cảm giác đau lòng hóa ra là thế này, đã bao lâu rồi nàng chưa từng đau lòng nhỉ? Ánh mắt mơ màng phủ mờ lớp sương mờ ngơ ngàng nhìn chằm chằm phía trước, suy nghĩ của nàng hiện đang lơ lửng ở đâu đó.

Mãi cho đến khi một bóng hình quen thuộc thoáng hiện trong tầm mắt nàng mới lôi kéo được thần chí nàng quay về.

Mái tóc màu bạc ấy, đôi đồng tử màu vàng ấy vô tình tỉnh táo giống như đã được điêu khắc chạm trổ lẳng lặng nhìn nàng.

Khóe miệng Dịch Thủy Phong nỗ lực nở nụ cười mờ mịt cười: " Phân Huyền." Nàng gọi.

Hắn chậm rãi đến gần nàng, " Trước mặt ta ngươi không cần phải cố gắng cười." Giọng nói trong trẻo trái ngược hẳn với chất giọng khàn khàn bây giờ của nàng.

" Nhưng nếu như ta không cười sợ rằng ta sẽ khóc. Mà ta đã từng nói ta không thích rơi nước mắt." Trong khi nói nàng tiếp tục nỗ lực cười.

Phân Huyền không nói thêm lời nào nữa, chỉ bước đến cạnh nàng khoanh chân ngồi xuống.

Đầu nàng nhẹ nhàng tựa vào đôi vai hắn : " Đã để ngươi xem một màn kịch vô vị rồi." Nàng tự giễu.

Hắn cúi đầu liếc nàng một cái, sau đó lại đưa ánh mắt dời đi, " Ta không có hứng thú với các ngươi."

" Vậy à?" Nàng không để ý đến lời nói miễn nhặt của hắn tiếp tục nói, " Vừa rồi đột nhiên ta có một loại cảm giác vô cùng tuyệt vọng, thực là kỳ quái, tình cảm đối với biểu ca rõ ràng đã không còn là tình cảm nam nữ nữa mà chỉ là thân tình vậy nhưng vừa rồi sau khi nghe chuyện ta vẫn có cảm giác mình bị phản bội." Hốc mắt nóng quá giống như có thứ gì đó muốn tuôn ra.

Hắn trầm mặc, tùy nàng làm bầm lầy bầu.

" Có điều đang lúc ta tuyệt vọng nhìn thấy ngươi xuất hiện trước mặt, ta bỗng dưng cảm thấy thoải mái." Nước mắt từ vành mắt lặng lẽ tuôn, nàng muốn ngăn lại cũng không kịp. Dịch Thủy Phong chôn chặt mặt mình, nước nở trên vai Phân Huyền.

Khuôn mặt vốn vô cùng tỉnh táo của hắn có chút thay đổi khi cảm nhận thấy những giọt nước mắt của nàng trên bờ vai.

" Gặp ngươi có lẽ là điều may mắn của ta, Phân Huyền...có ngươi thật tốt." Nàng nhẹ nhàng nhắm nghiền mắt, về mặt mặt mỗi nói.

Quá mệt mỏi, hôm nay nàng quá mệt mỏi.

Giờ phút này, phẳng phất chỉ có ở bên cạnh hắn nàng mới có thể an tâm.

Gió thổi qua ngọn cây. Thời gian lặng lẽ trôi qua giữa ngón tay.

Mân mê môi mỏng, mắt Phân Huyền nhìn thẳng về phía trước. Lời nàng giống như một tấm lưới bao phủ tất cả thần kinh của hắn cũng bao phủ luôn lòng hắn.

Có phải...đã không thể ra đi được nữa? Nước mắt nóng ấm của nàng làm đau lòng hắn.

Có lẽ...rốt cuộc hắn không có cách nào xuống tay giết nữ nhân đã mở miệng chủ động lên vào lòng hắn này.

Sắc trời càng ngày càng mờ mà người bên cạnh vẫn ngủ say như trước.

Cẩn thận đứng lên, Phân Huyền cúi người quyết định ôm Thủy Phong về nhà.

Đột nhiên một cỗ yêu khí lọt vào chóp mũi, hắn híp mắt đứng thẳng người lên, " Ra đi, ta không có hứng thú chơi bịt mắt bắt dê." Trong lúc nói chuyện hắn nâng tay phải lên bày kết giới xung quanh Thủy Phong đang ngủ say.

Một khi bày ra kết giới thì người phía trong đó hoàn toàn không chịu bất kì ảnh hưởng nào từ thế giới bên ngoài. Cho dù bên ngoài có đánh nhau đến thiên hôn địa ám thì người trong kết giới cũng không nghe thấy, không cảm thấy gì.

Mười mấy yêu ma nhảy ra từ trong rừng: " Là người giết Thiên Hồi ?" Một yêu ma trong đó hỏi.

" Thiên Hồi? Đó là ai?" Phân Huyền hỏi ngược lại. Trong ấn tượng của hắn không có sự tồn tại của cái tên này.

" Thụ yêu năm ngày trước đã chết trong cánh rừng này."

Hắn nhăn nhó mày: " Hóa ra thụ yêu kia kêu Thiên Hồi à?"

" Vậy đúng là người là kẻ đã giết nàng?" Một yêu ma khác hỏi.

" Đúng vậy." Hắn không bình tĩnh trả lời, " Các ngươi quyết định thay nàng báo thù?"

” Báo thù?” Cả bọn cười cười, ” Nữ nhân phía sau ngươi là Pháp sư trừ yêu đúng không, máu nàng có mùi rất thơm.” Nói cách khác nhiều yêu ma tụ tập đến nơi này chỉ là do bị hấp dẫn bởi hương vị máu trên người Thủy Phong.

Phân Huyền lạnh lùng liếc mắt yêu ma mới nói chuyện.

” Dù thế nào thì mọi người cùng nhau thấy vậy hãy cùng nhau hưởng dụng đi.” Một yêu ma trong đám bước lên phía trước, nâng tay quyết định phá kết giới mà Phân Huyền đã thiết hạ.

Có điều yêu ma này vừa mới nâng tay lên đã bị bàn tay phải của Phân Huyền bắt lấy không tiếng động nào.

Năm ngón tay thon dài vây lấy cổ tay yêu ma kia, cùng với sự xuất hiện của hồng hồ hỏa tiếng xương vỡ đột nhiên vang lên.

“A! Tay ta!” Yêu ma đó hét lên, không chỉ là xương cổ tay nát vụn mà toàn bộ cổ tay đều bị cháy đen.

” Cút ngay!” Phân Huyền lạnh lùng nói.

” Ngươi quyết định độc chiếm Pháp sư trừ yêu này? Không có dễ đâu!” Một đám yêu ma bắt đầu nhao nhao.

” Hừ, không bằng trong thân thể yêu ma cũng có lòng ruột.” Ngón tay bày bố trận pháp, miệng niệm thần chú.

Thoáng chốc hồ hỏa màu bạc giống như có sinh mạng nổi lên cuộn cuộn từ mặt đất bao vây lấy toàn bộ yêu ma.

Tiếng la hét thê lương vang lên không ngừng, Phân Huyền mặt không biểu tình nhìn cảnh trước mắt, mãi cho đến khi không còn yêu ma nào phát ra tiếng nữa hắn mới xoay người, trong mắt hắn chỉ có hình bóng người con gái đang ngủ say trong kết giới.

” Phong nhi...” Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng.

Giơ tay giải khai kết giới. Cúi người, hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, đập lên một mảnh tro tàn bước về phía ngôi nhà.

Ngủ...nàng định ngủ bao lâu đây?

Đây là giấc mộng đúng không, lần này lại mơ thấy gì đây? Là nụ cười của mẫu thân hay của biểu ca? Có điều trong giấc mơ này xuất hiện một đôi con ngươi màu vàng.

Chậm rãi mở mắt ra, Dịch Thủy Phong nhìn tấm màn giường quen thuộc.

” Tiểu thư, cuối cùng ngươi cũng chịu tỉnh!” Tiểu Mai vẫn đợi ở bên nhanh chóng bước lên phía trước nói.

” Ta...” Nàng đứng thẳng dậy, lắc lắc đầu, ” Cuối cùng?”

” Đúng vậy đó, tiểu thư đã ngủ mê man suốt một ngày một đêm, ta với Tiểu Lan thay nhau trông chừng, Tiểu Lan vừa mới về phòng nghỉ rồi.” Sắc mặt Tiểu Mai đây vẻ lo lắng trả lời. Từ lúc nàng hầu hạ chủ tử tới nay, trừ lần trừ khử đại yêu ma ba ngàn năm đạo hạnh ra thì chưa từng thấy tiểu thư mê man lâu như bây giờ.

Thấy vẻ mặt lo lắng của Tiểu Mai, Dịch Thủy Phong cười cười : ” Đừng có lo, ta không sao.”

” Nhưng mà...”

” Ta muốn rửa mặt, chải đầu, thay quần áo.” Nhắc tắm chân ra, nàng xoay người bước xuống giường: ” Còn nữa, nói biểu ca ra tiền sảnh chờ ta, ta có chuyện muốn nói với hắn.” Đúng thế, không thể cứ trốn tránh mãi, tất cả mọi việc nên có kết thúc.

” Tiểu thư!” Ánh mắt Tiểu Mai tỏ rõ sự lo âu.

” Cứ làm theo lời ta nói đi!” Trong giọng nói của nàng có sự kiên quyết hiếm thấy.

Thở dài một hơi, Tiểu Mai không nói thêm gì, xoay người ra khỏi phòng.

Tiểu thư...định nói gì với Trác thiếu gia vậy nhỉ? Chuyện này sợ rằng ngoại trừ tiểu thư ra thì không có ai biết.

Chiếc quần lụa mỏng màu vàng phấn làm làn da tái nhợt của Thủy Phong thêm lộ rõ.

"Thủy Phong!" Trác An Nhai vừa nhìn thấy Dịch Thủy Phong đi vào tiền sảnh đã vội vàng bước tới nghênh đón.

Trên khuôn mặt nàng hiển lộ nụ cười nhẹ mọi khi, nàng chỉ chỉ vào một cái ghế bên cạnh, "Biểu ca, ngồi đi."

"Huynh đứng đây được rồi." Lúc hần nhìn thấy nàng xoay người bỏ đi, lồng ngực có cảm giác như đá tảng đè nặng, gấp gáp khó thở.

"Huynh cứ ngồi đi như vậy muội cũng dễ nói chuyện hơn." Nàng kiên trì nói còn ngồi trước lên một chiếc ghế khác.

Trác An Nhai nhìn chằm chằm Dịch Thủy Phong trong khoảnh khắc rồi cũng ngồi xuống: "Thủy Phong, muội...muốn nói gì với huynh vậy?" Liếm liếm khóe môi hơi khô ráp, hần hỏi. Bất kể nàng có đối xử với hần như thế nào đi chăng nữa thì hần cũng đáng bị như vậy.

Dù sao cũng là hần cô phụ nàng, là hần làm chuyện có lỗi với nàng. Thậm chí còn đã từng dùng lời nói dối trá để lừa gạt nàng.

Không khí trầm mặc nháy mắt bao phủ cả tiền sảnh.

Dịch Thủy Phong lẳng lặng nhìn vẻ hổ thẹn của nam nhân trước mắt mình. Một nam nhân mà nàng đã từng yêu, từng oán, thậm chí có thể vì hần hy sinh cả tính mạng. Có điều...hiện tại, tâm tình nàng lại bình tĩnh một cách kỳ lạ. Cho dù có yêu sâu đậm đi thế nào chăng nữa mà nó không còn được cẩn thận che chở, sớm muộn gì cũng sẽ biến mất.

Mà nàng chỉ là trong lúc tình cảm còn mơ hồ đã bị hần lướt qua mà thôi.

"Muội..." Giọng nói êm ái nhẹ nhàng vang lên, đôi môi Dịch Thủy Phong mở ra, dùng chất giọng rõ ràng nhất nói: "Muội sẽ đi trừ Cường Nguyệt hoặc Sở Trần."

"A?" Trác An Nhai kinh ngạc mở to mắt tròn trĩnh, "Thủy Phong, muội nói cái gì?"

"Muội nói, chuyện trừ yêu muội đồng ý." Nàng nói.

"Đồng ý? Sao muội lại đồng ý?" Hần bỗng nhiên đứng phắt dậy, lớn tiếng chất vấn.

"Chẳng lẽ muội không nên đồng ý?" Nàng hết sức bình tĩnh hỏi ngược lại, "Huống hồ biểu ca tới đây vốn mơ tưởng khuyên muội đi trừ yêu không phải sao?"

Vốn là như vậy nhưng mà..." Chẳng lẽ muội không biết nếu như muội đi thì rất có thể sẽ không bao giờ trở về?" Bộ dạng hồ hững của nàng khiến hần tan nát cõi lòng. Vì sao lúc nào nàng cũng không yêu quý tính mạng của mình vậy?

Ánh mắt nàng trở nên mê mẩn mang mờ ảo, phẳng phất như hiểu hần đang nghĩ gì: "Không về...có lẽ cũng tốt."

"Thủy Phong!" Đột nhiên hần nắm chặt bờ vai nàng, kéo nàng đứng lên khỏi ghế, "Huynh không cho phép muội nói thế, nếu như muội vì chuyện này mà chết thì cả đời này huynh sẽ không tha thứ cho bản thân."

Ánh mắt nàng dần dần trong suốt, ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt nóng trước mắt, Dịch Thủy Phong nghiêng đầu khẽ hỏi: "Biểu ca, huynh đang lo lắng uội à?"

"Phải, huynh đang lo lắng uội đó!"

"Vậy thì...lần này cũng sẽ là lần cuối cùng." Nàng đẩy hai tay hần ra, lui về sau vài bước, "Sau này huynh sẽ không cần phải lo lắng cho Dịch Thủy Phong này nữa."

"Muội...không chịu tha thứ cho huynh à?" Hần thống khổ hỏi.

” Muội có tha thứ hay không có còn quan trọng nữa không?”

” Quan trọng, đối với huynh nó quan trọng hơn bất cứ điều gì.”

” Vậy thì...muội tha thứ cho huynh.” Giọng nói nhỏ nhẹ đến mức nghe không ra tiếng nhấp nhô.

22. Chương 23

Nàng dễ dàng tha thứ lại làm hấn càng thêm đau khổ, ngơ ngác nhìn Dịch Thủy Phong, Trác An Nhai cúi thấp đầu xuống. Hóa ra có vài chuyện một khi đã đi qua rồi thì sẽ không thể nào trở lại như trước được nữa.

” Còn nữa, huynh nói với Thủy Vũ một tiếng, từ nay về sau muội không còn nợ nàng cái gì cả.” Tất cả ân oán cần được làm rõ ràng.

Thân thể nhỏ bé yếu ớt bước ra khỏi tiền sảnh không chú ý đến có một bóng hình đang đứng trong bóng tối.

Nàng thực sự quyết định đi trừ yêu sao?

Bước ra từ trong bóng tối, Phân Huyền mặt không biểu tình nhìn bóng lưng đi khuất xa.

Cường Nguyệt và Sở Trần vốn không phải nàng có thể dễ dàng trừ khử. Bốn nghìn năm tu hành há có thể để một nhân loại đánh bại dễ dàng.

Hơi hơi nghiêng đầu, nhìn theo hướng cửa mở hấn trông thấy Trác An Nhai còn ngây ngốc đứng trong tiền thính.

Là hấn! Bởi vì sự tồn tại của nam nhân này cho nên nàng mới đi ngược lại lời hứa trước kia của mình đồng ý chuyện đi trừ yêu.

Lặng yên không tiếng động hấn bước vào tiền sảnh, sau đó lúc Trác An Nhai phục hồi lại tinh thần thì cổ của y đã bị năm ngón tay bén nhọn của Phân Huyền siết chặt.

” Người...” Trác An Nhai bỗng dưng mở to hai mắt nhìn. Phảng phất như y cảm nhận được khí tức của sự tử vong từ trên người Phân Huyền.

Khóe miệng âm trầm nở nụ cười lạnh, Phân Huyền híp mắt nhìn con mồi trong tay hấn: ” Nếu như người chết như vậy nàng sẽ không cần phải đi trừ yêu.”

” Người...muốn ta chết?” Mồ hôi lạnh túa ra toàn thân, Trác An Nhai gian nan nói.

” Có biết ta ghét nhất là sự phản bội không.” Mà Trác An Nhai đã từng phản bội Phong nhi.

Lời nói của hấn khiến y không thốt được lời nào. Hai chữ phản bội như lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng: ” Đúng vậy, có lẽ ta thật sự đáng chết.” Đau khổ nhắm mắt, y chờ đợi tử vong tiến đến. Nếu như hấn chưa từng đến đây, Thủy Phong sẽ không đi trừ yêu. Mà y...nếu như cứ thế này chết đi có lẽ nàng sẽ bỏ ý nghĩ đi trừ yêu.

” Có sự đồng ý của người thì không còn gì tốt hơn.” Phân Huyền nói xong liền bắt đầu nắm chặt năm ngón tay, nơi nhỏ bé và yếu ớt nhất của nhân loại chính là ở cổ, một khi cắt đứt thì sẽ không còn khả năng sống sót.

Giết một nhân loại bình thường đối với yêu ma mà nói dễ dàng giống như bóp chết một con kiến vậy.

Biểu tình của Phân Huyền từ đầu đến cuối không thay đổi, thậm chí ngay cả lông mày cũng chưa từng nhú, còn biểu tình của Trác An Nhai càng lúc càng thống khổ —— sắp nghênh đón tử vong.

” Á!” Bỗng dưng tiếng hét chói tai của nữ tử vang lên trước cửa tiền sảnh. Dịch Thủy Vũ không dám tin vào hai mắt mình. Trời ơi! Nàng đang nhìn thấy cái gì thế này, tên yêu ma kia...muốn giết biểu ca sao?

Thân thể mềm nhũn, nàng ngã ngối trên mặt đất, cả người phát run nói không ra lời.

Hơi hơi cau mày, Phân Huyền giương một ngón tay trên bàn tay nhàn rỗi lên, một khối hồ hỏa xuất hiện từ giữa lòng bàn tay.

” Không...không...không được...” Sắp ngạt thở nhưng Trác An Nhai vẫn cố sức gian nan nói, ” Thủy Vũ nàng...vô tội...” Muốn chết thì chỉ cần một mình hấn chết là được rồi.

” Vô tội?” Hấn cười nhạo một tiếng, ” Vậy thì sao?” Hai chữ này đối với hấn mà nói không có bất kỳ ý nghĩa nào.

” Buông...buông tha cho nàng ấy...”

” Không thể.” Tiếng nói vừa dứt, khối hồ hỏa trong lòng bàn tay Phân Huyền bay vun vút về phía Dịch Thủy Vũ.

Khuôn mặt nhu mì đẹp dễ của nàng ta nhanh chóng biến thành màu tro, trong lòng Dịch Thủy Vũ hiểu bây giờ mình phải nhanh chóng chạy trốn nhưng hai chân nhũn ra khiến nàng không có sức lực để chạy.

Mình sắp chết? Cứ thế này mà chết ở đây?

Không! Nàng không cam tâm, nàng không thể cứ như vậy mà chết!

Phút chốc một bóng người nhanh nhẹn chắn trước mặt Dịch Thủy Vũ kèm theo tiếng hét: “Thủy phá.” Nháy mắt khối hồ hỏa đã bị diệt.

Ngẩng đầu lên, tim nàng đập mạnh và loạn nhịp nhìn người trước mặt mình. Dịch Thủy Phong, muội muội của nàng, cũng là nữ nhân nàng oán hận nhất!

” Dịch Thủy Phong, ta không cảm ơn người đã tới cứu đâu!” Nàng cãi bướng. Bất kỳ ai tới cứu nàng cũng được, vì sao tạo hóa cứ muốn đó là người nàng ghét nhất?

” Ta biết.” Khuôn mặt thanh tú hơi ngoảnh lại, Dịch Thủy Phong nở nụ cười nhợt nhạt với Dịch Thủy Vũ, ” Người cứ xem như ta không muốn thấy có người chết trong nhà mình nên mới ra tay là được rồi.”

” Người...”

Không để ý tới tỷ tỷ ở phía sau, Dịch Thủy Phong nhìn một người một yêu trong tiền sảnh: ” Phân Huyền, buông biểu ca ra.” Vừa rồi nếu như nàng không nghe thấy tiếng hét của Thủy Vũ, vậy chẳng phải Phân Huyền đã giết hai người này?

” Không được.” Hấn cự tuyệt.

” Nguyên nhân?”

” Chỉ cần hấn chết thì nàng sẽ không đi tự sát nữa.” Phân Huyền tà tà liếc Trác An Nhai đồng thời tay kia thì giơ lên, một vòng tròn hồ hỏa màu bạc vây quanh hai người khiến người bên ngoài không thể bước vào bên trong.

Dịch Thủy Phong mấp máy môi : ” Vừa rồi người đã nghe ta và biểu ca nói chuyện?”

Hấn không đáp, chỉ nói: ” Nàng quên rằng nàng đã từng nói với ta những gì sao? Nàng nói nàng sẽ không đồng ý chuyện đi trừ yêu.”

Lúc trước đã nói như vậy nhưng mà hiện tại...” Ta đổi ý, chuyện đi trừ yêu là ta tự nguyện, không liên quan gì đến biểu ca cả.”

” Thật không?” Hấn tăng thêm lực trên tay.

” Á...” Sắc mặt Trác An Nhai càng thống khổ.

” Phân Huyền!” Dịch Thủy Phong hét lên. Nhanh chóng làm một ấn trát trên tay đồng thời tung hai phù chú diệt một vòng ngăn hồ hỏa.

Nhìn thấy hồ hỏa của bản thân bị diệt, sắc mặt Phân Huyền trở nên âm trầm : ” Nàng nhất định phải cứu hấn?”

” Người không giết hấn thì ta không cần phải cứu.” Nàng lấy phù chú ngũ trường từ trong áo ra, xuất thông điệp cuối cho hấn : ” Thả biểu ca ra.”

” Nàng đang ra lệnh cho ta?” Nheo mắt lại hấn hung hăng nhìn chăm chăm nàng.

” Xem như là vậy.” Nàng cho hấn câu trả lời. Nàng không muốn nhìn thấy Phân Huyền làm hại biểu ca, cho dù trước đây biểu ca đã phụ bạc nàng, phản bội nàng. Nhưng mà...y vẫn là biểu ca luôn lo lắng cho nàng như trước.

” Nếu như ta vẫn khẳng khái muốn giết hấn thì sao?”

Dịch Thủy Phong trầm mặc. Nếu Phân Huyền thực sự giết biểu ca vậy nàng sẽ ra sao? Tha thứ cho Phân Huyền? Hay là giết hấn?

Không! Cái nào nàng cũng không làm được: ” Ta sẽ không để cho người có cơ hội này.” Dịch Thủy Phong nói, đồng thời thả phù chú ngũ trường trong tay ra, miệng niệm thần chú, phù chú bỗng chốc biến ảo thành năm sợi dây thừng tỏa ánh sáng vàng chói chập Phấn Huyền.

Mà Trác An Nhai vì mất đi sự chế ngự nên ngã trên mặt đất.

” Thủy Vũ đưa biểu ca đến nơi an toàn đi.” Dịch Thủy Phong vừa duy trì ảnh hưởng của những sợi dây thừng vừa nói với người ở phía sau.

” Hả? À.” Dịch Thủy Vũ lúc này mới phục hồi tinh thần, vội vàng chạy tới bên cạnh Trác An Nhai, dùng toàn bộ sức lực kéo hấn trốn trong góc.

Không để ý tới Trác Nhan Ai đã tìm được đường sống từ trong tay hấn, Phân Huyền chỉ âm trầm nhìn Dịch Thủy Phong: ” Đây chính là sự hồi đáp của nàng? Vì một nam nhân vô dụng nàng lại đối xử với ta như thế.”

” Ta...” Đối với sự giận dữ lạnh lùng của hấn nàng không có lời giải thích hoàn mỹ nào cả.

” Tốt lắm, hóa ra trong lòng nàng ta chẳng có vị trí gì cả.” Đôi đồng tử màu vàng bỗng nhiên trợn to, một dòng khí lưu từ trên người hấn trào ra, tóc bạc lay động, ngay cả quần áo trên người hấn cũng bay phăng phật.

Xoạt xoạt!

Năm sợi dây thừng đột nhiên đứt đoạn, rơi tán loạn trên mặt đất, biến thành từng phiến phù chú vỡ vụn.

Ngân hồ hỏa bao bọc quanh thân hấn tầng tầng lớp lớp đồng thời cũng nâng sức nóng trong tiền sảnh.

Không được, khóe mắt Dịch Thủy Phong liếc về phía hai người trong góc. Nếu như cứ tiếp tục thế này thì Thủy Vũ và biểu ca sẽ chịu không nổi sức nóng. Còn nàng vì có linh lực hệ thể nên không có vấn đề gì lớn.

Nhưng mà...muốn tiêu diệt hồ hỏa này bất luận dùng cách gì cũng sẽ làm Phân Huyền bị thương.

Tiếng rên rỉ không ngừng truyền vào tai nàng, Dịch Thủy Phong nhắm chặt hai mắt sau đó quyết đoán cắn nát hai ngón giữa của mình, vẽ một đồ hình trên mặt đất.

Một dòng linh lực biến ảo thành dòng nước theo đồ hình bằng máu dâng lên, hơn nữa còn hướng tới ngân hồ hỏa quanh thân Phân Huyền mà tiến.

Nước và lửa gặp nhau giữa không trung khiến cho những cột gỗ trong sảnh mơ hồ rung lắc dữ dội.

Đôi đồng tử vàng ấy trừng đôi mắt đen, trong mắt hấn toát ra sự ngạc nhiên không thể nào dám tin. Pháp thuật này...thuật trừ yêu này dùng hệ thủy tới dập tắt hệ lửa, nếu như hấn thật sự chỉ là một hồ yêu ngàn năm thì đã chết dưới pháp thuật này rồi.

” Nàng... Nàng vì hấn mà muốn ta chết?” Giọng nói tĩnh lặng lạnh như băng, xuyên qua nước lửa ánh sáng truyền vào tai Dịch Thủy Phong.

Răng ngà cắn môi dưới, nàng không nói gì. Chết, không, nàng sẽ không để Phân Huyền chết, nhưng...nếu hiện tại không dùng pháp thuật này thì không có cách nào có thể cứu Thủy Vũ và biểu ca.

Sự im lặng của nàng khiến ánh mắt hắn nhìn nàng càng lúc càng lạnh.

Lực đạo trong tay đột nhiên biến hóa, cùng với một tiếng vang lớn cả người Dịch Thủy Phong bay về phía vách tường, sau khi va chạm mạnh vào tường lại ngã trên mặt đất.

Đau!

Nàng nhăn nhó mày, cười khổ một tiếng, chặt vật bò dậy nhìn Phân Huyền vẫn đứng tại chỗ như trước.

Nàng thua rồi? Thua Phân Huyền rồi sao?

Môi mỏng mím thành một đường thẳng tắp, Phân Huyền bước một mạch đến trước mặt Dịch Thủy Phong. Đôi đồng tử vàng ấy liếc nàng một cái rồi lướt qua nàng, bước ra khỏi tiền sảnh.

"Phân Huyền!" Nàng kêu lên, "Người muốn đi đâu?"

Bước chân của hắn dừng một chút rồi không đáp gì, tiếp tục bỏ đi.

Hắn...thật sự hắn sắp rời bỏ nàng? Dịch Thủy Phong nhìn bóng hình càng lúc càng khuất xa ấy. Hiện tại hắn đã mạnh hơn nàng cho nên nàng không có cách nào giữ hắn lại, đây là yêu ma duy nhất mà nàng muốn.

Nàng cũng đã từng nói rằng chỉ cần hắn mạnh hơn nàng vậy thì hắn có thể tùy ý rời bỏ nàng.

Cho nên...nàng không việc gì phải đau khổ cả, có điều...có điều...vì sao mặt nàng lại ướt, đó là vì cái gì?

"Tiểu thư, người thực muốn đi à?" Nhìn bọc quần áo giản đơn trên vai chủ tử, Tiểu Lan lưu luyến mãi không rời, còn Tiểu Mai đứng bên cạnh này giờ vẫn không lên tiếng có điều hốc mắt đã hơi ướt, có thể hiểu nàng cũng không nỡ.

"Đúng vậy." Dịch Thủy Phong gật đầu, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hai tỳ nữ: "Ta đi mấy ngày, các người phải coi sóc nhà cửa cẩn thận biết chưa."

"Vậy tiểu thư sẽ đi bao lâu?" Tiểu Lan hỏi.

Nàng nói đại vài chữ: "Có khả năng sẽ là nửa năm."

"Sao lại lâu thế?" Tiểu Mai thỉnh linh lên tiếng hỏi, "Tiểu thư, có phải yêu ma đó rất lợi hại không?"

Quay mắt về phía hai tỳ nữ tình như tỷ muội đang dò hỏi, Dịch Thủy Phong lắc lắc đầu: "Cũng không có lợi hại gì lắm, chỉ là trốn tránh giới thôi." Nàng nói dối, bởi vì nàng không thể nói với họ có khả năng nàng sẽ không bao giờ trở về nữa.

Yêu ma bốn nghìn năm tu hành không phải dễ dàng trừ khử, ví dụ như nàng may mắn thành công thì...nàng còn mạng để sống trở về không? Suy đoán lạc quan nhất cũng chỉ là đồng quy vu tận mà thôi.

Cứ xem như lần này là lần cuối cùng nàng làm việc vì Dịch gia, sau đó sẽ đem mạng sống này trả lại cho Dịch gia.

"Thật sao?" Hai tỳ nữ hoài nghi hỏi lại.

"Có cần ta chỉ tay lên trời thề không?" Dịch Thủy Phong trêu ghẹo.

"Vậy..." Tiểu Mai hơi ấp úng, "Tiểu thư phải cam đoan người nhất định sẽ bình an trở về."

Cam đoan? Nàng hơi sững sờ.

Tiểu Mai và Tiểu Lan nhìn nàng bằng ánh mắt tràn đầy hi vọng.

23. Chương 24

Hắng giọng, Dịch Thủy Phong ra vẻ dịu dàng cười cười nói: "Được, ta cam đoan." Lời nói dối có ý tốt đôi lúc cũng phải dùng.

Trần an được hai người xong nàng bắt đầu chuyến hành trình của mình.

Ở phía xa xa, hai bóng người một ột thấp đang đứng nhìn. Trác An Nhai nhìn bóng người càng lúc càng đi xa, mặt không biểu tình nhìn Dịch Thủy Vũ bên cạnh: " Đây là kết quả mà muội muốn đúng không?"

" Ta..." Dịch Thủy Vũ cắn môi.

" Muội có biết không, Thủy Phong đi chuyến này vốn không có cơ hội sống trở về!" Còn hấn có đau lòng thì cũng không thể ra tay ngăn cản.

" Biểu ca." Nàng hơi hốt hoảng, trong trí nhớ của nàng từ trước đến giờ hấn chưa từng dùng dùng khuôn mặt lúc này nhìn nàng, phảng phất như hấn đã hết hy vọng với nàng vậy, " Muội cũng chỉ muốn tốt cho chuyện chung thân của chúng ta...chuyện chung thân..."

Hấn dùng ngón tay chặn môi nàng lại: " Thủy Vũ, đừng nói nữa." Lời nói mang đầy sự thống khổ.

Nàng ngẩn ngơ nhìn người đàn ông duy nhất của mình, đôi mắt xinh đẹp bị che phủ bởi một tầng hơi nước.

Trác An Nhai nhẹ nhàng rút tay về, dùng chất giọng khàn khàn nói: " Huynh sẽ lấy muội nhưng...chỉ là lấy muội mà thôi." Tình yêu hấn dành cho nàng đã bị giết chết bởi hành vi của nàng. Nếu như...Thủy Vũ không tới đây, nếu như...Thủy Vũ không nói những lời đó với Thủy Phong thì có lẽ mọi việc sẽ khác đi đúng không?

Nước mắt lặng lẽ rơi trên mặt Dịch Thủy Vũ. Trong nháy mắt nàng đã hiểu, người biểu ca luôn yêu quý nàng, chịu đựng nàng đã biến mất rồi. Ngay lúc Thủy Phong đồng ý đi trừ yêu đã biến mất rồi.

Thanh sơn lục thủy, phong cảnh hùng vĩ loi cuốn con người. Có điều đối lập với phong cảnh tuyệt đẹp nơi đây là tiếng khóc thét thê lương đang vang vọng khắp nơi.

" Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!" Tiếng thét vang vọng bên tai.

" Oa, hét to quá ta." Xoa xoa lỗ tai bị tra tấn, Dịch Thủy Phong nhìn về phía yêu ma bị đánh hiện hình phía trước —— một con sói xám. " Đừng... Đừng giết ta!" Sói yêu lão đảo đuôi bốn chân cố sức đứng dậy, tuy đã hiện nguyên hình nhưng vẫn còn sức nói chuyện.

" Chính ngươi muốn ăn ta mà đúng không?" Dịch Thủy Phong nhẹ nâng đuôi mắt tràn ngập ý cười nói, " Nếu ta không giết ngươi thì ta sẽ mất mạng."

" Không phải, không phải!" Sói yêu vội vàng nói, " Ta...ta không ăn ngươi." Nếu sớm biết đối phương là một Pháp sư trừ yêu lợi hại thế này, có cho vàng hấn cũng không dám có ý nghĩ kia. Hiện tại chỉ hi vọng đối phương có thể hạ thủ lưu tình, tha mạng cho hấn.

" Vậy ngươi đã ăn bao nhiêu người rồi?" Giọng nói trong trẻo chậm chậm vang lên.

" Ai?" Sói yêu ngẩn người.

" Sao, khó trả lời quá à?"

Sói yêu lắc đầu: " Ngươi là người đầu tiên hỏi ta câu này."

" Vậy ngươi định trả lời sao?"

Sói yêu trầm mặc một lát, " Ngươi là người đầu tiên nhưng lại không thành công." Hấn nói. Bởi vì từ cơ thể nàng tỏa ra mùi thơm khó cưỡng nên hấn mới có ý nghĩ tấn công.

" Thật không?" Nàng cười cười, cười tươi như hoa, " Vậy thì ngươi đi đi."

Sói yêu kinh ngạc, " Ngươi muốn thả cho ta đi?"

" Đúng vậy!"

" Chỉ vì ta vừa mới nói chưa từng ăn con người?"

" Ừ."

" Chẳng lẽ ngươi không sợ ta sẽ lừa ngươi à?" Sao lại có một Pháp sư trừ yêu như thế này nhỉ?

” Ta tin ánh mắt của ngươi, đó không phải ánh mắt giả dối.” Dịch Thủy Phong nói một cách chân thật, ” Có điều nếu sau này ngươi ăn con người thì cho dù chân trời góc biển ta cũng sẽ tìm giết ngươi.”

” Ta...chắc sẽ vào rừng sâu.” Sói yêu cam đoan, xoay người định rời đi.

” Đợi một lát...” Nàng gọi hắn lại, ” Ngươi biết Cường Nguyệt và Sở Trần hiện tại ở đâu không?”

” Ngươi muốn tìm Cường Nguyệt và Sở Trần?” Sói yêu nghiêng người hỏi đạo.

” Đúng vậy.”

” Vậy thì tốt nhất ngươi nên từ bỏ ý nghĩ đó đi, ngươi thật sự rất mạnh nhưng Cường Nguyệt và Sở Trần, bọn họ đã không còn có thể để nhân loại tiêu diệt nữa rồi.”

” Nếu như ta nhất định phải biết thì sao?”

Sói yêu thở dài một hơi, ” Ta chỉ biết Cường Nguyệt ở gần phía đông động Nguyệt Liệu.”

” Vậy còn Phân Huyễn thì sao? Ngươi có biết Phân Huyễn ở đâu không?”

” Phân Huyễn?” Sói yêu cố nhớ, ” Ta chưa từng nghe tới tên này, nó cũng là yêu ma à?”

Dịch Thủy Phong lắc đầu: ” Không có gì, ngươi đi đi.”

Nhìn Sói yêu đã đi khỏi tầm mắt, nàng lùi về sau mấy bước, dựa vào một thân cây thở phò.

Nàng rời Phương Châu thành đã một tháng, không ngừng nghe ngóng tin tức của Cường Nguyệt và Sở Trần. Đáng tiếc, Cường Nguyệt cùng Sở Trần không thấy mà không ít yêu ma khác không có việc gì lại xuất hiện trước mặt nàng.

Chắc là linh lực từ thân thể mình hấp dẫn yêu ma. Cười khổ một tiếng, Dịch Thủy Phong mở bọc hành lý ra, ăn một ít lương khô.

Phân Huyễn, hiện tại hắn...có khỏe không?

Nói cũng kỳ quái, một tháng này người nàng nghĩ đến nhiều nhất là hắn. Nghĩ đến lúc trước sinh hoạt cùng hắn, nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng của hắn lúc bỏ đi.

Sau cùng thì nàng vẫn không thể nào giữ hắn lại. Có lẽ Pháp sư trừ yêu và yêu ma chú định đã không thể ở cùng nhau.

Nuốt lương khô trong miệng, nàng nhắm mắt lại, thì thào: ” Nếu như có thể ta hi vọng trước khi chết ta có thể gặp lại ngươi, Phân Huyễn!”

Bởi vì hắn là yêu ma duy nhất mà nàng muốn có, hắn là giấc mộng ban đầu của nàng...

Trên dốc núi đen tối cao ngất mọi âm thanh đều im bật.

Thân thể cao lớn đứng trên đỉnh dốc núi đen, rõ ràng bốn phía có gió nhưng quần áo và tóc hắn lại không lay động.

” Cuối cùng cũng gặp lại ngài.” Một bóng người khác quỳ trước mặt hắn, trong giọng nói cung kính có sự vui mừng.

” Sở Trần.” Hắn gọi kẻ quỳ bên cạnh, ” Gần đây ngươi có gặp Pháp sư trừ yêu nào không?”

” Pháp sư trừ yêu?” Sở Trần sững sốt, gần đây hắn có gặp vài Pháp sư trừ yêu nhưng không biết người đối phương nói tới là ai.

” Một thiếu nữ mười sáu tuổi, cao trung bình, khuôn mặt thanh lệ, tuy thường cười nhạt nhưng lại không làm người khác thấy vui.”

” Cái này...” Sở Trần thoáng do dự, hắn không ngờ lâu ngày gặp lại thủ lĩnh lại hỏi vấn đề này, ” Thời gian này thuộc hạ không gặp Pháp sư trừ yêu nào như vậy cả.” Tuy trong lòng nghi ngờ nhưng Sở Trần vẫn thành thật trả lời.

” Vậy à?” Thủ lĩnh hơi trầm ngâm, ” Nếu nàng không tới chỗ người thì chắc hẳn đã đi tìm Cường Nguyệt rồi.”

Mà hẳn lại ngày ngày quên không được nàng.

Cho dù bỏ đi nhưng cũng không muốn nàng chết trong tay người khác.

Động Nguyệt Liệu, một chỗ ma khí cực thịnh, Cường Nguyệt sẽ ở chỗ này, theo tình lý thì hẳn có ở đây.

Ngẩng đầu nhìn mây mù ở phía xa xa, Dịch Thủy Phong vò quần áo, tiếp tục bước về phía trước. Đợi lát nữa nàng có thể nhìn thấy Cường Nguyệt, còn sau đó nàng sẽ chào đón vận mệnh nào đây?

Xác suất để nàng sống sót là bao nhiêu nhỉ?

Dịch Thủy Phong ơi là Dịch Thủy Phong, nàng vì dòng họ có thể trả giá tất cả trừ tính mạng ra.

Còn bây giờ ngay cả tính mạng của bản thân cũng sắp không còn phụ thuộc vào nàng nữa.

Gió thổi âm u, thổi đến khiến người ta phát lạnh. Ánh sáng ở phía trước càng ngày càng mờ.

Móc viên dạ minh châu từ trong túi ra, Dịch Thủy Phong nhìn hoàn cảnh xung quanh, nước bùn trải rộng, rễ cây chằng chịt với cành lá giống như một tầng bảo vệ, bảo vệ động Nguyệt Liệu.

Phút chốc, có vài bóng người nhanh chóng tiếp cận nàng. Sau một lát, năm yêu ma đứng cách nàng năm thước, bộ dáng đề phòng.

Năm yêu ma này tên tu vi thấp kém nhất cũng có một ngàn năm tu hành, tu vi cao là hai nghìn năm trăm năm.

Ta tới chỉ muốn gặp Cường Nguyệt một lần.” Hắng giọng, Dịch Thủy Phong phá vỡ sự yên tĩnh.

” Người là Pháp sư trừ yêu?” Yêu ma cầm đầu hỏi.

” Đúng vậy.” Nàng gật đầu.

” Không biết tự lượng sức mình.” Một yêu ma khác hừ một tiếng khinh thường, sao lại có cái loại Pháp sư ngu ngốc dám mộng tưởng chứng minh thực lực của bản thân bằng cách trừ khử Cường Nguyệt.

” Ta cũng thấy như vậy.” Dịch Thủy Phong gật đầu đồng tình, gương mặt tỏ sự thản nhiên không quan tâm.

24. Chương 25

Phản ứng này của nàng khiến năm yêu ma kia ngạc nhiên, ” Người thật sự muốn gặp Cường Nguyệt?”

” Ừ.”

” Vậy người phải qua cửa của chúng ta trước đã!” Năm yêu ma thoáng chốc đã vây quanh Dịch Thủy Phong. Linh lực phát ra từ cơ thể của Pháp sư trừ yêu giống như miếng mồi ngon hấp dẫn bọn chúng.

Cười khở một tiếng, Dịch Thủy Phong bắn viên dạ minh châu trong tay về phía một thân cây, viên bạch trân châu bám vào mặt ngoài của thân cây. Cùng lúc đó, tay kia của nàng nhanh chóng rút ra một nắm phù chú bắn ra xung quanh theo phương vị Ngũ Hành.

” Đen rồi, nàng ta đang bày trận!” Một yêu ma kinh hô, phi vài ngọn đao về phía Dịch Thủy Phong.

Dịch Thủy Phong nhanh chóng dùng hai tay bày trận tạo nên một tấm màn bảo vệ trong suốt quanh thân thể, đồng thời khiến phù chú ở vị trí Ngũ Hành hợp thành một luồng ánh sáng ngũ sắc rực rỡ.

“...” Miệng Dịch Thủy Phong thì thảo niệm chú khởi động trận pháp.

Bên phía năm yêu ma, bọn chúng dựa vào thể mạnh của từng người để chống cự. Tu vi của của ba kẻ trong số chúng chỉ có thể phòng ngự, hai tên còn lại là yêu ma có tu vi hơn nghìn năm thì đang chờ cơ hội tiến hành phản kích.

Tuy tấm màn bảo vệ quanh thân nàng có thể khếch trương khả năng phòng ngự vô cùng lớn nhưng bất luận cái gì, có lợi thì tất có hại. Một khi vượt qua thời gian khống chế, lúc bức tường trong suốt biến mất đồng nghĩa với việc linh lực của nàng hóa thành số không, mãi ba ngày sau mới có thể hồi phục.

Xem ra nàng nhất định phải giải quyết năm tên yêu ma kia trước khi đến giới hạn, sau đó tìm một chỗ ẩn máu ba ngày rồi mới có thể tiếp tục tìm kiếm Cường Nguyệt.

“Á!” Tiếng hét thảm thiết vang lên, tên yêu ma yếu nhất trong bọn chống cự không lại công kích, bị luồng ánh sáng ngũ sắc bao trùm, chìm dần vào vũng bùn trên mặt đất rồi chậm rãi bị nó lấp đi.

Bốn tên còn lại vô cùng lo lắng, gương mặt Dịch Thủy Phong vẫn duy trì nụ cười nhợt nhạt như cũ, sự khác biệt duy nhất là mồ hôi bắt đầu xuất hiện trên trán nàng.

Cố gắng quá sức rồi! Một lúc đối phó với cả năm yêu ma thì thật là...Thủy Phong hít mạnh một hơi, gia tăng thêm linh lực.

Luồng ánh sáng ngũ sắc càng lúc càng thịnh, tấm màn trong suốt cũng không ngừng chống cự lại công kích.

“Á! Á!” Lại là hai tiếng hét thảm, hai tên yêu ma khác cũng liên tiếp bị luồng ánh sáng ngũ sắc trói chặt, chậm rãi chìm vào vũng bùn sâu ấy.

Hai yêu ma còn sót lại càng thêm lo lắng. Liên tiếp công kích nàng.

Dường như...giới hạn của bức tường bảo vệ đã đến.

Một giọt mồ hôi rơi khỏi trán Thủy Phong. Bức tường trong suốt càng lúc càng nhạt dần.

Choang! Choang!

Hai đạo công kích xuyên qua bức tường bảo vệ đánh thẳng vào người Thủy Phong. Máu không ngừng chảy ra từ bả vai nàng.

” Các người...cũng lợi hại đấy.” Miễn cưỡng mỉm cười, Dịch Thủy Phong dùng tay thấm đầy máu tươi của mình tạo kết giới, miệng thì thầm: ” Trời diệt đất, ta làm ta chịu, diệt!”

Máu từ lòng bàn tay nàng tại lúc câu thần chú ngừng lập tức xuyên qua bức tường thủy tinh đánh trúng hai yêu ma.

Hai tên yêu ma còn lại ngã xuống đất, hấp hối, không còn năng lực phản kích, bức tường trong suốt quanh nàng cũng dần mất đi. Một trường ác đấu hình như đã kết thúc.

Dịch Thủy Phong lui lại mấy bước, vô lực dựa vào một thân cây. Có lẽ nàng nghĩ quá đơn giản. Bên cạnh Cường Nguyệt làm gì có chuyện chỉ có vài ba thủ hạ cơ chứ! Nếu mỗi lần đụng độ đều ác đấu như hôm nay, sợ rằng chưa tìm thấy Cường Nguyệt thì nàng đã mất mạng.

Bây giờ việc cần làm là tìm một chỗ an toàn ẩn náu qua ba ngày mất linh lực.

Hai tên yêu ma quỳ rạp trên mặt đất, khó hiểu nhìn nàng vì sao không giết bọn chúng. Chỉ trong lòng Thủy Phong hiểu rõ, bây giờ nàng không còn linh lực, căn bản không thể giết bọn họ.

Đột nhiên, trong không khí truyền đến cảm giác áp bức của yêu lực. Thủy Phong chưa kịp phục hồi tinh thần thì một yêu ma mặc hồng y đã đứng trước mặt nàng.

” Một mình diệt năm, không đơn giản.” Nở nụ cười rực rỡ, yêu ma kia nói.

Khí tức này...quá mạnh, nàng lại không thể nhìn nguyên hình của hắn. Dịch Thủy Phong kinh ngạc nhìn, lập tức nhận ra yêu ma trước mắt này chỉ sợ là kẻ nàng đang muốn tìm.

” Người là Cường Nguyệt?” Nàng trấn định hỏi.

” Đã đoán đúng.” Đối phương hài lòng gật đầu.

Nàng cười khổ, hoảng hốt cúi đầu, ” Vậy xem ra hôm nay ta không may rồi.” Nàng đã từng tưởng tượng rất nhiều hoàn cảnh gặp nhau lại không ngờ rằng hôm nay sẽ gặp hắn trong hoàn cảnh này.

Lại gặp hắn lúc toàn thân không còn một chút linh lực.

” Ngươi là một Pháp sư trừ yêu rất khá.” Cường Nguyệt tán dương, trận đánh vừa rồi hẳn đã kịp thấy phần sau, ” Có điều, ngay cả khi ngươi không mất hết linh lực cũng không phải là đối thủ của ta.”

” Ta biết.” Nàng khẽ gật đầu, buông lỏng thân thể ngồi xuống, ” Ngươi muốn ăn ta?”

” Máu của ngươi rất thơm, đối với yêu ma mà nói thì đó là lực chọn không tồi.” Cường Nguyệt hơi khom nửa thân mình, nhìn Thủy Phong như nhìn một món ăn ngon.

Nàng hơi mở đôi mắt nhìn vết máu còn chưa khô hết trong lòng bàn tay. Dòng họ “Dịch” này vẫn còn, nàng có chết cũng không đáng sợ là bao.

Pháp sư trừ yêu và yêu ma trời sinh đã tương khắc. Đã có bao nhiêu yêu ma chết trong tay nàng? Từ bé nàng đã hiểu, tương lai một ngày nào đó nàng cũng sẽ chết trong tay yêu ma.

” Ngươi còn gì muốn nói không?” Xem ra tâm trạng Cường Nguyệt khá vui vẻ.

” Lời muốn nói...” Dịch Thủy Phong thì thào. Nếu như trước khi chết còn điều gì tiếc nuối đó chính là ——
” Thủ hạ của ngươi có hồ yêu không?”

” Hồ yêu, có.” Cường Nguyệt bắt đầu liếm máu trên vai Dịch Thủy Phong.

” Vậy, trong số bọn họ có ai tên Phân Huyễn không?”

” Phân Huyễn?” Về mặt vốn lơ đãng của Cường Nguyệt khi nghe đến hai từ này thoáng chốc khẩn trương, cái tên này...Trên đời này, kẻ biết đến cái tên này không vượt quá năm người...” Làm sao ngươi biết đến cái tên này?”

” Biết tên này thì có gì kỳ quái à?” Nàng nhợt nhạt cười, ” Hẳn đã từng là yêu ma của ta, một yêu ma thuộc sở hữu của ta, có điều đáng tiếc, ta không giữ hần lại.”

Giờ phút này sắc mặt của Cường Nguyệt trở nên cực kì khó coi, ” Ngươi đang nói bấy cái gì vậy, yêu ma sao lại có thể ở chung với Pháp sư trừ yêu, càng huống chi là...” Huống chi là danh tự vương giả lẫm liệt, cả Ma giới không thể xâm phạm!

” Huống chi là cái gì?”

” Phải...”

” Cường Nguyệt...” Giọng nói lười nhác mà lạnh lùng, trong trẻo vang lên trong rừng rậm yên tĩnh đáng sợ. Theo giọng nói một bóng người mơ hồ đi tới, ” Từ bao giờ ngươi lại nói nhảm với nhân loại thế kia?”

Giọng nói đều đều, mang theo sự lạnh lùng, tựa như xa lạ rồi lại khó nén cảm giác quen thuộc.

Hai bóng người chậm rãi bước về phía họ, bước phía trước là một nam tử anh tuấn phi phàm.

Toàn thân là trường sam trắng như tuyết, làm nổi bật làn da gần như trong suốt, mi như mực, môi như máu, mái tóc màu bạc được giữ lại bằng trâm lưu ly, đôi đồng tử màu vàng lộ ra ma tính khó nói lên lời.

Khuôn mặt này...Khuôn mặt này phải là...Dịch Thủy Phong chấn kinh nhìn khuôn mặt quen thuộc ấy. Nếu như Phân Huyễn đã lớn hơn thì dung nhan sẽ như người này.

Sự ngây ngô của thiếu niên đã biến mất chỉ còn lại sự trưởng thành lạnh lùng cùng vẻ đẹp quý phái.

” Phân Huyễn...” Nàng vô thức mở miệng thì thào, có phải là hắn không? Đó là Phân Huyễn ư? Nếu như vậy thì hẳn lại lớn thêm lên rồi? Không còn là cậu thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi mà là chàng thanh niên hai mươi tuổi ư?

Lạnh lùng liếc Dịch Thủy Phong một chốc rồi đối phương không nhìn nàng nữa mà đưa ánh mắt về phía Cường Nguyệt, ” Cường Nguyệt, đó là con em của ngươi?”

Tên yêu ma đó vốn tùy tiện, biếng nhác nhưng bây giờ thay đổi thành vẻ mặt cung kính, cơ thể nửa quỳ trên mặt đất, ” Tham kiến thủ lĩnh, nữ nhân này chỉ là một Pháp sư trừ yêu, linh lực của ả thì còn có chút giá trị.” Có điều với ánh mắt soi mói của thủ lĩnh thì loại nữ nhân này chẳng thể nào lọt vào mắt y được.

” Vậy à?” Hắn lạnh nhạt nói.

Sở Trần đứng phía sau ngược lại đang vô cùng kinh ngạc. Nữ nhân này...rất giống với Pháp sư trừ yêu mà trước đây thủ lĩnh từng miêu tả cho hắn hình dung, hay chính là nàng ta...

” Cường Nguyệt, người đã đánh bại nàng?” Sở Trần hỏi.

Đứng thẳng người lên, Cường Nguyệt hất cằm: ” Nếu là ta xuất thủ thì hiện tại nàng còn có khả năng sống à. Nhưng mà nàng ta có thể diệt năm thủ hạ của ta cũng xem như không đơn giản.” Trong số các Pháp sư trừ yêu rất ít người có khả năng này.

25. Chương 26

Khí tức của máu vờn quanh nơi này.

Dịch Thủy Phong bắt chập vết thương trên người, chỉ biết ngơ ngác nhìn nam tử trước mắt. Trực giác mách bảo nàng, yêu ma trước mắt chính là Phân Huyền, chính là...Phân Huyền đã từng ở bên cạnh nàng, tuy cao ngạo nhưng không lạnh lùng.

Còn bây giờ...cả người hắn tỏa ra khí tức băng lãnh khiến không ai dám đến gần, phẳng phất như đang xây một bức tường vô hình vậy.

” Mùi nồng quá.” Nhấn mày, nam tử lên tiếng.

” Hả?” Cường Nguyệt và Sở Trần đồng thời sững sốt, không hiểu ý của thủ lĩnh.

” Mùi máu nồng quá.” Hắn nói.

Cường Nguyệt nhanh chóng nói: ” Để thuộc hạ lập tức xử lý nữ nhân này.” Tuy rằng máu của nàng ta khá ngon nhưng nếu gây khó chịu cho thủ lĩnh thì chỉ đành bỏ qua hương vị này thôi.

Bất ngờ, Cường Nguyệt chưa kịp ra tay tạm biệt mỹ vị thì thủ lĩnh đã bước đến bên cạnh đối phương.

Nam tử nhìn Thủy Phong ngồi trên mặt đất: ” Người biết hiện tại chỉ cần ta động một ngón tay, người sẽ phải chết không còn nghi ngờ gì? ” Đúng thế, hiện tại hắn muốn giết nàng quả thực dễ như trở bàn tay.

” Ta biết.” Nàng hơi phỉ sức gật đầu. Lúc trước đánh nhau tiêu hao quá nhiều sức thể cho nên bây giờ nàng muốn nhắc một ngón tay cũng không có sức lực.

Hắn nhìn nàng chằm chằm lại không nhìn thấy một chút sợ hãi nào với cái chết từ ánh mắt nàng.

” Người có hối hận không?” Hắn hỏi, hỏi câu chỉ có hai người mới hiểu.

Hối hận? Ánh mắt Dịch Thủy Phong trở nên mờ lung. Nếu ngày đó nàng không dùng pháp thuật ngăn cản Phân Huyền, nếu ngày đó nàng cứ trơ mắt nhìn Thủy Vũ và biểu ca chết trước mặt mình thì nhất định nàng sẽ hối hận.

Cho nên nàng...” Ta không hối hận.” Nàng miễn cưỡng cười trả lời.

” Người...” Con người màu vàng đột nhiên trừng lớn, sự bình tĩnh, lạnh lùng vốn toát ra từ người hắn chợt trở nên lo lắng, ” Tốt lắm, đây chính là câu trả lời của người!” Người mà hắn ngày đêm nhớ mong, làm đảo lộn tất cả suy nghĩ của hắn, lại cho hắn câu trả lời nàng ta không hối hận.

Nàng khó khăn vùng tay lên muốn bắt được hắn vạt áo, ” Phân Huyền, là người phải không?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

” Là ta.” Mắt hắn nhìn chằm chằm miệng vết thương vẫn đang tiếp tục đổ máu của nàng còn bàn tay yên lặng nắm lấy cổ nàng.

Khóe miệng Dịch Thủy Phong nở nụ cười ngọt ngào. Cứ thế này mà đến với cái chết nhỉ. Vốn tưởng rằng nàng luôn bị trời cao vứt bỏ, không ngờ rằng bản thân hôm nay được quan tâm một ngày, ” Có nhớ ta đã từng nói, có thể chết trong tay của yêu quái mà mình thích cũng là một chuyện hạnh phúc? Phân Huyền, có thể nhìn thấy người thật là tốt.”

Hắn nhìn khuôn mặt vẫn không có biểu cảm của nàng. Tốt à? Nàng bảo gặp hắn, người sẽ lấy mạng nàng là tốt?

Phảng phất như trên thế giới này không có gì khiến nàng lưu luyến cả!

” Người muốn cứ thế này mà chết?” Hắn oán hận, lạnh giọng hỏi. Từ ngày đầu tiên quen nàng hắn đã không có cách nào không chế được nàng.

” Không sao cả.” Sống hay chết cũng chỉ là ở lại thế gian này vài năm mà thôi, ” Tuy...người đã mạnh hơn ta nhưng trong lòng ta, người vẫn yêu ma của ta, chỉ thuộc về ta mà thôi. Cho nên người có thể mạnh hơn ta thật là tốt...thật sự rất tốt, như vậy...ta mới không thể làm người bị thương, ngày hôm đó...không có làm người bị thương...thật là tốt...” Thì thảo xong, Dịch Thủy Phong chậm rãi khép hai mắt lại.

Mệt mỗi quá, thật sự quá mệt mỗi, do máu đã chảy nhiều quá? Muốn đi ngủ, cứ thế này mà ngủ bên cạnh Phân Huyền đi.

Sau đó... Vĩnh viễn vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.

Cứ như bây giờ, dùng cách hạnh phúc này để kết thúc cuộc đời không hạnh phúc của nàng đi.

Phân Huyền...những tháng năm dài đằng đẵng sau này hắn có nhớ tới nàng không nhỉ? Nếu như có thể nàng hi vọng hắn nhớ nàng. Cho dù chỉ là một góc trong trái tim hắn, nàng cũng hi vọng có sự tồn tại của mình.

Ngón tay thon dài chậm rãi rời cổ nàng, cánh tay hắn tiếp được thân thể nàng đang ngã xuống.

” Thủ lĩnh!” Cường Nguyệt và Sở Trần kêu lên.

” Chuyện của ta và nàng ấy không cần các người phải nhúng tay.” Nói xong một câu hắn cúi người, ôm lấy Dịch Thủy Phong.

Cùng với những ngọn ngân hồ hỏa cuộn cuộn nổi lên, Phân Huyền ôm Dịch Thủy Phong biến mất trước mặt Cường Nguyệt với Sở Trần.

” Chuyện này...chuyện này là thế nào?” Cường Nguyệt chớp mắt mấy cái, không dám tin hỏi lại.

Sở Trần nhún vai, ” Xem ra lúc thủ lĩnh ‘Thụ kiếp’ đã thu được kinh nghiệm không tầm thường.”

Cho nên thoát nhìn mới không giống với trước kia.

Tuy rằng lạnh lùng...nhưng đã có sự lưu luyến tồn tại.

Dung nhan thanh tú bây giờ đã tái nhợt. Do mất máu quá nhiều? Hay là đoạn đường này quá mệt nhọc?

Lẳng lẳng nhìn Dịch Thủy Phong đang nằm trên chiếc giường phủ nhung trắng, Phân Huyền lộ vẻ thương tiếc. Năm tháng dài đằng đẵng đã khiến hắn dần dần quên lãng ái tình, một lòng chỉ muốn nâng cao cảnh giới tu hành. Nhưng sự xuất hiện của nàng đã đánh rách toát tả trái tim băng giá của hắn, khiến hắn không biết phải làm sao, khiến hắn cứ như thế mê luyến.

” Phong Nhi, nàng muốn ta phải đối xử với nàng như thế nào đây?” Giọng nói lạnh lùng ấy đang hỏi nàng hay đang tự hỏi mình?

Đáng tiếc người đang ngủ say kia không thể đưa ra câu trả lời.

Nhẹ nhàng hạ tầm mắt, Phân Huyền cẩn thận đẩy quần áo của Thủy Phong ra, miệng vết thương nơi bả vai tuy đã được ép ngừng máu nhưng trên da thịt trắng nõn ấy vẫn còn lưu lại vết máu.

” Máu của nhân loại quả nhiên rất bẩn.” Hắn nói, sau đó chậm rãi cúi đầu, khẽ liếm vết máu trên vai nàng. Đối với hắn mà nói chỉ có máu của nàng là ngoại lệ, là dòng máu duy nhất hắn khát khao tiếp cận.

Dịch Thủy Phong mơ mơ màng màng ngủ say, dường như trong lúc ngủ có người dịu dàng chăm sóc nàng.

Là ai? Mái tóc màu bạc ấy...đôi mắt màu vàng ấy...

Bỗng nhiên mở mắt ra, theo bản năng nàng muốn ngồi dậy nhưng vì vết thương trên vai khiến nàng nhắm mi.

Đau!

Lấy ta đỡ bờ vai đang băng bó, nàng ngồi dậy.

Quần áo trên người đã được thay sang bộ khác, là bạch y của hần! Xem ra hần rất thích màu trắng bởi vì đập vào mắt nàng hiện tại có hơn phân nửa đều là màu trắng.

” Là người giúp ta đổi y phục?” Tuy rằng biết rõ vấn đề này có hỏi cũng như không nhưng Thủy Phong vẫn mở miệng hỏi Phân Huyền đang nhắm mắt ngồi thiền ở bên cạnh.

” Ừ.” Nhẹ nâng đuôi mắt, hần đáp lại một tiếng.

Khóe miệng nàng chợt nở nụ cười, ” Vì sao không giết ta?”

” Ta không thích bị máu của nhân loại dính vào người.” Hần tùy tiện nói lý do.

” Thật à?” Nàng nghiêng đầu, nhìn hần đánh giá, ” Hay là người vốn không muốn giết ta?”

Lời nói của nàng giống như ngòi nổ đốt ngọn lửa giận trong lòng hần lên, ” Vì sao ta lại không muốn giết người? Ta có quá nhiều lý do để giết người!” Hần đứng dậy, bước đến trước mặt nàng, nhìn nàng một cách dữ tợn, ” Người là người đầu tiên dám phản bội ta, dám bắt kính với ta, thậm chí người còn dám trả lời rằng người không hối hận. Quả thực ta có quá nhiều lý do giết người.”

” Vậy thì... tại sao người lại không giết?” Nàng lẳng lặng hỏi.

” Ta...” Hần đột nhiên cứng người, quay đầu đi một cách bối rối. Đứng trước mặt nàng, hần luôn giống như chất lỏng trong suốt vậy, không thể nào trốn tránh, ” Người thích nhìn thấu ta vậy à?” Nàng cúi đầu, đưa tay giữ chặt bàn tay của hần đang đặt phía bên phải nàng, ” Bàn tay đẹp quá, đây là bàn tay lúc trưởng thành của người?” Nàng đột ngột hỏi. Đồng thời giống như một đứa trẻ so sánh bàn tay của hai người ai to, ai nhỏ.

Phân Huyền mấp máy môi lại không rút tay về. Bàn tay nàng mềm mại, lạnh buốt khác hần với với bàn tay ấm áp của hần.

” Không hỏi vì sao ta lại biến thành thế này sao?” Hần hỏi.

Nàng chớp chớp đôi mắt phượng trả lời: ” Ta hỏi thì người có trả lời không?” Nàng nghĩ muốn nói hay không là tùy ý hần, nếu đó không phải chuyện nàng có thể biết vậy hà cớ gì nàng phải tìm hiểu.

Hần nâng tay lên, một ngọn hồ hỏa màu xanh trắng xuất hiện trong lòng bàn tay, ” Trước giờ người từng nhìn thấy hồ hỏa sắc xanh chưa?”

“... Không có.” Nàng kinh sợ lắc lắc đầu, tuy sớm biết hần không giống người thường nhưng vẫn không ngờ hần lại có được sắc hồ hỏa này, “Bạch thanh sắc” là cảnh giới cao nhất của hồ hỏa trong truyền thuyết.

Hơn nữa, không phải tất cả hồ yêu đều có thể tu luyện “Bạch thanh hồ hỏa”, theo lời đồn chỉ có chủng tộc hồ yêu cấm kỵ — Cửu vĩ hồ yêu mới có thể luyện “Bạch thanh hồ hỏa”. Mà thời gian...là muôn đời trở lên.

” Người...” Thân thể đột nhiên đông cứng, nàng nhìn hần, không dám tin đó là sự thật, ” Người là Cửu vĩ hồ?”

Hần cười nhạo một tiếng, ” Hóa ra người cũng nghe lời đồn về Cửu vĩ hồ.”

” Vậy người đã tu luyện bao nhiêu năm rồi?”

” Một vạn ba ngàn năm.” Hần đáp.

Năm tháng dài đằng đẳng...Dịch Thủy Phong hạ mi mắt che kín sự sốt của mình. Hóa ra hần sớm đã thắng nàng xa. Đứng trước mặt hần nàng yếu ớt như một con kiến.

” Vậy, người sở dĩ biến thành hài đồng là bởi vì “phản tu” à?” Nàng hỏi. Nàng từng đọc trong một quyển sách cổ, phàm là Cửu vĩ yêu hồ, sau khi tu hành đạt đỉnh sẽ có một kỳ “phản tu”, lúc này thân thể sẽ biến thành đứa trẻ còn yêu lực cũng sẽ trở nên yếu đi.

26. Chương 27

Đây có thể gọi là thiên kiếp của Cửu vĩ yêu hồ cũng là cơ hội trừ khử bọn họ của Pháp sư trừ yêu.

” Ừ.” Phân Huyền gật đầu, ” Có điều bây giờ kỳ phản tu đã qua.” Nói cách khác hẳn không còn điều gì e ngại cả.

Giấu sợ hãi trong lòng nàng ngẩng đầu, dùng ánh mắt háo hức nhìn hẳn, ” Hóa ra Cửu vĩ yêu hồ giống như người vậy.” Lúc còn sống nàng có thể nhìn thấy xem như đã may mắn rồi.

” Vì sao người không sợ hãi?” Sự nghi ngờ ẩn hiện trong mắt hẳn, dù là người hay yêu ma lúc biết hẳn là Cửu vĩ yêu hồ đều vô cùng sợ hãi nhưng trong mắt nàng không có điều đó.

” Bởi vì đối với ta mà nói người vẫn là Phân Huyền.” Nàng nhẹ nhàng trả lời, nâng tay vuốt nhẹ mái tóc của hẳn, đồng thời dựa người vào hẳn, ” Phân Huyền, người ấm quá.” Sự ấm áp ấy khiến người ta tham lam muốn nhiều hơn.

” Đó là bởi vì người quá lạnh.” Hẳn nói, vẫn không đẩy nàng ra mà rút chiếc chăn nhung trắng trên giường vây quanh người nàng.

” Ừ...” Nàng nhắm mắt lại, chun chun mũi, ” Rất giống cảnh ngày xưa.” Dù cho vẻ ngoài của hẳn thay đổi nhưng mùi hương mà nàng luôn nhớ mong vẫn làm cho nàng an tâm vô cùng.

Đôi hoàng mâu thâm sâu không thấy đáy, hẳn bế nàng nhẹ nhàng đặt lại giường, ” Đừng đi chọc Cường Nguyệt với Sở Trần nữa, bọn họ không phải người người có thể trừ khử đâu.”

Và hẳn cũng không muốn thấy nàng lại bị thương.

Trên đại điện rộng lớn có một bóng người cao lớn đang ngồi trầm tư trên ghế ngọc. (Chỗ này là ghế đá trong suốt như ngọc, mình tạm để vậy nhé mọi người

)

” Sở Trần.” Giọng nói lạnh lùng phát ra từ làn môi mỏng, bàn tay phải của Phân Huyền chống cằm, mắt nhìn chăm chăm một điểm trên mặt đất, ” Con người yêu đuối quá nhỉ!” Chỉ chạm nhẹ mà đã bị thương, không có nội đan để tự chữa trị chỉ có thể dựa vào ngoại vật tiến hành trị liệu.

” A?” Sở Trần đang quỳ trên sàn đá trước đại điện sững sờ.

” Pháp sư không có linh lực đều yếu ớt vậy à?” Phân Huyền thì thào, trong đầu hiện ra bóng người nhu nhược với khuôn mặt nhợt nhạt, lúc bệnh dường như lúc nào nàng cũng có thể tuột khỏi tay khiến hẳn hoảng hốt.

Tại sợ hẳn lại sợ hãi? Hẳn đang sợ điều gì? Hẳn đang sợ nàng chết? Hay là...

Môi Sở Trần giật giật, không biết nên hỏi đáp như thế nào.

” Quên đi.” Hẳn nói chuyện này với y làm gì, ” Con người lúc bệnh thường ăn gì?” Hẳn thay đổi chủ đề. Vì từ trước đến giờ hẳn chưa từng gặp vấn đề này cho nên nhất thời không biết nên làm thế nào.

” Hả?” Sở Trần lại sững sốt, ” Thủ lĩnh đang nói Pháp sư kia?”

” Thế còn con người nào khác à?” Vài sợi tóc buông lơ lửng trên gò má hẳn phát ra sự lạnh lùng.

Do dự một lúc, Sở Trần mở miệng nói: ” Cháo hoặc là hoa quả gì đó ạ.” So với thủ lĩnh thì mặt này hẳn có chút hiểu biết sơ.

” Hoa quả à...” Phân Huyền lầm bầm, hiện giờ linh lực của Phong Nhi đã mất hoàn toàn cho nên không thể hấp thụ nội đan của yêu ma, vì thế nội đan bổ máu này nọ của thụ yêu đều vô dụng.

Sở Trần chưa kịp phản ứng thì hình bóng Phân Huyền chợt lóe đã biến mất khỏi thạch điện.

” Thử...” Sở Trần ngẩng đầu ngơ ngác nhìn chiếc ghế ngọc trống không, ” Không phải Thử lĩnh đi...” Hắc nói không nên lời bởi vì ngay cả chính hắc cũng không dám tin điều này.

Y là vua của yêu giới lại có thể vì một con người bình thường mà đi hái hoa quả?

Không thể tin được!

Cảm giác âm áp này nàng đã từng có.

Giống như lúc nằm trong lòng mẫu thân vậy, có điều...hình như có gì đó hơi khác.

” Nương, vì sao con nhất định phải đi trừ yêu ạ?” Tiểu nữ hài hỏi mẫu thân xinh đẹp của nàng.

Vị phu nhân xinh đẹp vuốt nhẹ mái tóc của cô bé, nhỏ nhẹ nói: ” Bởi yêu ma đều thương tổn con người mà con lại có linh lực có thể trừ bọn chúng.”

” Chẳng lẽ không phải tất cả con người đều có linh lực sao ạ?”

” Không phải, người có inh lực rất ít...rất ít...” Tuy đau lòng vì con gái còn bé đã phải chịu nỗi khổ trừ yêu nhưng nàng không thể làm gì khác. Do nàng quá yếu đuối, ngay cả cô con gái duy nhất của mình cũng không thể bảo vệ khiến cô phải chịu nỗi khổ này.

Cô bé im lặng một hồi lâu, ” Nhưng con không thích giết yêu ma.” Mỗi lần máu tươi vung khắp nơi nàng vô cùng khó chịu, ” Chẳng lẽ không có yêu ma tốt nào sao mẫu thân?”

” Có lẽ có, có lẽ không. Có điều nếu con nhìn thấy loại yêu ma này thì nhất định phải trốn, tuyệt đối không được đối đầu với nó biết không.”

” Yêu ma như thế nào ạ?”

” Cửu vĩ yêu hồ. Lông toàn thân màu trắng sáng, có chín cái đuôi, xinh đẹp động lòng người. Nhưng cũng là yêu ma đáng sợ nhất bởi vì chưa từng có Pháp sư trừ yêu có thể giữ được mạng sống khi gặp nó.”

” Cửu vĩ yêu hồ? Vậy chắc xinh đẹp lắm nhỉ.” Cô bé thì thào, ánh mắt tràn đầy sự hiếu kỳ và khát khao, ” Nương, con ấy à, con muốn được sở hữu một yêu ma.” Cô bé nói giắc mọng của mình ầu ầu thân nghe.

” Hửm? Thế con muốn yêu ma như thế nào?”

” Khuyến yêu, một khuyến yêu trung thành...”

Mơ, lại nằm mơ, chỉ là giấc mơ này mang theo những hồi ức cũ.

Chậm rãi mở mắt ra, Dịch Thủy Phong nhìn khung cảnh màu trắng trước mắt. Lúc bé nương sẽ chẳng thể nào ngờ rằng nữ nhi của mình khi lớn thực sự sẽ gặp Cửu vĩ yêu hồ, nàng cũng không thể lường trước được bản thân thật sự sẽ gặp yêu ma trong truyền thuyết này.

Chợt một luồng yêu khí quen thuộc càng lúc càng đến gần, Dịch Thủy Phong thấy Phân Huyền bước vào phòng, tay bê một khay hoa quả.

” Cho ta?” Nàng hơi nghiêng đầu hỏi.

Phân Huyền không trả lời, chỉ đặt khay hoa quả đang bê lên bàn. Sau đó mặt không biểu tình bước đến bên giường, nắm lấy một bàn tay của nàng, dùng phương pháp sơ khai nhất – chậm rãi truyền yêu lực vào cơ thể nàng, trị vết thương do nàng chiến đấu để lại.

Vì hiện tại nàng là một người không có chút linh lực nào, không thể hấp thu bất kỳ loại nội đan nào nên chỉ có thể chữa thương bằng cách này.

Nàng bị động tiếp nhận yêu lực của hắc, đôi mắt chăm chú nhìn hắc, ” Thật ra người không cần giúp ta chữa thương đâu, hai ngày nữa linh lực của ta sẽ tự khắc khôi phục.” Nàng mở miệng nói.

” Không cần?” Hắc hừ lạnh một tiếng. Đúng vậy, hắc không cần phải cẩn thận, dè dặt khi đối xử với nàng. Đáng lý ra hắc nên giết chết con người đã từng mạo phạm mình nhưng sâu thẳm trong tim hắc lại không

nữ, không có cách nào làm ngơ khi nàng phiền muộn, thế này là thế nào nhỉ? ” Hai ngày sau khôi phục lại linh lực, người định thế nào?”

Nàng chớp chớp mắt, một lát sau mới trả lời: ” Không biết nữa.” Cho dù có lấy lại được linh lực thì nàng cũng không phải là đối thủ của Cường Nguyệt và Sở Trần. Nếu nhất định phải trừ hai yêu ma này nàng chỉ có thể chịu chết.

” Mạng của người là của ta cho nên người sống hay chết do ta quyết định.” Hắn nhìn chăm chăm nàng, bình tĩnh đáp.

Nàng giật mình sau đó mỉm cười, ” Người quan tâm tới mạng của ta à?” Chỉ một câu nói đơn giản lại chứa đựng vô số hàm ý.

Phân Huyền trầm mặc nửa buổi, rốt cục cũng phun ra hai chữ: ” Quan tâm.” Đúng vậy, bất luận dùng lý do gì để che giấu thì hắn cũng không thể tự thuyết phục bản thân. Hắn có thể tung hoành Ma giới lại không thể nào không quan tâm đến nữ tử này. Quan tâm, quan tâm quá nhiều. Quan tâm đến nhất cử nhất động của nàng, quan tâm tới từng lời nói cử chỉ của nàng, thậm chí quan tâm đến vị trí của bản thân trong lòng nàng, rốt cuộc thì hắn có vị trí gì trong lòng nàng.

Dịch Thủy Phong cười, nàng lặng lẽ cười. Là quan tâm à...không có ai quan tâm đến nàng, lại có một yêu ma quan tâm nàng, ” Nếu như người thực sự quan tâm vậy mạng của ta là của người.” Giọng nàng hơi mơ hồ.

” Đừng nghĩ đến chuyện trừ Cường Nguyệt và Sở Trần nữa. Người không giết được bọn hắn đâu.” Phân Huyền nói.

” Ừ.” Mạng của nàng hôm qua xem như đã trả cho nhà họ Dịch. Trải qua sống chết một lần là đủ rồi.

” Cũng không được nghĩ đến Trác An Nhai.” Hắn tiếp tục nói.

Nàng sửng sốt, ” Biểu ca?” Một người từ bé đã bước đi cùng nàng sao lại không nghĩ được chứ, ” Chuyện này sợ không được.” Nàng thật thà trả lời.

Hắn nhíu mày, ” Đến lúc này mà người vẫn không quên được hắn?” Trác An Nhai, ba chữ kia giống như cây gai cắm rễ trong lòng hắn khiến hắn buồn bực không thôi.

” Không phải quên không được mà là không muốn quên.” Nàng nói, ” Biểu ca là người thân của ta, từ bé đến giờ luôn ở bên. Con người trải qua năm tháng thì sẽ trưởng thành, chính vì có nhiều chuyện xảy ra mới có thể lớn. Cho nên ta không muốn quên biểu ca, càng không muốn quên đi những năm tháng đã qua của mình.”

Ánh mắt nàng quá trong sáng, trong sáng đến nỗi hắn không cách nào hoài nghi điều gì.

Rút tay về, Phân Huyền đứng lên, đưa lưng về phía Dịch Thủy Phong, ” Ta rất ích kỷ cho nên trước giờ không dễ dàng chấp nhận ai, vì vậy...một khi ta đã chấp nhận người thì chân trời góc biển, trên trời dưới đất người cũng đừng mong thoát khỏi ta, yêu ma suốt đời của người chỉ có thể là ta.”

Nói xong không chờ nàng trả lời đã đi một mạch ra khỏi phòng, để lại một Dịch Thủy Phong tim đập mạnh và loạn nhịp.

27. Chương 28

Yêu ma suốt đời à...Ánh mắt nàng rơi vào đĩa hoa quả trên bàn.

Phân Huyền chuẩn bị...chọn nàng?

Trong rừng sâu nơi những nhánh cây to che lấp ánh sáng mặt trời.

” Chuyện này thật là mấy ngàn năm cũng khó gặp à.” Tà tà dựa vào thân cây, Cường Nguyệt cảm thán. Đi theo thủ lĩnh cũng ngoài ngàn năm, đây là lần đầu tiên hắn thấy thủ lĩnh đối xử với nhân loại thế kia.

Sở Trần gật đầu đồng ý, ” Lúc ‘Thụ kiếp’ chắc đã xảy ra không ít chuyện.”

” Ngươi tò mò à?” Cường Nguyệt liếc mắt hỏi.

” Chẳng lẽ ngươi không tò mò?” Hấn hỏi ngược lại.

” Uhm, hiểu kỳ chứ.” Cường Nguyệt thán một mạch, hai tay đề lên gối sau đầu, ” Thật không ngờ cũng có cái gọi là cảm tình giữa yêu ma và con người.” Mấy ngày nay hấn có thể nhận ra sự lo lắng của thủ lĩnh dành cho nữ tử kia. Một con người bình thường mà có thể gây ảnh hưởng đến tình cảm của yêu vương khiến hấn thấy bội phục.

” Sinh mệnh của con người quá ngắn ngủi, còn yêu ma lại quá dài lâu.” Sở Trần lẩm bẩm, ” Theo ngươi có phải thủ lĩnh yêu Pháp sư này không?”

” Yêu?” Cường Nguyệt kinh ngạc hai mắt tròn trĩnh, ” Làm sao có chuyện đó!” Yêu vương sao có thể yêu con người, huống chi con người đó còn là một Pháp sư trừ yêu!

” Ta cũng cảm thấy không thể.” Sở Trần nhún nhún vai, ” Nhưng ngoài lý do đó ra thì ta không cách nào lý giải nổi hành vi của thủ lĩnh.” Không chỉ không giết con người đó, còn mang nàng ta về chỗ mình chữa thương, thậm chí còn tự mình hái hoa quả cho nữ tử kia.

Cường Nguyệt trầm mặc, cho dù thủ lĩnh yêu nữ tử kia thật thì hấn cũng không có quyền nói gì, có điều... ” Con người có thể thật lòng yêu chúng ta không?” Con người và yêu ma mến nhau, yêu nhau giống như là một chuyện cấm kỵ vậy.

” Không biết.” Sở Trần ngẩng đầu tìm kiếm ánh sáng mặt trời trên những ngọn cây cao, ” Có thể có, cũng có thể không. Không có ai biết, cũng không có yêu ma nào hiểu.”

” Yêu con người là một việc rất khổ cực nhỉ.” Cường Nguyệt thì thào, sau đó nhìn về phía Sở Trần, ” May mắn là ngươi với ta đều chưa từng yêu con người.”

”Đúng vậy, may mắn chúng ta chưa từng.”

Nhất là...lại đi yêu thiên địch của yêu ma — Pháp sư trừ yêu!

Hai ngày sau, linh lực của Dịch Thủy Phong đúng hạn khôi phục.

Vết thương trên người nàng do Phân Huyền rót yêu lực vào cơ thể nên cũng bắt đầu hồi phục, miệng vết thương khép lại dần.

Sau này nàng nên cư xử thế nào đây? Dịch Thủy Phong suy nghĩ ngơ ngẩn, chỉ có một điều nàng có thể xác định, đó là nàng không muốn xa Phân Huyền.

Một lần chia ly đã đủ rồi. Cảm giác nuối tiếc ấy nàng không muốn trải nghiệm nữa.

Chợt một bóng người áo hồng lướt đến trước mặt nàng, Dịch Thủy Phong tập trung nhìn kỹ, là Cường Nguyệt.

” Ngươi tìm ta?” Nàng nhìn về mặt bí hiểm của Cường Nguyệt hỏi.

Một cái nháy mắt xuất hiện trên khuôn mặt chữ điền của hấn sau đó chuyển thành nụ cười vô hại, ” Đúng vậy, ta tới đây để tìm ngươi.” Cường Nguyệt gật đầu trả lời.

” Vậy ngươi tìm ta có chuyện gì?” Nàng hỏi lại.

Hấn không trả lời mà hỏi: ” Linh lực của ngươi hình như đã khôi phục.”

” Uhm.”

” Có còn muốn tiếp tục trừ yêu không?”

” Nếu như ta quyết định tiếp tục trừ khử ngươi, ngươi sẽ làm gì?” Dịch Thủy Phong hỏi.

” Chuyện này...” Hấn suy nghĩ một lát rồi nói, ” Đương nhiên ta sẽ không để ngươi thu phục, nhưng ngươi là người của thủ lĩnh nên ta cũng không thể giết ngươi, ngươi nói xem có phải chuyện này rất rắc rối không?” Cuối cùng hấn hỏi nàng một cách khiêu khích.

” Ừ nhỉ.” Dịch Thủy Phong mỉm cười nhợt nhạt, ” Cường Nguyệt, ngươi theo Phân Huyền bao lâu rồi?”

” Hai ngàn năm.”

Hai ngàn năm...lâu nhỉ. Nàng ngửa đầu nhìn trời, ” Vì sao ngươi lại đi theo Phân Huyền, chỉ vì hấn mạnh à?”

” Vì sao?” Cường Nguyệt sững sốt, lập tức cười nói, ” Vấn đề này thật ra ta chưa từng nghĩ tới. Có lẽ do thủ lĩnh mạnh bởi yêu ma vốn coi trọng sức mạnh mà.” Sức mạnh của thủ lĩnh hơn bốn nghìn năm nay hấn đã tận mắt chứng kiến không có yêu ma nào có thể vượt qua được.

” Cũng đúng.” Nàng gật đầu đồng tình sau đó nhìn Cường Nguyệt, ” Ngươi yên tâm, ta sẽ không đi giết ngươi nữa vì ta vốn không phải là đối thủ của ngươi.”

” Vậy thì tốt.” Câu trả lời của nàng làm hấn rất vừa lòng. Hấn vươn vai một cái nhảy lên cây, chuẩn bị bỏ đi, ” À phải rồi.” Hình như nhớ đến chuyện gì hấn lại hỏi: ” Ngươi nói xem con người có thể yêu yêu ma không?”

” Yêu?” Dịch Thủy Phong giật mình.

” Đúng vậy, là yêu.” Không nhìn bóng người dưới tàn cây hấn đưa mắt nhìn phương xa.

” Có lẽ...sẽ có...” Nàng thì thào trả lời.

” Vậy à, vậy thì tốt.” Khóe môi cười cười, bóng người áo đỏ chợt lóe rồi biến mất.

Dưới tàng cây, Dịch Thủy Phong đứng tại chỗ, trong miệng nhẹ thì thầm: ” Yêu? Con người có thể yêu yêu ma?”

Đúng là vấn đề kỳ quái!

Nếu như con người có thể yêu yêu ma, vậy nàng cũng sẽ yêu yêu ma? Nếu nói yêu, vậy sẽ yêu như thế nào đây?

Hình bóng Phân Huyền hiện ra trong suy nghĩ của nàng.

Dịch Thủy Phong đột nhiên lắc đầu xua đuổi ý nghĩ lộn xộn trong đầu.

Nàng làm sao thế này? Hình như bị vấn đề của Cường Nguyệt quấy nhiễu rồi. Đối với nàng mà nói Phân Huyền chỉ là một yêu ma bản thân luôn mơ ước, chẳng phải sao? Có điều chẳng bao lâu trong lòng nàng, hấn đã không vền vẹn chỉ là một yêu ma, một sủng vật, mà là đoạn tình cảm nàng không thể nào vứt bỏ.

Vì sao lúc hấn mặt không biểu tình, không nói câu gì lạnh lùng bỏ đi nàng lại khóc?

Là nàng để ý đến hấn, giống như một bộ phận cơ thể không thể nào vứt bỏ? Nàng...đang yêu Phân Huyền sao?

Nàng bật dậy từ trên ghế, lại dùng sức lắc lắc đầu lần nữa, ” Sao có thể có khả năng này.” Lúc trước, Tiểu Mai và Tiểu Lan đã từng hỏi nàng có yêu Phân Huyền không, nàng có thể nói một cách chần chẫn rằng nàng không yêu. Nhưng lúc này nàng tự hỏi bản thân câu trả lời lại khiến nàng chột dạ.

” Sao vậy?” Bóng người áo trắng bước vào phòng, Phân Huyền nhìn thấy biểu hiện khác thường của Dịch Thủy Phong. Nàng đang lo lắng, không giống với sự bình tĩnh thường ngày, hình như đang bị vấn đề gì đó quấy nhiễu.

” Không có gì.” Nàng gầy gầy tóc trên trán, phủ nhận.

” Không muốn nói với ta à.” Hấn bước tới trước mặt nàng, đối mặt hỏi.

Ổn định tâm trạng, Dịch Thủy Phong hơi mỉm cười, ” Phân Huyền, ta muốn đi Dịch gia một chuyến.”

Thân thể hấn cứng đờ, mặt không biểu tình nhìn nàng, ” Vì sao?” Lại đi gặp Trác An Nhai à?

” Không tại sao hết, chỉ là muốn đi thôi.” Nàng nói.

Ngón tay hấn chạm lên mặt nàng, ” Mạng của ngươi đã là của ta.”

” Ta biết.” Nàng nhìn hấn, ” Ngươi cũng là yêu ma của ta, chỉ thuộc về ta không phải sao?”

Hắn im lặng, nắm ngón tay căng thẳng, nắm một lọn tóc của nàng, " Người thực sự phải đi à?"

" Ừ, muốn xác định một chuyện sau đó trả hết nợ cho nhà học Dịch chỉ chừa lại con người Thủy Phong này thôi." Hai tay nàng nắm lấy bàn tay to của hắn, " Phân Huyễn, muốn đi với ta không?"

" Cùng đi?" Hắn hơi kinh ngạc.

" Ừ, cùng đi." Nàng mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt như nước hồ thu.

Hắn không trả lời, ngón tay cứng ngắc nằm trong lòng bàn tay nàng từ từ thả lỏng. Chỉ một câu nói đơn giản của nàng đã tiêu trừ những bất an trong lòng hắn.

Cùng đi... Hắn với nàng sẽ cùng đi...

Trên con đường nhỏ trên núi, hai bóng người áo trắng sóng vai bước đi.

" Phân Huyễn, người có thấy chúng ta như thế này giống như đi giao du không?" Dịch Thủy Phong vừa đi vừa ngắm phong cảnh núi rừng. Vên vên chỉ có hai thặng nhưng tâm cảnh đã có sự khác biệt. Lúc trước nàng là người đi trừ yêu, cô đơn lẻ loi, còn bây giờ có hắn ở bên cạnh làm bạn, cùng nhìn một cảnh nhưng lại khiến người ta thấy vui vẻ thoải mái.

" Không thấy." Hắn bĩu môi.

" Thật không? Nhưng ta lại thấy rất giống." Nàng cười nói, quay đầu nhìn hắn, " Chạng vang ngày mai chúng ta sẽ tới kinh thành, sẽ đụng một số người, người không biến đổi màu tóc và màu mắt à?" Tuy hiện tại mái tóc màu bạc và đôi mắt màu vàng của hắn rất đẹp nhưng nếu để cho người bình thường nhìn thấy chắc họ sẽ sợ chết khiếp.

" Hừ, phiền toái." Hắn nhú mày nhưng vẫn biến màu tóc và mắt thành màu đen.

" Hay quá." Nàng xem như đang xem hắn biểu diễn " Đổi màu": " Có lúc nghĩ yêu ma thật không thể tưởng tượng nổi." Cho dù Pháp sư trừ yêu có linh lực mạnh đến đâu cũng không thể thay đổi màu tóc hay màu mắt của mình nhưng yêu ma lại dễ dàng làm được.

Hắn không để ý sự đánh giá của nàng, bước lên phía trước.

" Đợi một chút!" Dịch Thủy Phong nhanh chóng đi theo, nhịn không được đưa tay sờ tóc hắn, " Tóc đẹp quá, tóc đen thì dùng trâm bạch ngọc, còn tóc màu bạc dùng trâm thúy ngọc cài là hợp nhất."

Hắn nhú mày từ chối cho ý kiến với những lời thừa của nàng.

Phút chốc trong không khí truyền đến khí tức khác thường. Phân Huyễn dừng bước, Dịch Thủy Phong cũng dừng bước ngay sau lưng.

" Là Pháp sư trừ yêu và yêu ma đang đánh nhau." Dịch Thủy Phong nói. Trong không khí truyền đến khí tức dây dưa của linh lực và yêu lực, xem ra cuộc chiến này hắn là Pháp sư trừ yêu thắng .

" Ừ." Hắn gật đầu.

" Không đi cứu đồng bọn của người à?" Nàng nhìn phản ứng của hắn.

" Không rảnh." Bất luận là yêu ma hay con người hắn đều không có dư lòng thương cảm.

Dịch Thủy Phong nhún vai, kéo Phân Huyễn bước về hướng phát ra khí tức. Một lát đã thấy tiểu yêu gầy yếu quỳ rạp trên mặt đất, cả người là máu, còn tên Pháp sư trừ yêu đang cầm trong tay một mảnh nội đan màu cam chuẩn bị giáng đòn cuối cùng.

Không nghĩ nhiều, Dịch Thủy Phong xuất phù chú trong tay ngăn trở đòn công kích của y.

" Là ai?" Hắn kinh ngạc quay đầu nhìn.

" Người đã lấy được nội đan của nàng vậy mà còn định giết nàng sao?" Dịch Thủy Phong lạnh nhạt hỏi. Yêu ma nếu mất đi nội đan thì yêu lực biến thành số không, thậm chí còn yếu hơn nhân loại bình thường.

" Người cũng là Pháp sư trừ yêu, vậy nên biết rõ bất luận có lấy được nội đan hay không, yêu nhất định phải trừ." Hắn cảm nhận được linh lực phát ra từ cơ thể đối phương thế là nói.

" Vậy à?" Dịch Thủy Phong bước đến trước mặt tiểu yêu, hơi ngồi xổm người xuống, hỏi: " Người đã giết người chưa?"

28. Chương 29

Tiểu yêu kia ước chừng năm, sáu tuổi mặt đầy nước mắt hòa cùng máu, liên tiếp trả lời: " Không có... Không có..." Nàng không hiểu vì sao con người phải giết yêu ma, vì sao nàng vừa mới ra khỏi cánh rừng đã gặp chuyện này. Nàng vốn chỉ tính xem thế giới bên ngoài nhưng hiện tại lại... Chẳng lẽ đúng như yêu ma nhiều tuổi kia nói, con người là kẻ thù của yêu ma sao?

" Không có vậy thì tốt." Dịch Thủy Phong lấy chiếc khăn tay trong ống tay áo lau vết bẩn trên mặt tiểu yêu, đồng thời dùng linh lực trị vết thương trên thân.

" Người đang làm gì vậy?" Tên pháp sư trừ yêu kia vô cùng kinh ngạc trước hành động của Dịch Thủy Phong.

" Người không nghe à? Nàng nói nàng chưa từng giết người." Nàng nói.

" Vậy thì sao?" Đối với hắn có giết người hay không cũng chẳng liên quan, yêu nói gì thì vẫn là yêu nhất định phải tiêu diệt, " Người còn như vậy đừng trách ta không khách khí." Hắn tức giận quát.

Không để ý tới lời cảnh cáo của đối phương, Dịch Thủy Phong tiếp tục chữa trị vết thương cho tiểu yêu.

Tên Pháp sư giận dữ, cầm kiếm trong tay bỏ về phía Dịch Thủy Phong.

Ánh mắt Dịch Thủy Phong hơi chuyển, cổ tay nhấc lên, " Thuẫn!" Thoáng chốc phạm vi xung quanh với tâm là tay nàng hình thành một bức màn trong suốt, ngăn cản sự tiến công của hắn.

" Người..." Tên kia trợn trừng mắt, có thể nhanh chóng phát động thần chú, hơn nữa ở tuổi kia theo hắn hay biết chỉ có một Pháp sư như vậy..." Người là Dịch gia Dịch Thủy Phong?" Hắn hỏi.

" Người biết ta?" Ánh mắt nàng thoáng lạnh, tản ra cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

" Ta... Ta..." Trong đầu hắn thoáng hiện hình ảnh Dịch Thủy Phong đã từng trừ yêu, trời ạ! Hắn... Hắn vốn không phải đối thủ của nàng!

Đột nhiên hét một tiếng, tên Pháp sư quăng kiếm bỏ chạy.

Dịch Thủy Phong quay đầu nhìn tiểu yêu vẫn còn đang suy yếu nói: " Về rừng rậm đi, đừng bao giờ bước ra bên ngoài nữa."

Tiểu yêu cố gắng mở to cặp mắt sưng húp, " Vì sao...con người nhất định phải giết yêu ma vậy?"

" Ta cũng không rõ." Nàng cười nhạt lắc đầu, " Có điều chỉ cần người không làm chuyện gì có hại tới con người thì ta sẽ không giết người."

Trong mắt tiểu yêu nổi lên một tầng sương mù, rơm rớm nước mắt, " Ta... Ta chỉ muốn cùng chung sống vui vẻ với con người thôi mà..." Bởi vì nàng không quên được, lúc nàng còn nhỏ có một cậu bé đã cứu nàng ra khỏi bẫy của thợ săn, nàng không quên được ánh mắt đau lòng của cậu bé ấy khi nhìn vết thương của nàng, giúp nàng băng bó. Lúc ấy nàng chỉ là một con báo bình thường, vì sao lúc nàng có thể hóa thân thành người thì mọi chuyện thay đổi thế này.

Dịch Thủy Phong nhẹ nhàng vuốt tóc tiểu yêu, " Có lẽ chờ mấy trăm năm, mấy ngàn năm nữa thì con người có thể chung sống với yêu ma." Hiện tại nàng và Phân Huyền là bước đầu tiên.

Dịch Thủy Phong đứng lên bước về phía Phân Huyền, " Phân Huyền, hình như ta hơi mệt." Nàng nói. Vừa rồi linh lực tiêu hao khiến nàng có cảm giác toàn thân vô lực.

Hắn không nói gì bước tới ôm nàng, đi khỏi tầm mắt của tiểu yêu.

Người và yêu cùng chung sống?

Hắn không quan tâm có thể chung sống hay không, hiện tại hắn chỉ cần có nàng thôi!

Ban đêm trên núi hơi vắng lặng, nhất là tối nay.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, Dịch Thủy Phong vò vò quần áo, trong đầu vẫn ẩn hiện ánh mắt ngập nước của tiểu yêu ban sáng.

"Phân Huyễn, người và yêu có thể chung sống không?" Nàng hỏi hẩn ở bên cạnh.

"Không biết."

"Ừ ha, không biết." Nàng cảm thán, chuyện tương lai đâu có ai biết trước, "Hơi lạnh thì phải." Nàng thì thào.

"Người lạnh?" Hẩn hỏi.

"Ừ." Nàng gật đầu.

Phân Huyễn giơ tay lên, một ngọn ngân hồ hỏa quay chung quanh bọn họ, tản ra ánh sáng và hơi ấm.

"Tiện lợi quá." Dịch Thủy Phong lẩm bẩm trong miệng, không phản đối kiểu sưởi ấm này, "Phân Huyễn, ta còn chưa xem nguyên hình của người." Nàng nói đột ngột.

Hẩn hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn nàng, "Người muốn xem nguyên hình của ta?"

"Có được không?" Nàng cười dò hỏi.

Hẩn hơi híp mắt nhìn nàng, "Trước giờ chưa từng có ai thấy nguyên hình của ta."

"Ta cũng nghĩ như vậy." Nàng gật đầu đồng tình.

"Người thực sự muốn xem?"

"Truyền thuyết nói... Cửu vĩ hồ rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến tim người khác run rẩy, có ánh sáng phát ra từ bộ lông, còn có chín cái đuôi dài, chúng rất thông minh hơn nữa lại cao quý, là nhánh hồ tộc cao quý nhất." Nàng lẩm bẩm.

Hẩn mím môi, quyết tâm nói nói: "Nếu người thực sự muốn xem vậy thì cứ xem ta là được."

Dịch Thủy Phong "Xì" phì cười, xem hẩn? Câu này hơi lạ, có điều... "Người là yêu ma duy nhất của ta." Nàng cũng nhấn mạnh câu trả lời của mình.

Ngay sau đó, một trận gió cuộn cuộn nổi lên, ngân hồ hỏa tỏa ra sau đó từ bạc chuyển thành sắc xanh trắng. Sức gió từ từ giảm dần, Dịch Thủy Phong miễn cưỡng mở mắt, trước mắt nàng một mảnh màu bạc.

"Lớn...lớn quá..." Nàng lúng ta lúng túng, không ngờ nguyên hình của hẩn lại lớn như thế, cao gấp hai người nàng, đủ chèn gian phòng trước kia nàng sống. Đây chính là hồ yêu một vạn ba ngàn năm? Thân hình hẩn lớn dần theo năm tháng à, "Có chút khác biệt so với tưởng tượng của ta." Nàng nói, đưa tay vỗ về túm lông bạc trên đùi hẩn.

Đôi đồng tử màu vàng ngóng nhìn nàng, Phân Huyễn mở miệng nói: "Đủ chưa?"

"Đương nhiên chưa đủ." Nàng bướng bỉnh nhắc lần vấy lên chạy ra phía sau hẩn, bắt đầu đếm số đuôi, "Một, hai, ba...tám, chín! Trời ạ, thực sự có chín cái đuôi này!" Nàng kêu lên giống như phát hiện chuyện gì mới mẻ.

Hẩn nhăn mày, bắt đầu hơi hối hận đã cho nàng xem nguyên hình của mình.

Đột nhiên Dịch Thủy Phong cố hết sức nâng một cái đuôi trong đám đó lên, kề bên má nhẹ nhàng vuốt ve, "Ấm quá, mềm thiệt." Sướng quá đi. Vừa khen vừa nhắm mắt hưởng thụ cảm giác mềm mại của lông hồ ly.

Cơ thể bắt đầu nóng lên, hơi ửng đỏ. Phân Huyễn khó khăn xoay đầu, thân thể gục xuống trên mặt đất. á há há =]]

Nhìn thấy Phân Huyễn nằm phịch dưới đất, Dịch Thủy Phong thuận tiện bò lên lưng Phân Huyễn sau đó xoay sở kiếm chỗ thỏa mái nhất nằm, "Thật sướng khoái..." Nàng nói rồi nhắm nghiền mắt.

Phân Huyền chỉ biết ngẩng nhìn dung nhan nàng. Nhìn thấy nàng dường như chôn toàn bộ cơ thể trong bộ lông trắng của mình hắn có cảm giác thỏa mãn không thể tưởng tượng.

Khuôn mặt nàng lúc ngủ khiến hắn có cảm giác muốn bảo vệ nàng, không muốn quấy rầy.

Tâm trạng này mãnh liệt vô cùng.

” Chớ có quên...những lời nàng vừa nói...” Hắn thấp giọng nói với người đang ngủ say...

Chạng vạng ngày hôm sau Dịch Thủy Phong và Phân Huyền đến kinh thành.

Để Phân Huyền ở lại một khách sạn, Dịch Thủy Phong một mình về Dịch gia.

Cánh cổng khép kín, phía trên cao treo một tấm bảng viết hai chữ ” Dịch phủ”. Hơi cười cười Dịch Thủy Phong yên lặng bay qua tường tiến vào Dịch phủ.

Dưới ánh nến, mấy bóng người đứng trên đại đường.

” Sao bây giờ còn chưa có tin tức?” Dịch Thiên đi qua đi lại không ngừng, khuôn mặt lo âu.

” Đại ca.” Dịch Đức ở bên cạnh lên tiếng, ” Huỳnh nói xem, có phải Phong Nhi vờ nói đồng ý rồi bỏ chạy khỏi thành Phương Châu không?” Dù sao một Pháp sư trừ yêu bình thường chỉ cần nghe đến tên Cường Nguyệt hay Sở Trần đều bị dọa cả người phát run.

” Chuyện này...” Dịch Thiên trầm ngâm.

” Theo ta thì...” Dịch Nhân lên tiếng, ” Với cá tính của Phong Nhi, nếu như đã đồng ý thì nó sẽ làm, sở dĩ đến giờ vẫn chưa có tin tức ta xem chừng...” Hắn bỏ dở câu nói, hắn không nói ra bởi vì đối với nhà họ Dịch đó không phải là tin tức tốt.

” Ý huynh là...” Dịch Đức híp híp mắt, ” Phong Nhi đã bị Cường Nguyệt hoặc giả Sở Trần giết?”

” Rất có khả năng.” Dịch Nhân gật đầu, ” Nếu không thì đã có tin gì rồi.”

” Nhưng nếu Phong Nhi mà chết thì chúng ta nên ăn nói thế nào với nhiệm vụ mà trên giao cho đây?” Dịch Đức kêu lên.

” Đệ đệ!” Dịch Thiên trầm giọng nói, ” Hiện tại chuyện gì cũng không được làm.”

” Nhưng mà đại ca, lỡ như...”

” Không có lỡ như, Phong Nhi nhất định có thể thành công.” Dịch Thiên quát, bởi vì hắn cự tuyệt suy nghĩ có cái gì gọi là lỡ như.

” Đúng vậy. Phong Nhi có năng lực mạnh nhất trong vòng mấy trăm năm qua ở Dịch gia, không thể nào không trừ được Cường Nguyệt hay Sở Trần.” Dịch Nhân hòa giải, ” Chỉ cần trừ một trong hai yêu này Dịch gia sẽ vinh hoa phú quý, thăng chức nhanh chóng, sắp tới rồi.”

Mộng phú quý ai chẳng hướng tới.

Lời của Dịch Nhân khiến mặt của Dịch Thiên và Dịch Đức hòa hoãn dần.

29. Chương 30

Đứng trong góc âm u phía ngoài phòng, Dịch Thủy Phong vẽ mặt hồ hững. Đối với đoạn đối thoại kia nàng chẳng để ý. Ở nhà họ Dịch tất cả giá trị của nàng là trừ yêu còn nàng sống hay chết chẳng ai để ý. Những người này bao gồm cả phụ thân của nàng.

Cho nên cứ để bọn họ mộng tưởng hưởng vinh hoa phú quý đi, chỉ là...mộng chung quy cũng sẽ có một ngày phải tỉnh, sau khi tỉnh sẽ thế nào nhỉ?

Nàng lặng yên lui về sau, bước qua hành lang uốn khúc, vòng qua cái ao nhỏ, nhìn từng ngọn cây cọng cỏ ở nhà họ Dịch. Đây là lần cuối cùng có thể nhìn thấy những thứ này, sau hôm nay nàng sẽ bỏ chữ “Dịch” này xuống.

” Biểu ca!” Giọng nói lo lắng cùng với tiếng bước chân gấp gấp khiến Dịch Thủy Phong nhanh chóng ẩn thân sau cây cột gần đó.

” Muộn thế này biểu ca vẫn muốn đi à?” Dịch Thủy Vũ giữ chặt ống tay áo của Trác An Nhai, vẻ mặt buồn rầu.

” Thủy Vũ, trời tối rồi muội đi nghỉ đi.” Trác An Nhai lạnh nhạt nói.

” Vậy còn biểu ca?” Dịch Thủy Vũ không chịu buông tay.

” Huynh? Huynh còn có việc phải xử lý.”

” Muội biết, huynh lại muốn đi Di Thúy Uyển gặp con tiểu tiện nhân kia đúng không?” Nàng lớn tiếng chất vấn.

” Cảm ơn!” Trác An Nhai lớn tiếng mắng.

” Cảm ơn, huynh bảo muội cảm ơn?” Dịch Thủy Vũ cười thâm, ” Rõ ràng chỉ là một con tiểu tiện nhân có cánh tay ngọc ngà người gồi huynh lại xem như bảo vật. Huynh phải biết huynh sắp trở thành phu quân của muội.” Một tháng nữa bọn họ sẽ thành thân nhưng hử lại...

” Huynh biết, huynh cũng nói rồi huynh sẽ lấy muội.”

” Đúng rồi, chỉ là cưới muội mà thôi.” Nàng chưa sót trả lời. Hình như nàng phải nuốt tất cả quả đắng.

Nhìn Dịch Thủy Vũ một lúc rồi Trác An Nhai không nói thêm gì xoay người bỏ đi.

” Biểu ca!” Nàng lại gọi hử, ” Ngày nào huynh cũng đến Di Thúy Uyển gặp ả có phải do ả...có khuôn mặt hơi giống Thủy Phong không?”

Dậm bước chân, Trác An Nhai nói giọng hàm hồ: ” Muội đang nói bậy gì vậy?”

” Thật ra người huynh thương là Thủy Phong đúng không?” Giọng Thủy Vũ lạnh lẽo vang lên.

Đáp lại nàng chỉ là những bước chân dần dần đi xa.

” Ha ha... Ha ha ha...” Dịch Thủy Vũ ngẩng đầu nhìn trời cười khỏ, ” Thua, ta đã thua rồi, Dịch Thủy Phong, người đã đoán được kết cục này phải không! Người đi trừ yêu cho dù không còn mạng trở về thì biểu ca cũng sẽ nhớ người cả đời! Thật ra người sớm đã tính đến kết cục này phải không!” Giống như đang phát điên, nàng ta la hét trút những uất ức trong lòng nhưng sau đó vang lên là tiếng khóc thút thít.

Lặng lặng nhìn một màn trước mắt, Dịch Thủy Phong híp híp mắt.

Tâm trạng của nàng vô cùng bình tĩnh, giống như đang xem một màn trình diễn đơn thuần. Nàng...chung quy cũng chỉ là một nữ nhân ích kỷ, cho dù nhìn thấy Thủy Vũ và biểu ca thế kia cũng như một khán giả bàng quan đứng bên ngoài.

Lần này cũng nên thật sự trả lại họ cho bọn họ rồi.

Nhìn Thủy Vũ đang khóc thút thít lần cuối Dịch Thủy Phong lặng lẽ bước ra khỏi phủ nhà họ Dịch.

Phân Huyền đang đứng dưới ánh trăng bên ngoài phủ chờ nàng, mái tóc màu bạc cùng với đôi mắt vàng nhìn mê hoặc dị thường.

” Kết thúc rồi?” Hửn hỏi. Trong giọng nói lạnh lùng có sự quan tâm xen lẫn.

” Ừ.” Nàng cười cười, bước đến trước mặt, vùi đầu vào trong ngực hửn, ” Phân Huyền, từ nay về sau chúng ta vĩnh viễn không cách xa.”

” Được.” Hửn đáp lời.

Đó là...lời ước hẹn vĩnh hằng.

Năm mươi năm sau

Mái tóc đen biến thành mái đầu bạc, khuôn mặt hồng hào nay đã điểm nếp nhăn.

"Phân Huyền." Dịch Thủy Phong nhìn nếp nhăn trên tay mình lại nhìn về phía người đang dưỡng thần dưới tàng cây. Năm mươi năm đã để lại nhiều dấu vết trên thân thể nàng nhưng với hắn chỉ như giấy lát mà thôi.

"Sao vậy?" Hắn giương mắt đôi mắt có đôi con ngươi màu vàng lên nhìn nàng.

"Ta già rồi." Dịch Thủy Phong cười nhạt nói.

"Vậy thì sao?"

"Chàng vẫn bộ dáng như xưa kia." Nàng nhìn khuôn mặt hắn đáp.

"Nàng để ý?"

"Con người ai cũng phải già đi cho nên ta không để ý." Nàng cười, bước đến bên cạnh hắn, xoa mái tóc màu bạc của hắn, "Ta chỉ không nỡ bỏ chàng thôi."

Nàng không nỡ bỏ, nàng sợ mình chết đi rồi sẽ bỏ hắn cô đơn lẻ loi, "Phân Huyền, đời này ta có nói ta yêu chàng chưa?" Lấy chiếc lược bên mình, nàng bắt đầu chải tóc cho hắn.

"Chưa." Hắn lẳng lặng đáp.

"Vậy thì kiếp sau ta nhất định sẽ nói cho chàng ba chữ kia."

"Nàng đang ước định à?"

"Ừ ước định." Nàng nhìn những sợi tóc trắng như mây trong tay, "Cho nên kiếp sau chàng nhất định phải đến tìm ta, giữa biển người mệnh mông tìm ta."

Trăm năm sau

Chiến tranh xảy ra khắp nơi, triều đình hỗn loạn.

Thiên hạ có hợp tất phân.

Dưới thời loạn lạc thân chất khắp nơi.

Một cô bé lẻ loi ngã xuống đồng thi thể tìm thứ gì đó để ăn. Trong chiến loạn việc trở thành cô nhi là chuyện thường tình.

Vỏ cây, rễ cỏ đã trở thành thức ăn ngon trong mắt cô bé, nàng nhét từng miếng từng miếng vào trong miệng. Đối với nàng mà nói động tác này như một bản năng của cơ thể.

Đột nhiên một chòm sáng màu bạc thoáng hiện từ xa, một nam nhân bước ra từ ánh sáng trắng ấy, một thân áo trắng phiêu nhiên xuất trần, mái tóc dài màu bạc được một cây trâm thủy ngọc giữ lấy, một vài sợi buông rơi trên bả vai.

Da thịt trắng nõn, ngũ quan xinh xắn, đôi con ngươi màu vàng ẩn hiện mị sắc lại tản mát sự nhu hòa.

Nam nhân kia bước từng bước một đến gần cô bé, sau đó đôi môi thắm sắc chậm rãi mở ra: "Phong Nhi." Hắn quỳ nửa gối trước mặt nàng gọi. Giọng nói trong trẻo mang theo sự khàn khàn đặc biệt.

Cô bé ngu ngơ. Đã lâu lắm rồi nàng không nói chuyện với ai bởi vì xung quanh nàng chỉ toàn xương trắng. Người trước mắt mê huyền không giống người thường, vô cùng mỹ lệ và sạch sẽ.

"Người...đang gọi ta à?" Nàng mở miệng thì thào, giọng khàn khàn bởi lâu không nói.

"Ừ." Nam nhân gật đầu.

"Nhưng ta không phải là Phong Nhi." Nàng lắc đầu nói.

"Vậy nói cho ta biết kiếp này nàng tên là gì?" Hắn hỏi, gương mặt vẫn là biểu tình cố chấp.

Nàng trầm mặc, hạ mi mắt, nhìn đất bẩn dính trong lòng bàn chân. Rất lâu sau đó mới nói: "Lục, Tiểu Lục." Trong hồi ức của nàng, rất lâu trước đây từng có người gọi nàng như thế.

” Tiểu Lục à? Ta biết rồi, vậy sau này ta sẽ gọi nàng là Tiểu Lục.” Hấn nói, vươn hai cánh tay ôm nàng vào lòng. Tên gọi đối với hấn cũng chỉ là một cách xưng hô, cái không thay đổi là linh hồn ước định đời đời kiếp kiếp với hấn.

” Ngươi là ai?” Nàng bị động nằm trong lòng hấn, bộ ngực ấm áp của hấn khiến nàng có cảm giác an tâm.

” Ta sao?” Giọng hấn nhẹ nhàng truyền vào tai nàng, ” Ta là yêu ma của nàng, chỉ thuộc về nàng...”

Bất kể là bao lâu, bất kể nàng có biến thành hình dạng gì hấn đều nhất định sẽ tìm được nàng. Sau đó thực hiện ước định kiếp trước cùng nàng hứa hẹn.

Điều này hấn biết là vĩnh viễn sẽ không thay đổi...

— Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-ai-du-ai>